

ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நோக்கில் சமுதாயம்

கற்பனைக் களஞ்சிய நம்பி
முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

Acc.No 4588

மயிலம் பொம்மபுர ஆதீன வெளியீடு

91/4

வெளியீடு எண்:91

நல்லாற்றூர் துறைமங்கலம்
**ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நோக்கில்
சமுதாயம்**

சித்தாந்தச் செம்மணி, கற்பனைக் களஞ்சிய நம்பி,

முனைவர் பழ. முத்தப்பன்

வெளியீடு

மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம்

மயிலம் - 604304

04147 - 241223

பொம்மையபாளையம் - 605105

0413 - 2655188

நூல் குறிப்பு

நூல் தலைப்பு	:	ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நோக்கில் சமுதாயம்
ஆசிரியர்	:	முனைவர் பழ. முத்தப்பன்
முதற்பதிப்பு	:	2015 - மார்ச்சு
உரிமை & வெளியீடு	:	மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம் மயிலம் - 604304 பொம்மையபாளையம் - 605105
பொருள்	:	இலக்கியம்/தத்துவம்/கட்டுரை
அளவு	:	1/8டெமி
புள்ளி	:	12 புள்ளி
பக்கங்கள்	:	128
விலை	:	ரூ.75/-
அச்சிட்டோர்	:	சூர்யா பிரிண்ட் & சொலுசன்ஸ் சிவகாசி
வடிவமைப்பு	:	கபிலன் ஒளியகம், புதுச்சேரி-8
ISBN	:	978-81-92-6955-7-0

இந்நூல் ஜய ஆண்டு பங்குனி மாதம் 14ஆம் நாள் சனிக்கிழமை (28.03.2015) அன்று திருச்சியில் நடைபெற்ற நல்லாற்றூர் துறைமங்கலம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருநாள் விழாவன்று மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம் சீர்வளர்சீர் 20ஆம் பட்டம் குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் திருக்கரங்களால் வெளியிடப்பெற்றது.

ஸ்ரீபாலசித்தர் குருமுதல்வர்

ஆதி ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞானபாலய
சுவாமிகள் இரண்டாம் பட்டம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞானபாலய சுவாமிகள் பத்தொன்பதாம் பட்டம்
1965-2011

மயிலம் - பொம்மபுர ஆதீனத்தைத் தோற்றுவித்தருளியவர் மற்றும் அவர்தம்வழி குரு மரபினர்

வ.எண்.	குருமகா சந்திதானங்கள்	அருளாட்சி முறைமை	அருளாட்சி செய்த ஆண்டுகள்	குருபூசை நட்சத்திரம்
1.	ஸ்ரீ பாலசித்தர்	(ஆதீனத்தைத் தோற்றுவித்த முதல் குரவர்) 500 ஆண்டுகளுக்கு மேல்		ஆனி-திருவாதிரை
2.	ஆதிசிவஞானி தவத்திரு			
3.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	2ஆம் பட்டம்	கி.பி.12 - 17-ஆம் நூற்றாண்டு வரை	வைகாசி-விசாகம்
4.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	3ஆம் பட்டம்	குன்னம்பாளையம்	தை-திருவாதிரை
5.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	4ஆம் பட்டம்	சிதம்பரம்	கார்த்திகை-திருவாதிரை
6.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	5ஆம் பட்டம்	கந்தப்பனூர்	மாசி-சதயம்
7.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	6ஆம் பட்டம்	கரையாம்புத்தூர்	வைகாசி-பூசம்
8.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	7ஆம் பட்டம்	மாத்தூர்	மாசி-பூராடம்
9.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	8ஆம் பட்டம்	குமாரசார்வாய்	புரட்டாசி-கார்த்திகை
10.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	9ஆம் பட்டம்	சிவகுன்றம்	வைகாசி-மூலம்
11.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	10ஆம் பட்டம்	விருத்தாசலம்	மார்கழி-சித்திரை
12.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	11ஆம் பட்டம்	சிதம்பரம்	புரட்டாசி-சுவாதி
13.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	12ஆம் பட்டம்	கல்யாணபட்டினம்	வைகாசி-பூரட்டாதி
		13ஆம் பட்டம்	விருத்தாசலம்	வைகாசி-சுவாதி
14.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	14ஆம் பட்டம்	சிதம்பரம்	18நாட்கள் மட்டும்
15.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	15ஆம் பட்டம்	நல்லாற்றூர்	கி.பி.1817 - 43
16.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	16ஆம் பட்டம்	நல்லாற்றூர்	கி.பி.1843-1887
17.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	17ஆம் பட்டம்	நல்லாற்றூர்	கி.பி.1887 - 16
18.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	18ஆம் பட்டம்	சிதம்பரம்	கி.பி.1916 - 28
19.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	19ஆம் பட்டம்	பொம்மயபாளையம்	கி.பி.1928 - 65
20.	ஸ்ரீலபுரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள்	20ஆம் பட்டம்	மயிலம்	கி.பி.1965 - 2011
			கி.பி.2011 முதல்	ஆனி - உத்திராடம்

உ

சிவமயம்

ஸ்ரீபாலசித்த குருவே நம

திருக்கயிலாய பரம்பரை மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம்

ஸ்ரீமத் சிவஞானபாலய சுவாமிகள் திருமடம்

மயிலம் - 604304. விழுப்புரம் மாவட்டம்

மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம் சீர்வளர்சீர் குருமகா சந்நிதானம்

20ஆம்பட்டம் சிவஞானபாலய சுவாமிகள் அருளிய

ஆசியுரை

மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனத்தின் அருட்சீடர் ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தமிழ் உலகிற்கு 34 படைப்புகளை அருளியுள்ளார்கள். அவரது புலமைத்திறம், கற்பனைநயம் அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டி அவரது படைப்புகள் நமது மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனத் திருமடத்தால் வெளியீடு செய்யப் பெற்றுள்ளன.

அவரது படைப்புகள் பற்றி அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டி ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் உயராய்வு மையம் என்ற அமைப்பை மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம் 19ஆம் பட்டம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞான பாலய சுவாமிகளின் அருள் நோக்கின் படியும், ஆலோசனையின்படியும் தத்துவப் பேராசிரியர் முனைவர் வை.இரத்தினசபாபதி அவர்கள் தோற்றுவித்தார்கள்.

முனைவர் வை.இரத்தினசபாபதி அவர்கள் தலைவராகவும், திருச்சி மாவட்டம் துறையூர் வட்டம் மெய்யம்பட்டி கிராமத்தை சேர்ந்த வேளாண்மை விஞ்ஞானி டாக்டர். துரை. கணபதி B.Sc (Agri) அவர்கள் செயலராகவும், சென்னை வீரசைவ முரசு ஆசிரியர் ஆ.திருவாசகனார் M.A அவர்கள் பொருளாளராகவும், உயராய்வு மையத்தைத் தோற்றுவித்தபோது மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனத்தின் சட்ட ஆலோசகராக விளங்கிய

திரு.K.S.இராஜேந்திரன் B.Com., B.L அவர்கள் (தற்போது மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனத்தின் 20 ஆம் பட்டம் குருமகா சந்நிதானமாக அருளாட்சி ஏற்றுள்ள ஸ்ரீசிவஞான பாலய சுவாமிகள் அவர்கள்) உறுப்பினராகவும் கொண்டு ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் உயராய்வு மையம் தோற்றுவிக்கப் பெற்றது.

இந்த உயராய்வு மையம் ஆண்டுதோறும் வெவ்வேறு இடங்களில் ஒருநாள் விழாவாக, சிவப்பிரகாசர் படைப்புகள் குறித்து கருத்தரங்கம், சொற்பொழிவு, நூல்வெளியீடு, “கற்பனைக் களஞ்சிய நம்பி” விருதை பொற்கிழியுடன் மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம் மூலம் வழங்குதல், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நூல்களில் நடத்தப்பெறும் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்ற கல்லூரி, பள்ளி மாணவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்குதல் போன்ற பல்வேறு நற்பணிகளைச் செய்து வருகின்றது. இதுவரை கீழே குறிப்பிட்டுள்ள விவரப்படி உயராய்வு மைய விழாக்கள் நடைபெற்றுள்ளன.

வ . எண்	நாள்	விழா இடம்	கற்பனைக் களஞ்சிய நம்பி பட்டம் பெற்றவர்கள்
1	26.09.1994	பாரதீய வித்யா பவன், சென்னை	1. திரு. ஆ.சிவலிங்கனார், மயிலம் / வண்டிப்பாளையம் 2. திரு. து.கார்த்திகேயன், வெங்கனூர் 3. திரு. சு.திருநாவுக்கரசு, எண்ணாயிரம் / மயிலம் 4) திரு. க.விநாயகம், தளவாளப்பட்டு / மயிலம் 5) திரு. மா.சற்குணம், மண்டகப்பாடி/மயிலம் 6) திரு. இரா.இலட்சாராமன், விழுப்புரம் / மயிலம்
2	15.10.1995	சென்னை.	சிவத்திரு உ.கருணைச்சிவப் பிரகாசம், துறைமங்கலம்

3	08.12.1996	திரு.வி.க. மண்டபம், சென்னை	சிவத்திரு. குரு.ஆ.கந்தசாமி ஐயா. குமரேசபுரம், திருச்சி.
4	26.10.1997	பாரதீய வித்யா பவன், சென்னை	திரு. மு.பெ.சத்தியவேல் முருகன். சென்னை.
5	12.10.1998 திங்கள்	சென்னை நூற்றாண்டு விழா அரங்கம், சென்னை	1. சிவத்திரு. அடிகளாசிரியர், கூகையூர். 2. சிவத்திரு. வீ.சோமசுந்தர ஐயர், வேங்கடத்தானூர்.
6	03.10.1999 ஞாயிறு	புரந்தரதாசர் கலைய ரங்கம் கோவை.	சிவத்திரு. முனைவர் வை.இரத்தின சபாபதி, சென்னை.
7	15.10.2000	தமிழ்ச் சங்கம், திருச்சிராப் பள்ளி.	1. சிவத்திரு கே.கங்காதரன் திருவாரூர் 2. சிவத்திரு கவிஞர் ஆ.திருவாசகனார், சென்னை 3. திருமதி சொர்ணா சோமசுந்தரம்
8	14.10.2001 ஞாயிறு	திருப் பாதிரிப் புலியூர் கடலூர்	1. கா.கு.திருநாவுக்கரசு, காஞ்சிபுரம். 2. திருமதி சோ. மங்களம் குளித்தலை.
9	29.09.2002 ஞாயிறு	காஞ்சிபுரம்	1. சிவத்திரு உ.தண்டபாணி குளித்தலை 2. திருமதி. சாந்தாஞான தேசிகன், சென்னை

10	02.11.2003 ஞாயிறு	கம்பன் கலை அரங்கம், பாண்டிச் சேரி	1. திரு. தெ.முருகசாமி பாண்டிச்சேரி 2. சிவத்திரு மு.வீரேஸ்வரன் முசிறி.
11	10.10.2004 ஞாயிறு	பாண்டிச் சேரி	திரு. T.P.சித்தலிங்கையா காஞ்சிபுரம்
12	18.09.2005	மதுரை	திரு. நீ.சீ.சுந்தரராமன் மதுரை
13	14.10.2006	குளித்தலை	திரு. ச.திருநாவுக்கரசு முசிறி.
14	27.09.2007	மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரி	திரு. வ.ஞானப்பிரகாசம் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
15	08.11.2008	மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரி	
16	11.10.2009	முசிறி	சிவத்திரு S.S. வீரமணி மதுரை
17	25.09.2010	மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரி	சிவத்திரு து.கமலநாதன் சென்னை.
18	16.10.2011	ஞானியார் மடாலயம்	கடலூர் திரு. ந.தண்டபாணி கடலூர்.
19	07.10.2012	குளித்தலை	1. சிவத்திரு P.செல்ல பாண்டியன், போடி நாயக்கனூர் 2. திருமதி ந.கௌரி, ஈரோடு

20	22.09.2013	மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரி	1. சிவத்திரு சு.சுப்தரிஷி வைரி செட்டிப் பாளையம் 2. திருமதி. ரேணுகாதேவி மதுரை
21	19.10.2014 ஞாயிறு	பொம்மைய பாளையம்	திரு. பழ.முத்தப்பன், புதுவயல்-மேலைச்சிவபுரி.

உயராய்வு மையத்தின் 21ஆம் ஆண்டுவிழா 19.10.2014 ஞாயிறு அன்று பொம்மையபாளையம் சித்தர் சிவஞானி கலை அறிவியல் கல்லூரியில் நடைபெற்றது. அப்போது நடைபெற்ற கருத்தரங்கத்தில் உயர்திரு.பழ.முத்தப்பன் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவுச் செய்திகள் “ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நோக்கில் சமுதாயம்” என்ற தலைப்பில் தற்போது நூல் வடிவம் பெறுகிறது.

திரு. பழ.முத்தப்பன் அவர்கள் மயிலம் ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி பின்னர் மேலைச்சிவபுரி கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரிக்கு முதல்வராகப் பணியாற்றச் சென்றவர்கள். பல்வேறு பட்டிமன்றங்களிலும், கம்பன் விழாக்களிலும், சமயக் கூட்டங்களிலும் சிறப்பாகச் சொற்பொழிவு செய்தவர்கள். பல நூல்களை எழுதிய சிறப்புடையவர்கள். முனைவர் திரு.பழ.முத்தப்பன் அவர்களும், திருச்சி உறையூர் திருவாதவூரார் திருவாசகம் முற்றோதல் குழுவினரும் இணைந்து திருச்சியில் நடத்துகின்ற ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருநாள் விழாபோது இந்நூலை ஆதீனத்தின் சார்பில் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

இந்நூல் ஆசிரியர் முனைவர் பழ.முத்தப்பனார் அவர்கள் மேன்மேலும் பல நூல்கள் வெளியிட்டுச் சிறப்படையவும், இந்நூல் பதிப்புப் பணிகளுக்கு தகுந்த ஆலோசனைகள் வழங்கிய ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மேல்நிலைப்பள்ளி செயலரும், திருமடத்தின் முதன்மைச் சீடரும் ஆகிய சிவத்திரு. சிவ. விஸ்வநாதன் அவர்களும், பதிப்புப்பணியில் உடனிருந்துதவிய சீடர் சிவத்திரு. கருணை. நக்கீரன் M.A., B.LIS அவர்களும், அச்ச வடிவமைப்புச் செய்த சித்தர் சிவஞானி கலை அறிவியல் கல்லூரி தமிழ்த்துறை துணைப்பேராசிரியர் சொ.அருணன் M.A., M.Phil அவர்களும்,

நன்முறையில் அச்சுச் செய்த சிவகாசி சூரியா பிரிண்ட் & சொலூ
சன்ஸ் உரிமையாளர் சொ.முருகேசன் அவர்களும் எல்லா வளமும்
நலமும் பெற ஸ்ரீபாலசித்தர், ஆதிசிவஞானபாலய சுவாமிகள்,
ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் குருவருளும், மயிலம் வள்ளி
தெய்வானை சமேதர ஸ்ரீசுப்பிரமணிய சுவாமிகள் திருவருளும்
என்றும் நிலைத்து நிற்க நீடு நினைந்து வாழ்த்துகின்றோம்.

உபாபதி.

பொம்மையபாளையம்

மயிலம் ஸ்ரீசிவஞான பாலய சுவாமிகள்

28.03.2015 சனி

20 ஆம் பட்டம்

(ஐய வருடம் பங்குனி மாதம் 14 ஆம் நாள்)

மகிழுரை

தில்லைச்சிற்றம்பலநாதன்திருவருள்காட்டிட அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக மாணவனாய்த் திகழ்ந்த வாழ்வில் சித்தாந்தச் சரபம் பேராசிரியர் உயர்திரு. வை. இரத்தினசபாபதி அவர்கள் அரவணைப்புக் கிடைத்தது. அவ்வரவணைப்பு கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாசருக்குச் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் வழிகாட்டச் சிவஞான தேசிகரைக் காணும் பேறு கிட்டியது போல், பொம்மபுரத் திருமடத்தில் 1969ஆம் வருடம் மே திங்களில் 19ஆம் பட்டத்தில் எழுந்தருளிய சிவஞானதேசிகரைக் காணும் பேற்றினைப் பெற்றுத் தந்தது. ஆம். பேராசிரியரோடு பொம்மையபாளையத்தில் தமிழ்க் கல்லூரி ஆசிரியர் பணிக்காகச் சுவாமிகள் அவர்களைக் காணும் பேறு பெற்றேன். பேராசிரியர் பரிந்துரையும், மேலைச்சிவபுரி கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரியில் பயின்ற கல்வித்தரமும், நகரத்தார் மரபின் மேன்மையும் ஏற்று, சுவாமிகள் அவர்கள் மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரியில் பேராசிரியராக நியமனம் செய்து அருள்புரிந்தார்கள்.

1969 முதல் 1987 வரை மயிலம் தமிழ்க் கல்லூரி பேராசிரியர் பணியின் வாழ்க்கையில் கல்வியில் முனைவர் பட்டம் பெறுகின்ற அளவிற்கு வாழ்வில் ஏற்றம், இரு மக்கட்செல்வங்களால் இல்லறத்தின் பயன், கிருத்திகைதோறும் சிவப்பிரகாசர் நூல்களைப் பயின்று திருக்கோயிலில் கிருத்திகைக் கூட்டத்தில் பேசியதால் மேடைப் பேச்சாளர் இவை அனைத்தும் 19ஆம் பட்டம் சுவாமிகளின் குருவருளாலும், திருமுருகன் திருவருளாலும் கிடைக்கப் பெற்ற பெருமைகளாகும்.

மயிலம் ஸ்ரீமத் சிவஞானபாலைய சுவாமிகள் தமிழ்க் கல்லூரிப் பேராசிரியர் பணியிலிருந்து 1987ல் மேலைச்சிவபுரி கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி முதல்வர் பணிக்கு இடமாற்றம் பெறத் திருவருளும் குருவருளும் கூட்டி வைத்தது. இன்றைக்கு அப்பணியில் ஓய்வு பெற்ற காலத்தில் மீண்டும் குருவருளும் திருவருளும் 20ஆம் பட்டத்து ஆதீனக் குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் மூலமாகச் சிவப்பிரகாசர் விழாவில் சிறப்பளிக்கும் அளவிற்கு உயர்வளித்திருக்கிறது. 20ஆம் பட்டத்து சுவாமிகளின் திருக்கரங்களால் “கற்பனைக்களஞ்சிய நம்பி” என்ற பெருமையைப்

பெற மீண்டும் பேராசிரியர் அவர்களின் பரிந்துரை கிடைத்துள்ளது. இவை அனைத்தும் எம் இதயத்தில் மற்றற்ற மகிழ்வைத் தருகிறது. திருவருளுக்கும், குருவருளுக்கும், பேராசிரியப் பெருமகனார்க்கும், அவர்கள் தலைமை ஏற்றிருக்கும் சிவப்பிரகாசர் செந்தமிழ் உயராய்வு மையத்திற்கும் நன்றி மலர்களைக் காணிக்கையாக்குவது கடமையாகும்.

சிவப்பிரகாசரின் நூல்களை மீண்டும் பயின்று இந்நூலினை இன்றைய சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் செந்தமிழ் உயராய்வு மைய 21ஆம் ஆண்டு விழாவில் படைத்து வெளியிடுவதற்கு மிகவும் துணைபுரிந்த பேராசிரியர் தெ. முருகசாமி அவர்களின் நட்பு மகிழ்ந்து நன்றியோடு நினைத்தற்கு உரியது. சிவப்பிரகாசரின் செந்தமிழ் நூல்களில் அமைந்த சமுதாயப் பார்வையை நூலாகத் தந்த எமது பார்வையில் ஏதேனும் குறைகள் இருப்பின் குருவருளும், பேராசிரியர் அவர்களும் எம்அடிமை கருதிப் பொறுத்து அருள்வார்களாக. இன்றைய பெருமைக்கும் இந்நூல் வெளி வருவதற்கும் திருவருள் புரிந்த மயிலம் குருமகா சந்நிதானம் 20ஆம் பட்டத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அருள்திரு சிவஞான பாலைய தேசிகரின் பொன்னார் கமலங்களுக்கு நன்றியுரைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தி மகிழுகின்றேன்.

அன்பு வணக்கங்களுடன்
யழ. முத்தியன்

6, அன்னை சாரதா நகர்,
சோமரசம்பேட்டை,
திருச்சிராப்பள்ளி - 620 102.
9443765027

உள்ளடக்கம்

1.	சமுதாய அமைப்பு	12
2.	சமுதாய நம்பிக்கைகள்	51
3.	சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள்	84
4.	சமுதாயப் பண்பாடுகள்	112

1. சமுதாய அமைப்பு

கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டு என்பது தமிழலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெறும் சிறந்த நூற்றாண்டாகும். அக்கால கட்டத்தில்தான் அருளாளர்களாகிய சிவப்பிரகாசரும், தாயுமானவரும் தோன்றி தமிழையும், பக்தி மார்க்கத்தையும் வளர்த்தார்கள்.

மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனப் புலவர் நல்லாற்றூர் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இவ்வுலக வாழ்வில் குறைந்த காலமே வாழ்ந்தாலும் நிறைந்த நூல்களைப் படைத்த விற்பன்னர் ஆவார். அவர்தம் நூல்களில் கற்பனை ஓவியம் நிறைந்த பாடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்ற அதேநேரத்தில் வேத, ஆகமக் கருத்துக்களும், சித்தாந்த தத்துவங்களும் திருக்குறட் கருத்துக்களும், சமுதாயம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய அறக் கருத்துக்களும் இடம் பெற்றுள்ளமையை நூல்களைப் பயிலும் பொழுது உணரலாம்.

சிவப்பிரகாசர் பாடியருளிய முப்பத்துமூன்று இலக்கியங்களில் பிரபுலிங்கலீலை மட்டுமே காப்பிய அமைப்பைக் கொண்டதாகும். எனவே அக்காப்பியத்தில் அவையடக்கச் செய்யுள் இலக்கண மரபுப்படி அமைந்துள்ளது. அவ்அவையடக்கப் பாடலில் தன்னுடைய கவிதையை உப்புச்சுவை உடைய கடலோடு ஒப்பிட்டு, உவர்ப்புச் சுவை உடையது என்றாலும், நல்வினைக் காலம் வந்து கூடினால் எவ்வாறு உலகமக்கள் கடலில் நீராடுவார்களோ, அதுபோல இறையருள் கூட்டினால் தன் உவர்ப்புச் சுவையுடைய கவிதையையும் ஏற்பர் என்று குறிப்பிடுவார்.

அடலுறும் அல்லமன் அரிய சீரோடு

படுதலின் நயந்துபா ராட்டும் பன்முறை

மடன்இகும் உலகம்என் மொழியை வன்துவர்க்

கடலிலும் மூழ்குவர் காலம் ஒன்றினே (பிரபுலிங்கலீலை)

என்பது சிவப்பிரகாசரின் அவையடக்கப் பாடல் பிரபுலிங்கலீலையில் அமைந்துள்ளது.

சிவப்பிரகாசர் பிறிதோரிடத்தில் தன் பாடலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது, சிவபெருமானின் நாமத்தைப் பதிவு செய்யும் தேவார ஆசிரியர்களின் பாடல்கள் பசும்பொன் அணியின் நடுவில் பதித்த இரத்தினங்களைப் போன்றவை என்றும், இறைவனின் நாமத்தைத் தன் பாடலில் பதிவு செய்திருப்பது இரும்பு அணியில்

இரத்தினங்களைச் சேர்த்த தன்மை போன்றதாகும் என்று குறிப்பிட்டுத் தன்னுடைய பாடலை இரும்பால் செய்யப்பட்ட அணிகலனாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

**நாடப் பசும்பொன்னிடைப் பதித்த
நாகமணியின் தமது தமிழ்
நாட்டப் படும்நின் தனதுதிரு
நாமத் தினைப்புன் மதியால்என்
பாடல் பதிப்பது இரும்பில்அதைப்
பதிக்கும் தகைமை போலும்காண்**

(திருவெ.கலம்பகம், பா.58)

என்பது சிவப்பிரகாசரின் எண்ணமாகும். இரும்பு போன்ற பாடல்கள் என்று தன் திருப்பாடல்களைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டாலும், அவர்தம் பாடல்கள் அவர் வாழ்ந்த காலத்துச் சமுதாயத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல் அமைந்திருக்கின்றன என்பதை மறுக்க இயலாது. அக்காலச் சமுதாயத்தை உணருகின்ற நேரத்தில் சமுதாயம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சித்தரித்துக் காட்டும் கருவூலங்களாகவும் அவர்தம் இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன.

சமுதாயம் என்ற சொல் பழமை இலக்கியங்களிலோ இலக்கணங்களிலோ பயின்று வரவில்லை. அரசர்தம் வாழ்வியலைப் பற்றிப் பின்னிப் பிணைந்த சங்க இலக்கியங்களில் சமுதாயம் என்ற கூட்டுணர்வு தோன்றிடாமல் இருந்திருக்கலாம். தனிமனித உணர்வுகள் இலக்கியங்களில் படைக்கப்படுகின்ற காலத்தில் சமுதாயச் சிந்தனைகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அச்சிந்தனைகள் தோன்றிய காலகட்டங்களில் அவ்வக்கால சமுதாய நிலைகளும், அவற்றின் உயர்வு தாழ்வுகளும், சமுதாயம் சீர்பெற வேண்டிய சிந்தனைகளும் கவிஞர்களிடத்தே எழ ஆரம்பித்தன. அந்தச் சிந்தனை சிவப்பிரகாசரிடத்திலும் அமைந்த காரணத்தால் அவர்தம் நூல்களில் சமுதாயம் பற்றிய சிந்தனைகள் இடம் பெற்றன.

பின்னால் எழுந்த அகராதிகளில் சமூகம் என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் கிடைக்கின்றது. கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதியில் சமூகம் என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் தரப்பெற்றிருக்கிறது. சமூகம் - கூட்டம், சந்நிதி, முன்னிலை என்ற பொருள்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. சமுதாயம் என்ற சொல்லுக்குக் கூட்டம்,

சங்கம், பின்னணி என்ற பொருள்கள் தரப்பெற்றுள்ளன. அதுபோலத் தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனத்தின் வெளியீடாகிய தமிழ் அகரமுதலி அகராதியில் சமூகம் என்ற சொல்லுக்கு - சன்னிதானம், நேர்காணல், முன்னிலை, மரியாதைச் சொல் என்று குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. சமுதாயம் என்ற சொல்லுக்கு - மன்பதை, மக்களின் திரள், கோயில் நிர்வாக அதிகாரிகளின் கூட்டம் என்ற பொருள்கள் கூறப் பெற்றுள்ளன. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும் பொழுது சமூகம் என்ற சொல் உயர்ந்த சான்றோர்களின் கூட்டத்தைக் குறிப்பதற்கும், சமுதாயம் என்ற சொல் மக்களின் கூட்டத்திற்கும் பயன்பட்டமை தெரிய வருகிறது. எனவேதான் சமூகம் என்பதற்கு அகரமுதலி சன்னிதானம் என்ற பொருளைத் தருகிறது. இன்றைய காலகட்டத்திலும் ஆதினப் பெருமக்களாம் தலைவர்களை சமூகம் என்று விளித்து, விண்ணப்பிக்கின்ற மரபு உண்டு. அவ்அகரமுதலி சமுதாயம் என்பதற்கு மக்களின் கூட்டம் என்று பொருள் தருவதை எண்ணும் பொழுது, சமுதாயம் என்ற சொல் மானிடர்களின் கூட்டுணர்வை வெளிப்படுத்தும் சொல்லாகக் கொள்ள முடிகிறது. இந்த அடிப்படையில் தனிமனித வாழ்வும், தனிமனிதர்கள் சேர்ந்த கூட்டுணர்வின் வாழ்வும் பிற்கால இலக்கியங்களில் இடம்பெற்று வரலாற்று உண்மைகளைத் தருகின்றன.

மனம் என்ற ஒரு கருவி அந்தக்கரணங்களில் ஒன்று அதாவது அகக் கருவிகளில் ஒன்று என்று தத்துவ நூல்கள் குறிப்பிடும். மெய், வாய், கண். மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து புறக்கருவிகளைப் போல மனிதருக்கு மனம், புத்தி, சித்து, அகங்காரம் என்ற நான்கு அகக் கருவிகள் உண்டு. இந்த மனம் என்ற கருவி இருப்பதால்தான் மனத்தை உடையவர் மானிடர் என்ற நிலையில் மானிடர் என்றும், மக்கள் என்றும் அழைக்கப் பெறுகிறோம். இந்த மனம் பற்றிய கருத்தைச் சிவப்பிரகாசர் தம் இலக்கியங்களில் பலவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

மனம்

பிரபுலிங்கலீலையில் மனம் பற்றிய சிந்தனையைச் சிவப்பிரகாசர் விரிவாகத் தந்துள்ளார்.

**மக்கள் மானிடர் என்று மனத்தினால்
நிற்க மேன்மை விளங்கினர் இல்எனில்**

பொக்கம் மேவும் பொறிகள் ஓரைந்தினால்

ஒக்கும் மாவினை ஒத்துயர்வு உற்றிடார்

(பா. 872)

இப்பாடலின் பொருள் - மக்கள் என்று வழங்கப்படுபவர மனம் என்னும் அகக் கருவியைப் பெற்ற காரணத்தினால் மானிடர் எனப் பெயர் கூறப்பட்டு மிகவும் மேன்மை பெற்று விளங்கினர். இவ்வாறு இல்லையெனில் தீய பண்புகளைப் பொருந்தி ஐந்து பொறிகளாலே ஒத்துச் செய்யப்படும் திறங்களை ஒத்து உயர்ந்த இயல்பை அடையமாட்டார் என்பதாகும். (அடிகளாசிரியர் உரை) இப்பாடல் மூலம் சிவப்பிரகாசர் மனத்தின் அடிப்படையில்தான் மானிடர் என்ற பெருமையை மக்கள் பெற்றனர் என்று குறிப்பிடுவது பயின்று அறியத் தக்கது ஆகும்.

தனிமனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு எல்லாம் மனம் தான் காரணம் என்பது சான்றோர்களின் எண்ணமாகும். சிவப்பிரகாசர் மனத்தின் வழியே மானிடம் சென்றுவிடக் கூடாது என்ற கருத்தில் ஆழமான எண்ணம் கொண்டவர் என்பதால் அல்லமதேவரின் அறிவுரையில் மனம் பற்றிய கருத்துக்களைப் பலவாறு இடம்பெற வைத்துள்ளார். அதில் ஒன்று பிறப்பைத் தருவது மனம்தான் என்பதாகும்.

மனம் ஒருத்தன் வசப்படு மேல்அவன்

பினைவ ருத்தும் பிறப்பை அடைந்திடான்

மனம் ஒருத்தன் வசப்படாது ஓடுமேல்

நனிபி றப்பிடை நாளும் சமுலுமே

(பா. 868)

அந்தக் கரணங்களில் ஒன்றாகிய மனம் ஒருவன் வசப்பட்டு நடக்குமானால் துன்புறுத்தும் பிறவியை அடைய மாட்டான். அம்மனம் அவன் வசப்பட்டு ஒழுகாமல் உலகப் பொருள்களில் வரம்பு கடந்து ஓடுமேயானால் பிறவி நெறியின் கண்ணே சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்ற பொருளைத் தருகிறது. இதனால் மனத்தின் வழி நடவாது மனத்தைத் தன்வழிப் படுத்த வேண்டும் என்ற நிலையில் தனிமனித ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார் சிவப்பிரகாசர். இத் தனிமனித ஒழுக்கம் மனம் வழி செல்லும்பொழுது உலகப் பொருள்களோடு சேருகின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. சமுதாய உணர்வு இதனால் வலுப்பெறுகிறது. தனிமனிதம் மனத்தின் வழி நடக்க ஆரம்பித்துச் சமுதாயம் என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கித் தன் வாழ்க்கையை அதற்குள் அலைய விடுகிறது. எனவே மனத்தின்

வழியே சமுதாயப் பிணைப்புகள் ஏற்படுகின்றன என்பது தெளிவாகும். இத்தகைய சமுதாய உணர்வுகளைச் சிவப்பிரகாசரின் நூல்கள் வழி காண்பது இந்நூலில் அடித்தளமாக அமைகிறது.

சமூக அமைப்புகள்

தனி மனித வாழ்க்கை வளர்ச்சி அடையும் பொழுது பிறரோடு சேர்ந்து வாழ வேண்டிய சூழல் ஏற்படுகிறது. அச்சூழல் முதற்கண் அகவாழ்வு எனப் பட்டது. ஆண், பெண் காதல் உணர்வு, மக்களைப் பெற்ற குடும்ப உணர்வு என அந்த அகவாழ்க்கை வளர்நிலை எய்திற்று. தன் குடும்பம் என அமைந்த பிறர் உறவு அடுத்த குடும்பத்தோடு அன்பு, பகை என்ற அடிப்படையில் மலரத் தொடங்கிற்று. பின்னர் ஒத்த தொழில், ஒத்த கொள்கை அடிப்படையில் குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்தன. அக்குடும்பங்களின் ஒற்றுமை தான் சமூகம் என்ற அமைப்பிற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

தமிழ் மக்களின் சமூக அமைப்பு பெரும்பாலும் தொழில் அடிப்படையில் முதற்கண் தோன்றியதாகத் தொல்காப்பியத்தின் மூலம் அறிய முடிகிறது. நால்வகை வருணம் என்ற சமூக அமைப்பு தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. வருணம் என்ற சொல் குலம் என்ற பொருளைத் தருவதாகக் கதிரைவேற்பிள்ளை அகராதி குறிப்பிடும். சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக அகராதி வருணம் என்பதற்குச் சாதி என்று பொருள் தரும். எனவே தொழிலால் ஒன்றுபட்ட சாதியினர், குலத்தினர் வருணம் என்ற சமுதாய அமைப்பிற்கு உரியவர் ஆயினர். இந்நால்வகை மரபினரைத் தொல்காப்பிய மரபியல் வகுத்துக் காட்டி அவர்களுக்குரிய பண்புகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே

ஆயுங் காலை அந்தணர்க்கு உரிய

(மரபியல், சூ. 71)

படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்

நடை நவில் புரவியும் களிறும் தேரும்

தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்

தெரிவு கொள் செங்கோல் அரசர்க்கு உரிய (மரபியல் சூ. 72)

வைசியன் பெறுமே வாணிக வாழ்க்கை (மரபியல், சூ. 79)

வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி (மரபியல், சூ. 82)

இச்சூத்திரங்கள் தொல்காப்பியர் கால நால்வகை வருணமாகிய சமூக அமைப்பைச் சுட்டிக் காட்டுவன ஆகும்.

இத்தகைய மரபுகளோடு தொழில் அடிப்படையில் அமைந்த சமுதாய அமைப்புக்களைப் புறத்திணை இயலும் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

“அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்” என்று தொடங்குகின்ற புறத்திணை இயல் இருபதாம் சூத்திரத்தில் பார்ப்பனர் , அரசர், ஏனோர் பக்கம் என்ற நிலையில் வணிகர், வேளாளரும் குறிக்கப் பட்ட பிறகு,

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும்

நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயமும்

நாலிரு வழக்கின் தாபதப் பக்கமும்

பாலறி மரபின் பொருநர்க் கண்ணும்

அனைநிலை வகையொடு ஆங்கு எழுவகையின்

தொகை நிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்

என்ற பகுதியின் மூலம் தொழில் அடிப்படையில் அமைந்த சமூக அமைப்பு கூறப் பெற்றுள்ளது. இதன்படி நால்வகை வருணத்தார்க்கும் மேலாக இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்ற மூன்று காலத்திலும் வழங்கும் நெறியினை முழுதும் உணர்ந்தவர் ஆகிய அறிவன் என்ற மரபினரும் , ஆகமத்தின் வழிநின்று வீடுபெற முயல்கின்ற துறவோர் கூட்டமும், இலக்கண அடிப்படையில் போர் செய்கின்ற பொருநர் பக்கமும் கூறப்பெற்றுத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில் காலக் கணிகர் என்ற சமூகமும், தவமுனிவர் என்ற சமூகமும், போர் புரிகின்ற வீர சமூகமும் தமிழ் மக்களிடையே இருந்தமை பெறப்படுகிறது. எனவே தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே நால்வகை வருணத்தார்க்கு மேலாகிய தொழில் அடிப்படையில் சில சமூக அமைப்புக்கள் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன எனத் தெரிகிறது.

திருக்குறளிலும்,

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்

செந்தண்மை உண்டு ஒழுகலான்

(குறள் - 30)

படைகுடி கூழ்அமைச்சு நட்பரண் ஆறும்

உடையான் அரசருள் ஏறு

(குறள் - 381)

வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போல் செயின்

(குறள் - 120)

ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயல்என்னும்

வாரி வளம் குன்றிக்கால்

(குறள் - 14)

என்ற குறட்பாக்களில் நால்வகை வருணத்தார் குறிக்கப் பெற்றும் வேளாளர் என்ற சொல் குறிக்கப் பெறாது அதற்குப் பதிலாக உழவர் என்ற சொல் குறிக்கப் பெற்றும் திருக்குறள் காலச் சமூக அமைப்பு புலப்படுத்தப் பெறுகிறது.

இந்த நால்வகை வருணத்தார் தவிர நல்ல குடியில் பிறந்தவர்களை உயர்வாகக் கருதி அவர்களைக் குடிமை என்னும் அதிகாரத்தில், அவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அதுபோல அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை கொண்ட உயர்ந்தவர்களைச் சால்பு உடையோர் என்ற பொருளில் சான்றோர் என்ற சமுதாய மரபையும் (குறள் - 990) மரபாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிறருக்கு எளியவராகி நலம் செய்யும் பண்பு உடையவர்களைப் பண்புடைமை அதிகாரத்தில் போற்றிப் பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகு (குறள் - 996) என்ற ஒரு சமூக அமைப்பையும் குறிப்பிடுகிறார். இல்லறம் அன்றித் துறவறத்தில் வாழ்வோரையும் தவத்தோர் என்றும், துறவியர் என்றும் குறிப்பிடுவார். (தவமுடையார் - 268, துறவோர் - 348,) என்று திருவள்ளுவர் காலத்தில் இருந்த சமூக அமைப்புக்கள் அறியப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களிலும் நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகள் காணப் பெறுகின்றன.

சேட்புலம் முன்னிய அசைநடை அந்தணர்

நும்ஒன்று இரந்தனென் மொழிவல், எம்ஊர் (ஐங்குறுநூறு, பா. 384)

தழங்குரல் முரசம் காலை இயம்பக்

கடுஞ்சின வேந்தன் தொழில்எதிர்ந்தனனே (ஐங்குறுநூறு, பா. 448)

இம்மை செய்தது மறுமைக்கு ஆம்எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன்

(புறம் - பா. 134)

அகனக வாரா முகனழி பரிசில்

தாளி லாளர் வேளாளர் அல்லர்

வருகென வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே (புறம் - பா. 207)

இவ்வாறு நால்வகை வருணத்தாரும் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளமை அறியலாகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் வேறுசில மரபினரும் இருந்தமையைப் பற்றிப் புறநானூற்றைப் பதித்த உ.வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் விசேடச் செய்திகள் என்ற பகுதியில் புறநானூற்றில் இடம்பெற்ற சாதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இப்பகுதியில் நான்கு வருணத்தாரைத் தவிர வேறு சில மரபினரையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இடையர், உழவர், கம்மியர், குயவர், குறத்தியர், கூத்தர், கொல்லர், தச்சர், பரதவர், புலையர். மறவர், வண்ணாத்தி, வேடர் போன்ற மரபினரும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளமை அவர்தம் குறிப்பால் தெரிய வருகிறது. எனவே புறநானூற்றுப் பாடல்களின் காலத்தில் தொழில் அடிப்படையில் உழவர், வேடர், கம்மியர் உள்ளிட்ட சமூகப் பிரிவுகளும், குறத்தியர், கூத்தர், தேர்ப்பாகர், பாணர் உள்ளிட்ட கலைப்பிரிவு சமுதாயத்தினரும் அமைந்தமை பெறப்படுகிறது. ஆதலால் சமூக அமைப்பு முதலில் நால்வகை வருணத்தில் அமைந்திருந்தாலும் காலப்போக்கில் தமிழரிடையே பல்ழிவுறு தொழில் அமைப்புக்கள் அடிப்படையில் சமூக அமைப்புகள் வளர்ச்சியைப் பெற்றன என்பது தெரிய வருகிறது.

கி.பி. பனிரெண்டாம் நூற்றாண்டிற்குரிய பெரிய புராணத்திலும் நால்வகை வருணத்தோடு அதிபத்தராகிய நுளையர், ஆனாயராகிய இடையர், இசைஞானியாராகிய ஆதிசைவர், கண்ணப்பராகிய வேடர், கலியராகிய செக்காட்டுபவர், சிறுத்தொண்டராகிய மாமாத்தியர், திருக்குறிப்புத் தொண்டராகிய ஏகாலியர், திருநீலகண்டராகிய குயவர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணராகிய பாணர், நேசராகிய சாலியர் ஆகிய மரபுகளுக்கு உரிய சிவனடியார்கள் வாழ்ந்தமை பெறப்படுகிறது. இத்தகு செய்திகள் மூலம் பெரிய புராணத்திலும் தொழில் அடிப்படையில் நால்வகை வருணத்தார்க்கும் மேலாகச் சமூக அமைப்புக்கள் தமிழகத்தில் இருந்தமை புலனாகின்றது.

எனவே தொடக்கத்தில் நால்வகை வருணமாக அமைந்த சமூக அமைப்பு காலம் செல்லச் செல்லப் பல்வேறு சமூக அமைப்புகள்

உருவாக்கப் பெற்று, தமிழகத்தில் பெருகி வளர்ந்துள்ளன என்பது அவ்வக்கால இலக்கியங்களால் தெரிய வருகின்றது.

சிவப்பிரகாசரின் சமூக அமைப்புகள்

தமிழ் இலக்கியங்களில் அவ்வக்கால சமூக அமைப்புகள் இடம் பெற்றதைப் போலச் சிவப்பிரகாசரின் இலக்கியங்களிலும் அவர் காலத்திய சமூக அமைப்புகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன. தமிழிலக்கியங்களில் எவ்வாறு நால்வகை வருணத்தார் இடம் பெற்றிருக்கின்றனரோ அதுபோலச் சிவப்பிரகாசர் நூல்களிலும் நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக் காணப் பெறுகின்றன.

பிரபுலிங்கலீலையில் நால்வகை வருணத்தாரையும் ஒருசேரச் சொல்லுகின்ற பாடல் இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் நால்வகை வருணத்தாரின் வாழ்வியல் செயல் முறைகள் குறிக்கப் பெறுகின்றன. நான்கு வேதங்களையும் . ஆறு வேதாந்தங்களையும் அறிந்தவர் அந்தணர் என்றும், அவர்கள் சொல்லினால் செய்யப் படுகின்ற பல யாகங்களைச் செய்வர் என்றும், நீண்ட வில்லை உடைய இராமபிரானை ஒத்த வெற்றியை உடைய அரசர்கள் வில்லால் செய்யப் பெறும் போரினைச் செய்வர் என்றும் , பிறருடைய செல்வங்களையும் தம் செல்வம் போலப் பாதுகாத்து வாணிபம் செய்யும் வணிகர் பொன் குவியல்களைச் செய்வர் என்றும், வேளாண் குலத்து மரபினர் நெற் குவியல்களைச் செய்வர் என்றும் நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகள் அப்பாடலில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இப்பாடலில் அந்தணர் சொற்போர் புரிவர் என்றும், அரசர் விற்போர் செய்வர் என்றும், வணிகர் பொற்போர் செய்வர் என்றும், வேளாளர் நெற்போர் புரிவர் என்றும் சிவப்பிரகாசர் இலக்கிய நயம்படக் கூறியிருப்பது பயின்று இன்புறத் தக்கதாகும்.

சொற்போர் புரிவர் நான்மறையா

றங்க முணர்ந்த தொழுகுலத்தோர்

விற்போர் புரிவர் நெடியசிலை

இராமன் அனைய விறல்வேந்தர்

பொற்போர் புரிவர் பிறர்பொருளும்

தம்போல் பேணிப் புரிவணிகர்

நெற்போர் புரிவர் அந்நகரில்

வேளாண் குலத்து நெறியினரே (பிரபுலிங்கலீலை, பா. 97)

இப்பாடல் நால்வகை வருணத்தாரைக் குறிப்பதோடு, சிவப்பிரகாசரின் கவித்திறனைக் காட்டும் பாடலாகும்.

சிவப்பிரகாசர் வாழ்ந்த காலம் குறுநில மன்னர்களின் காலமாக, பிறநாட்டவரின் ஆதிக்க காலமாக அமைந்திருந்த காரணத்தால் அவர்தம் நூல்களில் முடிமன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகள் அதிகம் இடம்பெறவில்லை.

மேலும் அந்தணர் மரபு பற்றிய செய்தி மிகச் சுருக்கமாகவே காணப்பெறுகிறது. காரணம் சிவப்பிரகாசர் ஆன்மீக நிலையில் தன்னுடைய வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டதாலும் தன்னுடைய ஞானாசிரியர்களாகத் துறவறத் தலைவர்களை ஏற்றுக் கொண்டிருந்ததாலும், வேத மரபுக்குரிய அந்தணர்களைப் பற்றிய செய்திகளை அவரது இலக்கியங்களில் அதிகம் காண முடியவில்லை. அது போலத்தான் எஞ்சிய இரு வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகளையும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காண முடிகிறதே தவிர விரிவாகக் காண இயலவில்லை.

சிவப்பிரகாசர் தொடக்கத்திலேயே தந்தை குமாரசாமி தேசிகர் வழி வீரசைவ சமயத்தைச் சார்ந்ததால் சிந்தனையை முழுக்கச் சிவன்பாலே ஆக்கி வாழ்ந்தார். எனவேதான் அவர்தம் இலக்கியங்களில் சாதி மரபுகளுக்கு முதன்மை கொடுக்காது பொதுவான சமுதாயச் சிந்தனைகளே அதிகம் காணப்பெறுகின்றன. இருப்பினும் கிடைக்கக் கூடிய நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகள் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன.

அந்தணர்

நால்வகை வருணத்தார்களில் பண்டு தொட்டு அந்தணர்கள் முதல் வருணத்தாராக அமைகின்றனர். அந்தணர் பற்றிய செய்திகளைத் தமிழ் இலக்கியக் காப்பியங்கள் அனைத்தும் குறிக்கத் தவறவில்லை. வேதக் கருத்துக்களைப் பயின்றும், பயிற்றுவித்தும் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதால் வேதம் பற்றிய கருத்துக்களைச் சொல்ல வரும் இடங்கள் தோறும் வேத முனிவர்களாம் அந்தணர்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.

பிரபுலிங்கலீலையில் மாதேவியின் அவதார கதையில் உடுதடை என்னும் நகரில் வாழுகின்ற மறையவர்களின் சிறப்பினைச் சிவப்பிரகாசர் கீழ்வருமாறு பாடிச் சிறப்பிக்கின்றார்.

இந்நகர் வாழும் மறையவர் செய்யும்
 யாகதூ மம்படிந்து அன்றோ
 பொன்னகர் வாழ்நர் நிறைந்த ஆ யுளராய்
 பொருந்துதல் இந்நகர் மறையோர்
 உன்னரும் மனுவால் நெருப்பினை வளர்த்திட்டு
 ஒழுகுநீர் காட்டுறின் அன்றிப்
 பின்ஒரு செயலால் கலியுகம் தன்னில்
 பெருகுநீர் காண்உறப் படுமோ

(பா. 498)

இப்பாடல் மூலம் அந்தணர்கள் யாகம் செய்கின்ற தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் எனத் தெரிகின்றது. அவர்கள் யாகத்தில் நெருப்பினை வளர்ப்பதால் தான் வானத்திலிருந்து கலியுகத்திற்கு மழைநீர் பொழிகிறது. அவர்களின் வேத மொழிகள் அல்லாமல் வேறு செயல்களால் மழையைப் பெய்விக்க முடியாது என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பதிலிருந்து அந்தணர்களின் வேத வேள்வியின் பெருமை பெறப்படுகிறது. அக்கதியில் அந்தணர்களில் ஒருவராகத் தோன்றி மறையவர்களுக்குத் தலைவராக விளங்கிய மாதரசன் பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் பொழுது , அந்தணர்களின் சிறப்பை உணரமுடிகிறது.

வினைஎலாம் அவன்பூ சனையினும்; வைத்தோன்
 வேதமும் ஒழுக்கமும் வல்லான்
 மனைஉளான் எனினும் துறந்தவர்க்கு ஒப்பான்
 மற்றுஅவன் நாமமா தரசன்

(பா. 499)

என்ற பாடல் பகுதியின் மூலம் தான் செய்யக் கூடிய வினைகளில் எல்லாம் அந்தணர்கள் இறைவனை மனதில் கொண்டு தொழில்களைச் செய்வர் என்பதும், வேதம் ஒதுதலிலும் ஒழுக்கத்திலும் அவர்கள் வல்லவர்கள் என்பதும், அவர்கள் இல்லற வாழ்வில் வாழ்ந்தாலும் துறவோர்களுக்கு ஒத்தவர்கள் ஆவார்கள் என்பதும் பெறப்படுகிறது. இந்த மாதரசன் மாதரசி என்ற இருவரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது சிவப்பிரகாசர் ஒரு அற்புதமான பாடலைப் பாடியிருக்கிறார்.

ஐந்தொழில் ஒருவன் திருஉளம் மகிழும்
 அறுதொழி லாளன் மாதரசன்
 பைந்தொடி கொழுநன் தொழுதெழு தொழிலான்
 பரிந்துதி வளர்ப்பவன் மறையோன்

செந்திரு அனையான் விருந்தினர் வயிற்றில்

தீபஅவிப் பவள்இவர் பெருமை

நந்தொழில் மலரோன் சொன்மகள் இருக்கும்

நாவினும் புகன்றிடப் படாதே (பிரபுலிங்கலீலை, பா.502)

இப்பாடலால் மாதரசனாகிய அந்தணன் வேட்டல் முதலாகிய ஆறு தொழில்களைச் செய்பவன் என்பதும், அவன் மனைவி இல்லறக் கடமைகளைச் செய்வதில் வல்லவள் என்பதும் பெறப்படுகிறது. மேலும் மனைவி திருவள்ளுவர் கூறுவது போலக் கொழுநனைத் தொழுது எழுகின்ற இல்லறக் கடமை மிக்கவள் என்பதும் புலனாகின்றது. அந்தணன் யாகத்தியை வளர்ப்பவன். அவன் மனைவியோ தன் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினரின் வயிற்றில் உண்டாகும் பசியாகிய தியைப் போக்குபவள் என்று குறிப்பிட்டு அவர்தம் பெருமையைக் கலைமகள் வீற்றிருக்கும் நாவினால் கூறமுடியாது என்று கூறி அந்தணர்தம் வாழ்வைச் சிறப்பிக்கின்றார். எனவே இந்தப் பகுதி மூலம் வசுவதேவரின் பெற்றோராகிய அந்தணர்களின் பெருமை சிவப்பிரகாசரால் தமிழக வழக்கிற்கு ஏற்பக் கூறப் பெற்றிருப்பதை உணர முடிகிறது.

அதுபோலச் சீகாளத்தி புராண இலக்கியத்தில் கண்ணப்பர் சருக்கத்தில் சிவகோசரியாரைப் பற்றிக் குறிப்பிட வருகின்ற சிவப்பிரகாசர் அவரின் பெருமையைக் குறிப்பிடுகின்றார். திருக்காளத்தி சங்கரனார் அவர்தம் கனவில் வந்ததைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

தவத்துறை பயின்ற மேலோய்

(பா. 146)

என்று குறிப்பிட்டு வழுஅறு முனிவரான சிவகோசரியார் தவத்தில் சிறந்தவர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஞாயிறு குணாது குன்றம் நண்ணுதல் முன்ன மேபோய்ப்

பாய்அலை முகரி நன்னீர்ப் படிந்துநித் தியம்நி ரப்பி

ஆயிரம் பெயரி னான்தன் அருச்சனை முடித்து மற்றுஅத்

தூயநல் இலிங்கத் தின்பின் தோன்றிடாது ஒளித்துஇ ருந்தான்

(பா.155)

இப்பாடலால் அந்தணர்கள் ஞாயிறு தோன்றுவதற்கு முன்னே நீராடி, இறைவனுக்குரிய அருச்சனை முறைகளைச் செய்கின்ற தொழிலை உடையவர்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது.

அதுபோல திருக்கூவப் புராணத்தில் நகரச் சிறப்பைச் சொல்லும் பொழுது, நகரத்தின் மாளிகைகளை அந்தணர்கள் செய்த யாகத்தில் எழுந்த புகைப் படலங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது , மேரு மலையை மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது போல இருந்தது என்று கூறி அந்தணர்கள் யாகம் வளர்க்கும் சிறப்பினைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டு, அப்பாடலில் நூல் கரைகண்ட முனிவர் என்று வேதநூல்களைக் கரைகண்டவர்கள் அந்தணர்கள் என்ற குறிப்பையும் தருகின்றார். இச்செய்தியைத் தரும் பாடல்.

**மோக சாகரம் கடந்துநூல் கரைகண்ட முனிவன்
யாக சாலையின் நறும்புகைப் படலைகள் எழுந்து
பாக சாதனன் பதம்பெறு பசும்பொன்மா ளிகைப்பால்
மேக சாலங்கள் மேருவைச் சூழ்ந்தன மேவும்**

(திருக்கூவப் புராணம், பா. 135)

இவ்வாறு அந்தணர்கள் பற்றிய செய்திகளை வாய்ப்புக் கிடைக்கின்ற பொழுதெல்லாம் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. அதே நேரத்தில் வேதம் பற்றிய ஒரு சிந்தனை சிவப்பிரகாசரிடத்தில் காணப்பெறுகிறது. அதாவது மூவர் தமிழாகிய தேவாரத்தை நோக்கும் பொழுது வேதம் சிறந்தது என்ற எண்ணம் சிவப்பிரகாசருக்கு இல்லை என்பது தெரியவருகிறது. திருவெங்கை உலாவில்,

**வேத உணவு வெறுத்துப் புகழ் மூவர்
ஓது தமிழ் ஊனுக்கு உழல் செவியான்**

(திருவெங்கைஉலா, கண்ணி -27)

மேலும் நால்வர் நான்மணிமாலையிலும்,

**விளங்குஇழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கண்
காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்தது என்குவீ ராயின்
வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சம்நெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
திருவா சுகம்இங்கு ஒருகால் ஓதின்
கருங்கல் மனமும் கரைந்துஉகக் கண்கள்**

**தொடுமணல் கேணியின் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பு எய்தி
அன்பர் ஆகுவர் அன்றி
மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே**

(பா. 4)

என்ற பாடலும் சிவப்பிரகாசர் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துவனவாகும். எனவே சிவப்பிரகாசர் தாம் வாழ்ந்த காலத்து அந்தணர் மரபு இருந்தமையை ஏற்றுக் கொண்டு அச் சமுதாயப் பிரிவைப் பற்றிய செய்திகளைத் தருகின்றார் எனலாம்.

அரசர்

பிரபுலிங்கலீலை கன்னட இலக்கியத்தின் தோற்றம் என்றாலும் சிவப்பிரகாசரால் இயற்றப் பெற்ற பிரபலிங்கலீலை தனித்தமிழ்க் காப்பியமாகவே விளங்குகிறது. காப்பியம் என்பதால் அரசரைப் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறுவது இயற்கையாகிறது. வனவசை என்ற நகரத்திற்குரிய தலைவன் மமகாரன் என்பவன் ஆவான். அவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது திருமால் தனக்குரிய வீரலெட்சுமி முதலான பல இலக்குமிகளை மார்பில் வைத்திருப்பது வீணானது, புகழுக்கு உரியதும் அல்ல என்று கூறும்படி வீரலெட்சுமியைப் புகழ் உண்டாகத் தன் தோளில் வைத்தவன். பயனைக் கருதாத மேகம் போல் கொடை கொடுக்கக் கூடியவன். தனக்குக் கப்பம் கட்டும் அரசர்க்குச் சிறந்த சிறப்பைச் செய்பவன். தன்னிடத்தில் வந்து குறைகளைக் கூறுவோர்க்கு விரைந்து சென்று அவர்தம் குறைகளை முடிப்பவன். இவ்வுலக பூமியைத் தான் ஒருவனே தாங்குகின்ற மிக்க வலிமை உடைய தோளை உடையவன் என்றெல்லாம் அம் மமகாரன் என்ற அரசனின் சிறப்பைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

**இம்மாநகரிற்கு அரசாகி இருந்து வாழ்வோன்
அம்மால் புணரும் செயல்மாதரை ஆகம்வைத்தல்
சும்மா புகழன்றுஎன விந்தையைத் தோளில்வைத்தோன்
கைம்மாறு வேண்டா மழைபோல் மமகாரன் என்போன்**

(பா. 102)

என்பது அரசனைப் பற்றிய பாடலில் ஒன்றாகும்.

சிவப்பிரகாசர் தம் காலத்தில் வாழ்ந்த குறுநில மன்னர் போன்ற அண்ணாமலை ரெட்டியார் வாழ்ந்த திருவெங்கை இறைவனைப் பாடுகின்ற பொழுதெல்லாம் அண்ணாமலை ரெட்டியாராகிய

மன்னரைப் போற்றுகின்றார். அத்துடன் அரசர்களின் வாழ்வியல் முறைகளைப் பிரபுலிங்கலீலையில் பெரிதும் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அரச மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் யாசித்தல் கூடாது என்று சிவப்பிரகாசர் வலியுறுத்துகிறார்.

**உறையில் வாளொடு மாவழங்கு உறுவனத்து ஓடி
மறவன் ஓர்பொருள் தருகஎன இரத்தலை மானும்
இறைவன் வாழ்குடி தன்னில்ஒன் றொருபொருள் இரத்தல்
அறவன் ஆகிய நீஇதை அறிந்திலை அந்தோ**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 554)

இப்பாடலில் உலகத்தை ஆளுகின்ற அரசன் ஒருவன் தன் குடிமக்களிடத்தில் பொருள் ஒன்று வேண்டும் என்று கேட்பது காட்டில் இயங்கும் மக்களிடத்தில் மறவன் ஒருவன் சென்று பொருள் கேட்பதற்கு ஒத்ததாகும் என்று குறிப்பிட்டு, அரசன் யாசித்தல் கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் அதே நேரத்தில் அரசர்கள் மறவர்தம் பெண்ணைத் தருக என ஒலை அனுப்புகின்ற வழக்கம் உண்டு என்பதைத் திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகின்றார்.

களியாரும் வேடர்யாம் எம்ம கற்குக்

கன்னிதனைத் தருகஎனக் கொடுத்த எம்மை

எளியார்என்று ஒருதூதா மாது வேண்டி

இறைவர்திரு முகம்என மற்று ஒன்று தந்தாய் (பா. 5)

இப்பாடற் பகுதியில் அரசர்களுக்கு அடையாள மாலை உண்டு என்பதும் சிவப்பிரகாசரால் குறிக்கப்படுகிறது.

போர்உடைஆன்உடையார் வெங்கைவாணர் பொருப்பில் மணித்

தேர்உடையார்கருத்துஏதோ அறிந்திலம் தேமொழியாய்

ஆர்உடையானினும் வேம்பு உடையானினும் ஐயபனைத்

தார்உடையான் அலனேமதி மான்எனச் சாற்றினரே

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 128)

இப்பாடலில் பாட்டுடைத் தலைவன் பனைமாலை சூடி மடலேறப் போவதைத் தோழி குறிக்கும் பொழுது, தமிழக வேந்தர்கள் அணிந்திருக்கின்ற அடையாள மாலைகளைக் காட்டிலும், பனைமாலை உயர்ந்தது என்று குறிப்பிடுகிறாள். இதில் சோழனுக்குரிய வேம்பு மாலையும், பாண்டியனுக்குரிய ஆத்தி

மாலையும் குறிக்கப் படுவதோடு, சேரனுக்குரிய பனைமாலையும் குறிக்கப் பெற்று அரசர்கள் சூடுகின்ற அடையாள மாலைகள் குறிக்கப் பெறுகின்றன. அரச மரபினர் குடிமக்களைக் காத்தல் என்பது மரபு என்றாலும் பிரபுலிங்கலீலையில் சிவப்பிரகாசர் அரசராகிய வசவதேவர் சிவனுடைய அடியார்களைப் பாதுகாத்தார் என்று அடியவர்களுக்கு முதன்மை கொடுத்துப் போற்றும் இடமும் உண்டு.

மொழியினால் நினைவால் நோக்கால்
முக்கணன் அடியர் வேண்டிற்று
ஒழிவிலாது உதவித் தாய்போல்
ஓம்பினன் புறம தத்தோர்
வழிஎலாம் வழக்கு மாற
மலிபுகழ்ச் சைவம் என்னும்
பழிஇலா வழிந டப்பப்
பண்ணினன் வசவ தேவன்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 525)

இப்பாட்டில் வசவதேவனாகிய தலைவன் (அரசன்) சைவ அடியார்களுக்குச் சொல்லாலும் நினைவாலும் நோக்கினாலும் அவர்கள் வேண்டிய பொருளை எல்லாம் தவறாமல் உதவித் தாய் போல் பாதுகாத்தான் என்ற செய்தி குறிக்கப் படுவது சிறப்புடையதாகும்.

பிரபுலிங்கலீலையில் மேலும் அரச மரபு பற்றிய செய்திகள் வசவண்ணர் கதி பகுதியில் கிடைக்கின்றன. வசவண்ணர் அரண்மனையில் வாழ்ந்தவர் என்பதால் குறுநில மன்னராக இருத்தல் வேண்டும். வசவண்ணரின் நகர் பற்றிய வருணனையும், அவர் அரண்மனை வாயிலில் நிகழும் நிகழ்வுகளும் அதனை உறுதி செய்கின்றன. வசவண்ணரின் வாழ்வியல் மூலமாக அக்கால மன்னரின் வாழ்வியல் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன. வசவண்ணர்,

மறந்தும் வெஞ்சமன் குண்டரை இணங்குறா வசவன் (பா.730)

என்று குறிக்கப் பெறுவதால் சமண சமயத்திற்கு மாறுபாடாக வாழ்ந்தவர் என்பது புலனாகிறது. அவருடைய ஊர் கல்யாணபுரம் ஆகும். அவ்வூரின் நிகழ்வைச் சிவப்பிரகாசர் கீழ்க்கண்டவாறு

குறிப்பிடுவதால் அரச மரபினர் வாழும் ஊரில் உள்ளவர்களைப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

**பாண்டில் மாவளம் சிவிகையூர்ந் தேகுநர் பரிந்து
வேண்டு மாறுகொள் வேடத்தர் துறந்தவர் விரதர்
ஈண்டு மாறுகண் டுவந்துசென் நெழிலலங் கார
காண்ட மாமெனும் மங்கல புரத்தினைக் கண்டார்** (பா. 732)

இப்பாடல் மூலம் சிவிகை ஊர்ந்து ஏகுநரும், வேடத்தரும், துறந்தவரும், விரதரும் நெருங்கிச் செல்லுகின்ற ஊர் என்பது பெறப்படுகிறது. அவருடைய அரண்மனைத் தெருவில் சிவபக்தர்களின் தெரு சிறப்பாகக் கூறப்படுகிறது. அதனை ஒட்டிய வசவரின் அரண்மனை வாயிலில் செல்லுகின்றவர்களுடைய பட்டியல் பண்டைக்கால அரசர்களின் வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

**அறுசுவை அடிசில் உண்பான் அடைகுவார் அடிசில் உண்டு
மறுகிடை வருவார் சான்றோர் வைகிய இடங்கள் நாடிக்
கறியொடு மருவு சோற்றுக் காவடி சுமந்து செல்வார்
நறுமலர் சுமந்து தண்டநாதன்பூ சனைக்குப் போவார்** (746)

இப்பாடலில் உணவு உண்ணுகிறவர்கள், உண்டு வருபவர்கள், உணவுகளைக் காவடியில் தூக்கிச் செல்லுகிறவர்கள், அரசரின் சிவபூசைக்கு மலர்களைக் கொண்டு செல்பவர்கள் என்றெல்லாம் குறிக்கப் பெற்று, அடுத்த பாடலில் ஆடை அணிகலன்களைப் பெற்றுச் செல்பவர்களைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது அற்புதமான ஒரு பண்பாட்டையும் சமூகப் பண்பாடாகச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது நல்ல ஆடைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு செல்லுபவர்கள் அதனைக் கிழித்துக் கீழ் உடைக்கு வேண்டிய பகுதியை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு, எஞ்சிய பகுதியைத் தங்களுக்குத் தேவையில்லை என்று கொடுத்துவிட்டுச் செல்லுகின்றனர் என்ற காட்சியைச் சிவப்பிரகாசர் அமைத்துள்ளார்.

**செஞ்சரண் இறைஞ்சி நல்கும்
செழுந்துகில் கிழித்து கீள்கொண்டு
எஞ்சிய மிகையென் றெண்ணி
யிட்டவண் அகன்று போவார்**

(747)

இப்பகுதிகள் எல்லாம் வசவண்ணர் என்ற அரச சமுதாயம் பற்றிய செய்திகளாக அறிய முடிகின்றன.

வணிகர்

நால்வகை வருணத்தாரில் ஒருவராகிய வணிகர் பற்றிய செய்திகள் பெரிதும் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் காணப் பெறவில்லை. திருவெங்கைக் கோவையில் கப்பல் வாணிபம் பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றிருக்கிறது.

**நாமக் கடலைக் கலம்இவர்ந்து ஏறுவர் நானிலத்தோர்
காமக் கடலை மடல்மா இவர்ந்து கடப்பார்களே** (பா. 98)

இச்செய்தியால் கடலில் கப்பலைச் செலுத்தி வாணிபம் செய்கின்ற தொழில் முறைமை பெறப்படுகிறது.

பொன்செய்வா ணிகர்போல் எவ்வழி யானும்

புண்ணியம் ஈட்டினும் அறிஞர்

கொன்செய்பா தகமே புரிந்தனன் நின்தாள்

குறுகுவது என்றுஎன இரங்க

முன்செய் தீவினையோ கனவிலும் அறமே

மொழிகிலேன் களித்துஇருக் கின்றேன்

என்செய்கோ மறலிக்கு என்கரத்து இருக்கும்

ஈசனே மாசிலா மணியே (இஷ்டலிங்க குறுங்கழி நெடில், பா.1)

என்ற பாடலால் பொன்செய்யும் வணிகத் தொழில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

வேளாளர்

உழுதும் உழுவித்தும் வாழுகின்ற வேளாளர்கள் தேவர்களாக மதிக்கப் படுவார்கள் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். வேளாளர்கள் தேவர்களாக மதிக்கப் பட வேண்டுமானால் எத்தகைய நற்குணங்கள் உடையவர்களாக விளங்க வேண்டும் என்பதை ஒரு பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

**அறம்தலை நின்ற லால்பேர் அறிவினால் கொடையால் அன்பால்
மறம்தரு கொலைகள் ஆதி மாற்றலால் வாய்மைச் சொல்லால்
நிறைந்தஇக் கலியு கத்து நிலைத்தசீர்க் கூவ மூதூர்ச்
சிறந்தவே ளாளர் ஆனோர் தேவர்என்று அறிய லாம்ஆல்**

(திருக்கூவப் புராணம், பா. 142)

இப்பாடலில் வேளாளர்கள் அறவழியில் நிற்பதில் வேண்டும், கொடை உள்ளம் படைத்தவராக இருத்தல் வேண்டும், அன்புடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும், வீரத்தை வெளிப்படுத்தும் கொலை போன்றவற்றைச் செய்யக்கூடாது, வாய்மை தவறக் கூடாது என்ற பண்புகளை எல்லாம் வேளாளர்கள் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

வேளாளர்களின் தொழிலாகிய உழவுத் தொழில் பற்றிப் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். அதில் பயிர்த்தொழிலை உருவகப்படுத்திச் சிவப்பிரகாசர் பாடியிருப்பது அவர்தம் கற்பனைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். வசவண்ணர் கதையில் அப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

**சித்த ராமனோடு ஆரியன் அல்லம தேவன்
பத்தர் ஆகிய பயிர்செய்கல் யாணமாம் பழனத்து
உய்த்து நீர்எனும் வசவனை உழவரில் கண்டு
மெய்த்தும் ஆர்வம்அங்கு அடைந்தமை யாம்இனி விரிப்பாம்**
(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 724)

இப்பாடலில் அடியவர்களைப் பயிராகவும், கல்யாணபுரத்தை வயலாகவும், வசவரைத் தண்ணீராகவும், அல்லமரையும், சித்த ராமரையும் உழவராகவும் உருவகித்திருப்பது சிவப்பிரகாசரின் இலக்கிய உத்தியாகும்.

நால்வர் நான்மணிமாலையில் திருவாசகத்தின் சிறப்பை பயிர்த்தொழில் உருவகமாகப் பாடியிருப்பதையும் குறிப்பிடலாம்.

**வலமழு உயரிய நலம்மலி கங்கை
நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடல்
முகந்துஉலகு உவப்ப உகந்த மாணிக்க
வாசகன்னும் ஒரு மாமழை பொழிந்த
திருவா சுகன்னும் பெருநீர் ஒழுகி
ஒதுவார் மனன்னும் ஒண்குளம் புகுந்து
நாளும் மதகில் நடந்து கேட்போர்
செவிஎனும் மடையில் செவ்விதின் செல்லா
உளன்னும் நிலம்புக ஊன்றிய அன்பாம்
வித்தில் சிவன்னும் மென்முளை தோன்றி
வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் தருமே**

(நால்வர் நான்மணிமாலை, பா. 16)

என்பது அப்பாடலாகும்.

மேலும் நாட்டுவளம் கூறுகின்ற பகுதிகளில் எல்லாம் உழவுத் தொழிலின் பெருமைகளைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். எடுத்துக் காட்டிற்குத் திருக்கூவப் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உழவுத் தொழிலைப் பற்றிய செய்திகளைக் குறிப்பிடலாம்.

**தேம்சிலம்பு எழுந்த பாலித் தென்புனல் பரவ மள்ளர்
தாம்சிலம்பு இயமோடு ஆர்த்துத் தலைத்தலைக் குழுமிச் செய்க்கண்
நாஞ்சில் அம்பகடு பூட்டி நல்எழில் மாதர் தம்கால்
பூஞ்சிலம்பு எனச்சால் கிறிப் புடைபரந்து உழுவர் அன்றே**
(திருக்கூவப் புராணம், பா.106)

இப்பாடலில் எருது பூட்டி உழவுத் தொழில் செய்வதும், பெண்கள் சால் கீறுவதும் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதனை அடுத்து வருகின்ற பாடல்களிலும் மள்ளர்களாகிய வேளாளர் உழவுத் தொழில் செய்வது விரிவாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. நெல் விளைத்த வேளாளர்கள்,

**வேறுஉறும் பலாலம் நீத்து உலவை மேவுழி
மாறுஅரும் பதடிகள் மாற்றி நெற்குவால்
ஆறின்றின்று அரையருக்கு அளித்து மற்றஐங்
கூறுநல் அறங்களில் குலவச் செய்வரால்**
(திருக்கூவப்புராணம், பா. 116)

இப்பாடலால் சேகரிக்கப்பட்ட நெல் குவியலை ஆறாகப் பகுத்து அதில் ஒரு பகுதியை இறைவனுக்கு அளித்து, மற்ற ஐங் கூறுகள் மூலம் இல்லறத் துறவறங்களைச் செய்வர் என்ற செய்தி கூறப்பெற்றிருப்பதால் வேளாளர் பெருமக்கள் தங்கள் விளைச்சலில் ஒரு பகுதியைச் சிவத்தொண்டிற்கு ஆக்கியமை புலனாகிறது. எனவே வேளாளர்கள் கொடை உள்ளம் படைத்தவர்கள் என்பது புலனாகிறது.

இவ்வாறு சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் கூறப் பெற்றிருப்பதைப் போல நால்வகை வருணத்தாராகிய சமூக அமைப்பைப் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன எனலாம்.

பிற சமுதாய அமைப்புகள்

சிவப்பிரகாசர் இலக்கியங்களில் நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றிருப்பதைப் போலத் தொழில்சார்

சமுதாயப் பிரிவுகள் பலவும் அவர்தம் இலக்கியங்களில் காணக் கிடைக்கின்றன.

பிரபுலிங்கலீலையில் பல்வேறு சமூக அமைப்புக்களைக் குறிப்பிட்டு, அவர்தம் வாழ்வியல் முறைகளையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பாகக் காட்டிச் செல்லுகிறார்.

வனம் காப்பவர்

காப்பியத்தில் பொதுவான முறையில் பார்க்கும் பொழுது அல்லமதேவர் பல சமுதாய மக்களை அறவழியில் திருத்துவதாக அமைகின்ற பகுதியை இங்கு முதன்மையாகக் கொள்ளலாம். கொக்கிதேவர் என்ற வனம் காப்பவர் அறிமுகம் ஆகின்றார்.

நறுமலர் நிறையும் நந்த னத்தினைக்
குறைவற அளிப்பவன் கொக்கி தேவனென்று
அறைதரு பெயரினான் அனையன் ஆயிடைத்
திறமுறு செயலினைச் செய்து நின்றனன் (பா. 597)

இப்பாடல் மூலம் நந்தவனத்தினை எவ்விதக் குறைபாடுகளும் இல்லாமல் பாதுகாக்கின்ற தொழிலாளர் வாழ்ந்தமை பெறப்படுகிறது. அத்தகைய தொழிலாளர்களில் ஒருவன் திறமுறு செயலினைச் செய்து நின்றனன் என்பதால் உரையாசிரியரின் விளக்க உரையின்படி நந்தவனத்திற்கு வேண்டிய மரம், செடி, கொடி முதலானவற்றை நடுதலும், எருவிடுதலும், நீர் பாய்ச்சுதலும், களையெடுத்தலும், காத்தலும் ஆகிய தொழில்களைச் செம்மையாகச் செய்தனன் என்பது பெறப்படுகிறது. அவனைப் பற்றிப் பிற பாடல்களில் குறிப்பிடும்பொழுது,

தண்பூம் பொழில் வைத்து அளிக்கின்றான் (பா. 603),

பாடு மலர்ப்பூம் பொழில் உடையான் (பா. 609),

கந்த மலர்நல் வனமுடையான் (பா. 614),

தன்னின் நிலத்தின் நூர் எல்லாம் தரும் பேரன்பம் பெறநினைத்தான் (பா. 617),

மங்கைக்கு இடம்தந்து அருளினோன்
மலர்த்தாட்கு இடுபூ வனமாக்கிப்
பொங்கப் புரந்த தவத்தான் (பா. 619)

என்ற இப்பாடற் பகுதிகள் மூலம் கொக்கிதேவர் இறைவருக்குரியனவாகவும், தேனைச் சிந்துகின்றனவாகவும், நறுமணம் மிக்கனவாகவும் விளங்குகின்ற பூக்களை நந்தவனத்தில் வளர்த்துக் காத்தவன் என்பது பெறப்படுகிறது. இத்தகைய அரும்பணி செய்கின்றவனை லிங்க தாரணம் செய்து, சிவபூசனை செய்யும் உயர்ந்தவனாக அல்லம தேவர் மாற்றிய செய்தி காப்பியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. அல்லம தேவரால் மாற்றம் பெற்ற கொக்கிதேவன்,

நின்னால் கண்டேன் சிவலிங்க
நிஷ்டை ஞான யோகிதனை
முன்நாள் கருமம் அனைத்தும்இனி
முடித்தேன் ஞானநிலை நின்றே
உன்னால் செய்யப் படும்உதவிக்
குதவி வேறு நெடுந்தகாய்
என்னால் செய்வ தொன்றுளதோ
எழிலிக் குதவியார் செய்வார்

(பா.615)

என்று குறிப்பிட்டு அல்லமதேவரைப் பாராட்டும் செய்தி நந்தவனம் காக்கும் தொழிலாளியைச் சமூக உறுப்பினனைச் சிவப்பிரகாசர் சிவவழிபாட்டிற்கு உரியவனாக உயர்த்தியது சமூகச் சீர்திருத்தத்தைக் காட்டுவதாகும்.

சித்தர்

அதுபோலச் சித்தராமையர் என்ற சரியை, கிரியை, யோக வழியில் நின்ற, சித்தர் மரபைச் சார்ந்த சமூக உறுப்பினனைக் காப்பியத்தில் காணமுடிகிறது. அவனுடைய அறிமுகம்,

காமரு சித்த ராமணி டத்தில்
போமணல் சொற்ற சீர்மையு ரைப்பாம்

(பா. 648)

என்ற பாடலில் அமைந்துள்ளது. “இப்பாடலில் காமம் என்ற சொல் காம் எனக் குறைந்து வந்தது. அச்சொல் சித்தராமன் விரும்பிச் செய்கின்ற கருமங்களை உணர்த்திற்று. எனவே அவனுக்கு ஞானத்தில் விருப்பம் இல்லாமையும், அதைப் போக்க அல்லமதேவப் பெருமான் அங்கு சென்று உபதேசித்தார் என்ற செய்தியும் கருதி உணரக்! அண்ணல் என்ற சொல் அணல் எனத் தொகுத்து நின்றது” என்று குறிப்பிடுவதால் சித்தாராமன் என்ற சமுதாய உறுப்பினன் பற்றி அறிய முடிகிறது. அவனுடைய தொழிலைப் பற்றிச் சிவப்பிரகாசர்

குறிப்பிடும்பொழுது,

கரும யோகமும் கிரியை யாவையும்
மருவி ராமன்வாழ் புரியை மேவினான்

(பா. 650)

என்றும்,

இல்லம் அகன்றிவ் அல்லல் அடைந்தான்
நல்ல பசும்பொன் வல்லி உவந்தான்

(பா. 654)

என்றும் அமைந்துள்ள பாடல்கள் மூலம் சித்தராமனின் சரியை, கிரியை தொழில்கள் தெரிய வருகின்றன.

இவனைப் பற்றிச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடும் பொழுது,

ஒட்ட ராமன் உளத்தினில்
இட்டம் யாதுகொல் இத்தொழில்
முட்டி லாமல் முயன்றான்
கொட்டி வீழுமி குத்தல்போல்

(பா. 656)

என்றும்,

யாவனென் றன்னையின் நிகழ்ந்து ளானவன்
நாவரிந் திடுவன் எனள முந்தனன்
மேவுறுந் தவமத வெகுளி தானினி
ஓவறுந் தரத்தன் றொருவ ரானுமே

(பா. 682)

என்றும் சித்தராமனுடைய பண்புகளைக் குறிப்பிடுவதால் சித்தராமன் என்பவன் தன் சரியை, கிரியை தொழில்களால் சமுதாயத்தில் தலைவனாக விளங்கினான் என்பது பெறப்படுகிறது. இந்த வரலாற்றில் ஒட்டர்கள் என்று குளம், கிணறு வெட்டுபவர்கள் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.

அறம முத்தனை அன்றியும்
நெறிய றக்குரு நிந்தனை
பெறவு ரைத்தனை பித்தஎன்று
உறவு ருத்தனர் ஒட்டலர்

(பா. 659)

என்றும்,

உறவினை அடைந்திலை ஒப்பக் கண்டறத்
துறவினை உளையென ஒட்டர் சொல்லினார்

(பா. 663)

என்றும் ஒட்டர் என்ற சொல்லால் அத்தொழிலாளர்களைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பதால் ஒட்டர் என்ற மரபினர் சமுதாய மரபினராக வாழ்ந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது.

பிரசாதக் குண்டம் காப்பவர்

அடுத்துப் பிரபுலிங்க லீலையில் பிரசாத குண்டம் காக்கின்ற சங்கரன் என்ற சமுதாய உறுப்பினன் குறிக்கப் படுகின்றான். பிரசாத குண்டம் என்பது அடியார் முதலியோர் உண்ட எச்சில் இலையைப் போடுகின்ற குப்பைத் தொட்டி அல்ல. வீரசைவத்தில் நிற்கும் அடியவர்கள் எல்லாம் இலையில் உணவருந்த மாட்டார்கள். உண்கலத்தில் உணவிட்டு இறை நிவேதனம் செய்து உணவை எஞ்சாமல் உண்டு இறுதியில் அக்கலத்தையும் கழுவி, கழுவிய நீரைக் குடித்து விடும் இயல்பினர் ஆவர். எனவே இங்கு பிரசாத குண்டம் என்பது இறைவனுக்கும் அடியவர்க்கும் அளித்தது போக, எஞ்சிய உணவைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் இடமாகும் என்ற அடிசுளாகிரியரின் உரைநயம் இங்கு உணரத் தக்கதாகும். இத்தகைய பிரசாத குண்டத்தைக் காக்கின்ற தொழிலைச் செய்கின்ற சங்கரன் என்ற சமுதாய உறுப்பினன் மூலம் அத்தொழிற் சமுதாயத்தை உணரமுடிகின்றது. அவனுடைய அறிமுகம் கீழ்க்கண்டவாறு அமைகிறது.

உயர்பிர சாதகுண் டத்தின் ஒண்கரை

மயல்மலி பித்தரின் மருள சங்கரன்

பயிலுதல் கண்ணுறீஇ பரம யோகிதன்

இயலினை உணர்ந்தனன் எம்பி ரானரோ

(பா. 775)

இப்பாடல் மூலம் மருள சங்கரன் என்பவன் பரமயோகி என்பது பெறப்படுகிறது. அவனுடைய பெருமையை அல்லமதேவப் பெருமான் மருள சங்கரனின் உண்மை இயல்பை யாரும் அறியாது உள்ளனர் என்று கூறிப் பின் அவனுடைய இயல்பைக் கூறும்போது கீழ்வரும் பாடலில் இச்செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

தொழிலால் முயன்று நுகர்வம் எனில் துயர் ஒன்று உயிர்க்கு விளையுமென

ஒழியா அமல சரமூர்த்தி உண்ட மிச்சில் நுகர்வம் எனில்

பழியா துமிலை அகன்று போம் பவமும் என்னப் பிரசாதக்

குழியால் அதனை அகலாமல் கொண்டிங் கிருந்தான் குணமிக்கான்

(பா. 784)

இப்பாடல் மூலம் அத்தொழில் செய்யும் சமுதாய உறுப்பினன் பெருமை வெளிப்படுகிறது. அதாவது பொருள் தேடி முயன்று அப்பொருளால் உண்டு வாழ்வோம் என்றால் செய்யும் தொழில் மூலம் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படக் கூடும் என்று கருதி. சங்கம (அடியவர்) வடிவுடையோர் உண்டு எஞ்சிய பிரசாத உணவை உண்டால் பழி யாதும் ஏற்படுவதில்லை, பிறவி நோயும் நீங்கும் என்று கருதி, பிரசாத குண்டத்தை அடுத்து வாழ்ந்தார் என்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

அடுத்து கோரக்கர் என்ற ஸ்ரீசைல மலையில் வாழும் சித்தரின் மரபு பற்றியும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். சித்தர் மரபைச் சார்ந்த கோரக்கன் என்பவன் ஸ்ரீசைல மலையில் வாழ்கிறான். அவனை அறிமுகப் படுத்தும் பொழுது. “தனி உடல் சித்தி பெற்று தருக்கு அக்கோரக்கன்” (பா.901) என்று அறிமுகப் படுத்துகிறார். எனவே வேறுபட்டு அழியும் உடம்பில் சித்தி பெற்றவர்கள் தருக்குற்று வாழ்ந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது. மேலும் அக்கோரக்கன் ஐம்பூதங்களால் உண்டாகிய இவ்வுடம்பினையே தானாகக் கருதிக் கொண்டிருக்கும் அறிவினை உடையவன் என்றும், (பா. 915) குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய கோரக்கனை அல்லமதேவர் சித்தி பெற்ற உடல் வேறு, உயிர் வேறு என்று உணர வைத்துத் திருத்தினார். எனவே இச்செய்தியின் மூலம் அக்காலத்தில் சித்தி பெற்ற உடம்பையே உயிர் எனக் கொண்டு, அந்த உடம்பு அழியாது என்ற எண்ணம் கொண்ட சமுதாய மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறது. இத்தகைய கோரக்கன் பெற்ற மனமாற்றத்தைத் தத்துவ நிலையில் வைத்து ஆன்மாவிற்குரிய இலக்கணத்தைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடும் பாடல் அறியத் தக்க பாடலாகும்.

ஞானகுரு பரன் அருளால் தனக்கு உரைத்த
மொழிப் பொருளை நன்று அறிந்திட்டு
ஊனைவடிவு என்பதுவிட்டு உண்மையலா
அனைத்தையும் நீத்து உண்மை கண்டு
தான் அதனை அடைந்துதான் அது என்னும்
மருள் அகன்று தானே யாகி
வானவரும் அறிவு அரிய பெரும்புகழ்க்கோ
ரக்கன் அவண் மன்னி னானால்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 946)

இப்பாடல் மூலம் உடம்பு என்பது உயிர் அல்ல. அந்தக் கரணங்கள், பிராணவாயு ஆகியவையும் உயிரல்ல. ஆன்மா என்பது தனித்த ஒன்று. அவ்ஆன்மாவை அடிமைப் படுத்துகின்ற பரமாத்மா வேறு என்று உணர்ந்துகொண்டான் என்று இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இப்பாடலின் கருத்து சிவஞானபோதத்தின் மூன்றாம் சூத்திரப் பொருளையும், நான்காம் சூத்திரத்து முதல் அதிகரணப் பொருளையும் தன்னகத்துக் கொண்டதாகும். எனவே பிரபுலிங்கலீலை காலத்தில் வாழ்ந்த சித்தர் சமுதாயம் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

முனிவர்கள்

பிரபுலிங்கலீலையின் இருபதாவது கதி முனிவரர் கதியாகும். இக்கதியில் இரண்டுவகைச் சுருதிகளில் ஒன்றாகிய அற்ப சுருதியில் வாழும் முனிவரைப் பிரபல சுருதியாக வாழும்படியாக அல்லமதேவர் மாற்றிய செய்தி பெறப்படுகிறது. இவர்கள் ஸ்ரீசைல மலைக்கு அப்பால் வடக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர். இக்கதியில் கூறப்படும் முனிவர்களைப் பற்றிய அறிமுகம் கீழ்க்கண்ட பாடலில் அமைகிறது.

**மறைபல ஓதுநர் மகம்வ ளர்க்குநர்
கறையிட றுடையநம் கடவுள் பூசனை
முறைவழி புரிசுநர் மூச்சு அ வித்து ஒரு
தறின அசைவற இருக்கும் தன்மையர்**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 960)

இப்பாடலில் முனிவர்கள் வேதங்களை ஓதுகின்றவர்கள் என்றும், மறையின்படி யாகத்தைச் செய்கின்றவர்கள் என்றும், சிவபெருமானை ஆகம நெறிப்படி பூசை செய்கின்றவர்கள் என்றும், பிராணவாயுவை அடக்குகின்ற யோகப் பயிற்சி உடையவர்கள் என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இதனால் முனிவர்கள் கூட்டம் என்ற சமுதாயத்தினரின் பண்புகள் தெரியலாகிறது. இத்தகையவர்களையும் தம் ஞான உபதேசத்தால் அல்லமதேவர் வேதத்தில் கூறப்படும் தத்துவமசி என்ற மகா வாக்கியத்திற்கு உண்மைப் பொருளைக் கூறி அவர்கள் ஞானம் பெற வழி வகுத்தார் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

செக்காட்டுபவர்

சோணசைலமாலையில் செக்கு என்னும் கருவியில் எள் என்ற தானியத்தை இட்டு, ஆட்டுகின்ற தொழிலாளர் சமுதாயத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். செக்கிலிட்ட எள் எவ்வாறு நசுக்கப்படுகிறதோ அதுபோல உடம்பு பிறவியால் நெருக்கப்படுகிறது, வாடுகிறது என்று செக்குத் தொழிலை உவமையாக்கிச் சிவப்பிரகாசர் அச்சமுதாயத்தை நினைவு படுத்துகிறார்.

செக்குஉறு திலத்தின் வருந்துபு பிறக்கும்
செல்லலும் நாடியின் பிணிப்பு
நெக்குஉற அறிவு கலங்குசாக் காடும்
நினைதொறும் உளம்பதைக் கின்றேன்
மொய்க்குறு முகில்கண்டு அரிகரி என்னும்
முழக்கமும் அரகர என்னும்
தக்கவர் முழக்கும் எதிர்எழும் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே

(சோணசைலமாலை, பா. 68)

என்ற பாடலில் செக்கில் இடுகின்ற திலதமாகிய எள் படுகின்ற துன்பம் போல உயிரானது கருவில் துன்பப் படுகின்றது. அத்தகைய துன்பங்கள் கருவில் இருக்கும் நீரால் பூரித்தல், கருப்பப்பை உறுத்துதல், கருப்பப் பையில் இருக்கும் அக்கினியால் வேவுதல், சூதவாயு எனப்படும் வாயுவால் உரித்துத் தள்ளுதல் எனும் நால்வகைத் துன்பங்களாகும். இத்துன்பங்களை உயிரானது பெறுகிறது என்பதையோனியின் வாயில் நெருக்குண்டு நெந்து உதிக்கும் துன்பத்தைப் பெறுகிறது என்ற செய்தியால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே எள் வித்தினை இட்டு, செக்காட்டுகின்ற தொழிற் சமுதாயம் இங்கு உவமையாகக் கையாளப் பெற்றுச் சமுதாயத்தில் ஒரு பிரிவாக அமைந்தமை எடுத்துக் காட்டப் பெறுகிறது.

துணி வெளுப்பவர்

மானிடர் அணியும் உடைகளிலுள்ள அழுக்குகளைப் போக்குகின்ற வண்ணார் சமுதாயம் பிரபலிங்கலையில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்றுள்ளது.

அடியார் அறுவை மாசு அடித்துத்
தீர்க்கும் செயல் போல்

(பா. 8)

என்ற பகுதியில் அடியார்களின் ஆடையின் அழுக்கை நீக்கும் துணி வெளுப்பவரின் சமுதாயக் குறிப்புக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இப்பகுதிக்கு உரையாசிரியர் அடிகளாசிரியர் வரலாற்றுச் செய்தி ஒன்றைத் தருகிறார்கள்.. பரிகபுரி என்னும் ஊரைச் சார்ந்த வண்ணார் குலத்தில் பிறந்த மடிவாலமாச்சையர் என்பவர் சிவனடியார் யாரேனும் வந்து ஆடை வேண்டும் என்று கேட்டால், தாம் வெளுப்பதற்கு வாங்கி வைத்திருக்கும் ஆடையைக் கொடுத்து விடுவார். பின்னர் ஆடைக்கு உரியவர் வந்து திருப்பிக் கேட்டால் தான் பெற்ற இறையருள் திறத்தால் அதே ஆடையை வரவழைத்துக் கொடுக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். அவர் வசவேசரின் பெருமை கேட்டு அவர் திருமடத்திலேயே தங்கியிருந்தார். அங்கும் அடியார்களின் ஆடையை வெளுக்கும் பணியையே செய்தார் என்று குறிப்பிடுவார். இச்செய்திகள் மூலம் ஆடைகளை வெளுக்கும் சமுதாயமாகிய வண்ணார் சமுதாயம் தெய்வத் திருவருள் பெற்ற சமுதாயமாக விளங்கியிருந்தமை பெறப்படுகிறது.

பொற்கொல்லர்

பொன்னை அணிகல ஆபரணங்களாகச் செய்யும் பொற்கொல்லர் சமுதாயம் பற்றியும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

**ஒருத்தன் வந்தவாறு ஆக்கிய பொற்பணி ஒன்றைத்
திருத்த வல்லவன் அழித்ததைச் சிறந்திடச் செயல்போல்
புரத்தை நன்றுஉற அல்லமன் புரிதலும் புரத்தோர்
கருத்தில் வந்துஎழுந்து ஒங்கியது ஆர்வமா கடலே**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 700)

இப்பாடலில் முதலில் பொன்னால் செய்யப் பெற்ற ஆபரணத்தைப் பிறகு சிறந்த ஓர் அணிகலனாக ஆக்கும் பொற்கொல்லரின் தொழில் வல்லமை கூறப் பெற்றுள்ளது. பழைய நகைகளை அழித்துப் பொன்னாக உருக்கி மீண்டும் அழகிய அணிகலனாகச் செய்யக் கூடிய தொழிலை உடையவர் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டு, முன்பு சிற்றொழுக்கமாக இருந்த நகர மாந்தரை அல்லமதேவப் பெருமான் புதிய மானிடர்களாக உருவாக்கித் திருத்தியதற்கு அதனை உவமை ஆக்கிக் குறிப்பிடுவார். இப்பகுதியால் பொற்கொல்லர் சமுதாயம் எடுத்துக் காட்டப் பெறுகிறது.

ஆயர் குலத்தார்

ஆ காத்து ஓம்பி ஆப்பயன் அளித்து வாழும் ஆயர் சமுதாயத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளும் சிவப்பிரகாசரால் கூறப் பெற்றுள்ளது.

வேம்ஆயர் வேய்ங்குழ லால்ஊத மேனி விறகில்பற்றும்

காமா னலம்அவி யாகடல் ஏழும் கவிப்பினுமே

(திருவெங்கைக்கோவை, பா.224)

இத்திருவெங்கைக் கோவைப் பாடலால் ஆயர் குலத்தார் மூங்கில் குழாயை ஊதுகுழலாகச் செய்து, ஆடு மாடுகள் மேய்க்கும் பொழுதும், அவற்றைத் தொழுவத்திற்கு அழைத்து வரும் பொழுதும் ஊதி மகிழ்வர் என்ற செய்தி இப் பகுதியில் கூறப் பெற்றுள்ளது.

மேலும் திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில்,

வேய்ங்குழல் காம வெவ்வழல் கொளுவ

ஊதும் குழல் என்று உரைத்து அகம் நெகிழும்

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா. 67)

என்ற பகுதியும் வேய்ங்குழலாகிய ஆயரின் இசைக் கருவி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இதனால் ஆயர்களின் இசைத்தன்மை வெளிப்படுகிறது எனலாம்.

சோதிடர்

இன்றைய காலகட்டத்தில் மூன்று காலங்களையும் கணித்துச் சோதிடம் கூறுகின்ற தொழில் செய்பவர் சோதிடர் என்று அழைக்கப்பட்டுப் பாராட்டப் பெற்று வருகின்றனர். சிவப்பிரகாசர் காலத்திலும் இச்சோதிடர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது பெறப்படுகிறது.

கைக்கால சூலத்தர் வெங்கையி லேநல் கடவுள்தர

முக்கால மும்உணர்ந் தீர்உலகு ஆளும் முடிமன்னவன்

மைக்காவி அம்கண் மடமாது உடன்எம் மனைவருமோ

தக்கார் புகழ்தன் மனைபுகு மோஒன்று சாற்றுமினே

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 356)

இப்பாடல் தலைவியைப் பிரிந்த நற்றாய் தலைவனோடு தலைவி மீண்டும் தன் வீட்டிற்கு வருவார்களா அல்லது தலைவன் ஊரிலேயே தங்கி விடுவார்களாக என்பதைச் சோதிடம் கேட்டாள் என்ற

செய்தியைத் தனிஒரு பாடலாகத் தருகிறது. இப்பாடல். இப்பாடலில் முக்காலும் உணர்ந்தீர் என்ற தொடர் முக்காலத்தையும் கணித்துக் கூறுகின்ற தொழில் சமுதாயத்தினரைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

வேடர்

கானகத்தே தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு வில்லையும் அம்பையும் தங்களின் துணையாகக் கொண்டு வாழுகின்ற வேடர்களைப் பற்றிய செய்திகள் சிவப்பிரகாசரின் காப்பிய இலக்கியத்திலும், பிற சிற்றிலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. பிரபுலிங்கலீலை முனிவரர் கதையில் அல்லமதேவர் முனிவரைச் சந்திக்கும் முன் வேடர் ஒருவன் அல்லமதேவர் முன் தோன்றுகின்றான். அவனை அறிமுகம் செய்கின்றபொழுது கீழ்வரும் பாடலைச் சிவப்பிரகாசர் அமைத்துள்ளார்.

அக்கொடு வனத்துஎதிர் அன்புஎன் கின்றதுஉள்
புக்குஅறி கிலாஒரு புளிஎன் கூன்புறக்
கொக்குஎன நாள்தோறும் கொலைகு றித்தவன்
கைக்கொடு மரமொடு கடிது தோன்றினான்.

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 951)

இப்பாடல் மூலம் வேடர் குலத்தார் அன்பு என்கின்ற இரக்க குணம் மனத்தில் இல்லாதவர்கள் என்பதும், கொக்கு எவ்வாறு தான் நினைத்த பொருளில் மனம் வைக்கிறதோ அதுபோலக் கொலைத் தொழிலையே மனத்தில் கொண்டவர்கள். எப்பொழுதும் வில்லைக் கையிலே கொண்டிருப்பவர்கள் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

சோணசைல மாலையில் வேடர்களைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. வேடர்கள் மாலையில் உள்ள அகில், சந்தனம் முதலிய மரங்களை வெட்டி, அங்குள்ள மாணிக்க மணிகளை எல்லாம் அகழ்ந்து எடுத்து வீசி எறிந்துவிட்டு, உணவுக்குரிய சோளப் பயிரை விளைவிப்பார்கள் என்ற செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.

ஆரமும் அகிலும் தடிந்துசெம் மணிகள்
அரித்துஎறிந்து எறுழ்வலிக் குறவர்
சாரலின் இறுங்கு விதைக்குறும் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே

(சோணசைலமாலை, பா.48)

மேலும் அதே இலக்கியத்தில், வேடுவர்கள் யானையைப் பிடிப்பதற்காகக் குழியை வெட்டி, அதனை மூடி மறைப்பர். என்றாலும் அந்தக் குழிகளில் அருவியானது பொன்னைச் சொரியும் என்று வேடர்களின் மற்றொரு தொழிலான யானை பிடிக்கும் தொழில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

வீழுறும் எயினர் கிழங்குஅகழ் குழியும்

வேழம்வீழ் குழிகளும் நிரம்பத்

தாழுறும் அருவி பொன்சொரி சோண

சைலனே கைலைநா யகனே

(சோணசைலமாலை, பா. 66)

என்பது அச்செய்திக்குரிய பாடலாகும்.

திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் இவ்வேடர்கள் வலைவீசி மானைப் பிடிக்கின்ற தொழிலை உடையவர்கள் என்ற செய்தியும் பாடல்களில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

மீனக் கருங்கண்ணி வேள்கணை யால்சிலை வேடர்வைத்த
கானக் கருங்கண்ணி மான்போல் பதைத்தனள் கார்அளிகள்

(பா. 44)

சிவிகை தூக்குவோர்

இன்றைய வாகன வசதி இல்லாத காலகட்டத்தில் சான்றோர்களும், செல்வந்தர்களும் மனிதர்கள் சுமந்து எடுத்துச் செல்லுகின்ற சிவிகைகளைப் பயன் படுத்தினர். அத்தகைய சிவிகைகளைத் தூக்குகின்றவர்கள் தனி ஒரு சமுதாயமாகக் கணக்கிடப் பெற்றனர். இந்த சிவிகை ஊர்தலை வைத்துக் கொண்டு சிவப்பிரகாசர் செய்த புரட்சியைத் தமிழ் உலகம் நன்கு அறியும். நால்வர் நான்மணிமாலையில் ஞானசம்பந்தரின் சிவிகையை எடுத்துச் சுமந்த திருநாவுக்கரசரின் பெருமையைத் திருக்குறள் கருத்துக்கு மறுதலையாச் சிவப்பிரகாசர் கூறுவதை தமிழ்ச் சுவை அறிந்தோர் மறக்க மாட்டார்கள். எனவே அந்த நால்வர் நான்மணிமாலைப் பாடலால் திருவள்ளுவர் காலந்தொட்டு அறியப் படுகின்ற சிவிகை தூக்குவோர் சமுதாயம் அறியப் படுகிறது. அதற்குரிய நால்வர் நான்மணிப் பாடல் -

அறத்தாறு இதுவென வேண்டா சிவிகை

பொறுத்தானோடு ஊர்ந்தான் இடையை - மறுத்தார்சம்

பந்தன் சிவிகை பரித்தார் திரிகுவர்மற்று

உந்தும் சிவிகையினை ஊர்ந்து

(நால்வர் நான்மணிமாலை, பா.33)

பிரபுலிங்கலீலையிலும் இப்பல்லக்குத் தூக்குவோர் பற்றிய செய்தி கிடைக்கிறது.

பொன்இ லங்கிய சிவிகைமுன் கொணர்ந்தனர் பொறுப்போர்

மன்னி அங்குஅதை ஏறினள் மதர்விழி மாயை

சின்னம் வெள்பணி லம்பணை தண்ணுமை திமிலை

முன்இ ரைந்தன மதிஎழக் கடல்முழங் குதல்போல்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 179)

இப்பாடல் உரையால் கடகத் தண்டன் எனும் பெயர் பல்லக்குக்குச் சூட்டப் பெற்றது தெரியவருகிறது. மேலும் சுமப்பவரைப் பொறுப்போர் என்று குறிப்பிடுவதும் உணரத் தக்கது. எனவே மதிப்புடைய தலைவர்களும், அருளாளர்களும் சிவிகையில் செல்லுகின்ற செய்தியும், அதைத் தாங்குகிற சமுதாயத்தின் தொழிலும் பெறப்படுகிறது. மேலும் பல்லக்குச் செல்லும்போது உடன் இசைக் கருவிகளும் முழங்கப் பெற்றன என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

ஒட்டர்

கிணறு வெட்டும் தொழிலைச் செய்கின்ற மரபினரும் சிவப்பிரகாசரின் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றனர். திருவெங்கைக்கோவையில், தலைவனுடைய காமத்தைத் தலைவியை மணந்து கொண்டு தணிப்பாயாக என்று கூறிய தோழியிடம் தலைவன் களவொழுக்கத்தில் தலைவியைப் புணர்ந்து தீர்க்கக் கூடிய காமத்தைத் திருமண முயற்சி செய்து தணித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுவது எப்படி இருக்கிறது என்றால் ஊர் முழுவதும் தீப்பற்றி எரிகின்ற பொழுது அதனை அவிப்பதற்குப் புதிதாக அச்சத்தைத் தருகின்ற கிணற்றைத் தோண்டி, அந்தக் கிணற்று நீரைக் கொண்டு அணைக்க வேண்டும் என்று கூறுவது போல உள்ளது என்று கூறுகின்றார். இப்பகுதியில் கிணறு தோண்டுதலாகிய தொழில் கூறப்பெறுகிறது. அதற்குரிய பாடல் கீழ்வருமாறு.

தாமக் குழலை வரைந்துகொண் டேவெங்கைத் தாணுவெற்பில்

காமக் கனலைத் தணிப்பாய்என்று ஒதிய காரிகைநீ

நாமக் கிணறுஅகழ்ந்து அந்நீர் கொடுநல் நகரில்பற்றி

வேம்அக் கனலை அவிப்பாய்என் பார்களின் வேறுஅல்லையே
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 98)

இப்பாடலில் கிணறு தோண்டும் தொழில் மட்டும் கூறப் பெறுகிறது. ஆனால் பிரபுலிங்கலீலையில் கிணறு, குளம் வெட்டுகின்ற தொழிலைச் செய்கின்றவர்கள் ஒட்டர் என்றே குறிக்கப் படுகின்றனர். இவ்வாறு குறிக்கப் பெறுவது முன்கூறிய சித்தராமையர் பற்றிக் கூறிய பகுதியில் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. அவர்களுடைய தொழில் பற்றியும், அவர்கள் பண்பு பற்றியும் விரிவாகச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஒட்டர்கள் தங்களுடைய முதலாளியாகிய சித்தராமன் நன்மை அடைய வேண்டித்; தடாகம் (குளம்) ஒன்றைத் தோண்டுகின்றனர் என்று சிவப்பிரகாசர் முதற்கண் குறிப்பிடுவார். (பா. 655) இதனால் ஒட்டர்கள் செய்கின்ற இந்த அறப்பணி அவர்களுக்குப் பயன் தராது , அவர்களை ஏவிப் பணி செய்ய வைத்த சித்தராமனுக்கே பயன்தரும் என்பதை உணர வைத்து, தொழிற் சமுதாயம் அறச் செயலைச் செய்தாலும் அது அவர்களுக்குப் பயன்படாது, செய்ய வைத்தவர்களுக்கே பயன்தரும் என்ற செய்தியைப் பெறவைக்கிறார் சிவப்பிரகாசர். இந்தத் தொழில் மிகவும் கடினமான தொழிலாகி, துன்பத்தைத் தரக்கூடியது என்பதையும், “தொழிற்குள் எய்த்துறு தொழில்” (பா. 667) என்று குறிப்பிட்டுப் பூமியைத் தோண்டுகின்ற தொழில், கற்பாறைகளையும் தோண்ட வேண்டி அமைவதால் துன்பம் தரும் தொழில் என்பதைப் பெறவைக்கிறார் சிவப்பிரகாசர். இத்தொழில் செய்வோருக்கு ஒட்டர் என்ற பெயர் உண்டு என்பதையும், “உற உறுத்தனர் ஒட்டலர்” (பா. 659) என்ற தொடரால் குறிப்பிடுவார். அவர்கள் தங்கள் முதலாளியின் மீது பற்றுடையவர்கள் என்பதையும் அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சியால் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவார். அதாவது சித்தராமனை அல்லமதேவர் இகழ்வாக ஒட்டன் என்பன போன்ற சொற்களைக் கூறி இகழ்ந்த பொழுது, அவர்கள் அல்லமதேவர் மீது கோபம் கொண்டு கல்லால் எறிந்தனர் என்று காட்டுகிறார்.

இத்தொழில் செய்பவர் அதிகம் படித்தவரில்லை என்பதைக் கீழ்வரும் பாடலால் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

முற்றிய கல்வியின் மூடர் நீவீற்றும்
கற்றுஅறி மூடனுக்கு அறைமின் அன்னவன்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 666)

என்பது அப்பாடற் பகுதி. இத்தகைய ஒட்டர்கள் தங்களுக்குரிய கருவியைத் தோளில் சுமப்பார்கள் என்ற செய்தியும் (பா. 667) குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. மேலும் அவர்களின் கோபத்தோடு கூடிய தோற்றத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது, அழுக்கடைந்த உடையை உடையவர்கள் என்பதும், மீசை வைத்திருப்பவர்கள் என்றும், முரட்டுக் கைகளை உடையவர்கள் என்றும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. (பா. 668) இத்தகைய செய்திகளைச் சிவப்பிரகாசர் பூமியைத் தோண்டுகின்ற தொழிலை உடைய தொழிற் சமுதாயத்தை ஒட்டர்களாகக் குறிப்பிட்டுத் தருகிறார். இந்த ஒட்டர்கள் திருக்குறளில் அகழ்வார் என்ற சொல்லால் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை

இகழ்வார் பொறுத்தல் தலை

(குறள் - 151)

ஓவியர்

தூரிகை கொண்டு வண்ணநிறப் பொடிகளைக் குழைத்துத் துணியில் தீட்டும் தொழில் கொண்ட ஓவியர் பற்றிய செய்திகளையும் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் காண முடிகிறது. திருவெங்கைக் கோவையில் மடல் ஏறுவதற்கு முயலுகின்ற தலைவனின் செயல் பற்றிக் கூறுகின்ற இடத்தில் இத்தொழில் செய்யும் ஓவியர் சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவதை இங்கு சுட்டலாம். தலைவன் மடலேறப் போகிறேன் என்று சொன்ன பொழுது தொழி தலைவியினுடைய உறுப்பின் அருமையைச் சொல்லும் பொழுது அமைந்த பாடல் கற்றோர் அவையத்திலிருந்து என்றும் நீங்காத பாடலாகும்.

மந்தா கினிஅணி வேணிப்பி ரான்வெங்கை மன்னவநீ

கொந்துஆர் குழல்மணி மேகலை நூல்நுட்பம் கொள்வதுஎங்ஙன்

சிந்தா மணியும் திருக்கோ வையும்எழு திக்கொளினும்

நந்தா உரையை எழுதல்எவ் வாறு நவின்றருளே

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 107)

இப்பாடலில் தலைவியின் உரையை(சொல்) எழுதமுடியாது என்று குறிப்பிடுகின்ற பொழுது, மணிகள் பதித்த மேகலை அணிந்த தலைவியின் நூல் போன்ற இடையின் நுட்பத்தை எழுதினாலும், சிந்தாத முத்துப் போலும் பற்களை எழுதினாலும், அழகிய கொவ்வைக் கனிபோலும் இதழை எழுதினாலும், கெடாத

அவளுடைய சொல்லை எழுத இயலாது என்று கூறப் பெறுகிறது. என்றாலும் இப்பாட்டில் சிவப்பிரகாசர் மணிமேகலை, சிந்தாமணி, திருக்கோவையார் ஆகிய நூல்களின் உரைகளை எழுதினாலும் தலைவியின் மொழியை எழுத முடியாது என்பது போலப் பாடலை அமைத்திருப்பது அவரின் இலக்கியப் பயிற்சியையும், கவிதை உத்தியையும் வெளிப்படுத்துவதாகும்.

அடுத்த பாடலில் தலைவியின் இத்தகைய உறுப்புக்களைத் தான் எழுதவில்லை என்றால் தன்னுடைய தூரிகை தூரிகையே அல்ல என்று தலைசன் கூறுவதாக அமைந்து ஒவியம் எழுதும் தொழில் குறிக்கப் பெறுகிறது.

**மெய்யாகச் சாதித்து எழுதா விடின்புகழ் வேண்டியயான்
கையால் எடுத்தது தூரிகை யேஅன்று காரிகையே**

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 108)

இவ்வாறு ஒவியத்தொழில் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

சம்பிரதம்

கலம்பக உறுப்புக்களில் பலவிதத் தொழில்கள் கூறப்படுகின்றன. (சித்து, மதங்கி, கொற்றி, உள்ளிட்டவை) அதில் ஒன்று சம்பிரதம். சம்பிரதம் என்பது சால வித்தைக் காரர்களைக் குறிக்கும். திருவெங்கைக் கோவையில் இவர்கள் தங்களுடைய வல்லமையைச் சொல்லுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. பல மலைகளைக் கைகளில் அடக்குவது, பல கடல்களின் நீரைக் குடிப்பது, வீடுகளில் உள்ள உலோகங்களை எல்லாம் புல்லாக மாற்றிக் காட்டுவது ஆகிய வல்லமைகளை வித்தைக்காரர் குறிப்பிடுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பலவரைகள் கரந்து அடக்கிக் காட்டு வோம்நீர்

பார்ப்பஅநே கம்கடலை அருந்து வோம்நாம்

இலகுறநும் மனையிடத்தின் உலோகம் எல்லாம்

இக்கணமே காட்டிடுவோம் உலகில் எண்ணில்

கலைஅறிவோம் ஒருகாலும் பொய்ம்மைபகர்ந்து அறியோம்

கண்ணன் எனும் அவன்வாயின் மண்விழுமுன் அருளால்

அலையில்எழும் கடுமிடற்றின் அடக்கும் ஈசன்

அமர்ந்ததிரு வெங்கையின்இன்று அடைந்து ளோமே

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா. 29)

என்பது திருவெங்கைக் கலம்பகப் பாடலாகும்.

அதுபோலச் சிவஞான பாலைய தேசிகர் கலம்பகத்திலும் சம்பிரதர் தம் தொழில் வல்லமை பற்றிக் கூறுகின்ற பாடல் அமைந்துள்ளது. அதற்குரிய பாடல்.

நிந்தைஅறும் படிமுழுதும் அளப்பம் வாங்கி
நெடுவரை ஒன்று எடுப்பம்ஏழு கடலை அள்ளிச்
சிந்துவம்அல் லியின்அலரி ஆக்க வல்லோம்
செய்குவம்என்று அயன்போல்நாற் றிசையும் பாரேம்
தந்தையினும் இனியசிவ ஞானதேவன்
தன்கருணை கொண்டுஎளிதில் தருக்கர் கூறும்
மைந்தஅணுவில் ஓர்அணுவுள் அண்டம் உண்ட
வம்புகொளும் சம்புவைநாம் அடக்கு வோமே

(ஸ்ரீசிவஞான பாலைய தேசிகர் கலம்பகம், பா.8)

என்று சாலவித்தைக்காரர்களைப் பற்றிய செய்திகள் கலம்பகங்களில் கூறப் பெற்றுள்ளன.

கூத்தர் உள்ளிட்ட சமுதாயத்தார்

சிவப்பிரகாசரின் இலக்கியங்களில் தொழிலால் அமைந்த சமுதாய மக்கள் மேற்குறித்தவாறு குறிக்கப் பெறுவதோடு, அன்றாட மக்களின் சில தொழில்களும் குறிக்கப் பெறுகின்றன. நடனமாடுதல், கூத்தாடுதல், கொம்பு ஊதுதல், மற்போர் புரிதல், கிளி வளர்த்தல், கிளி ஓட்டுதல் உள்ளிட்ட சில தொழில்களும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

செல்லும்மணித் தேர்மீது செய்துஅமைத்த பாகன்போல்
இல்உள் எமைவைத்து இயக்குவான்

(சிவஞானபாலய தேசிகர் நெஞ்சுவிடு தூது _ 11)

என்று தேர்ப்பாகரைப் பற்றிய செய்தியும்,

தனத்து அலங்கு ஆரம் நிறை நாரியர் அந்தரத்து அசைகே
தனத்து அலங்காரம் நிகழ் அரங்கு ஆட

(நிரோட்டக யமக அந்தாதி, பா.4)

என்று நடனமாதர் தொழிலும்,

புல்லிய செயல்ஒன் றாகப் பொருந்துநர் தம்மில் ஆர்க்கும்
பல்லிய மொடுந டிக்கும் பரதரே பெரிய ராவார்

(பிரபுலிங்கலீலை,; பா. 764)

என்ற இப்பகுதியில் ஒலிக்கும் பலவித வாத்தியங்களோடு இசைப்பாட்டுக்களைப் பாடி, அவைகளுக்குத் தக்கவாறு உடம்பால் நடிக்கும் கூத்தர் என்று கூத்தர் தொழிலும் பாடல்களில் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

இதைப் போலப் பிறிதோர் இடத்தில் இதே காப்பியத்தில் அரங்கில் கூத்தாடும் பெண்களின் பண்பு பற்றியும் விரிவாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. நாட்டிய மண்டபத்தின் நடுவே நடித்தலைத் செய்யும் தொழிலுக்கு ஏற்றாற் போல அழகு பெற உடுத்தி, மார்பகங்களைக் கச்சினால் கட்டி, கண்களில் மைதீட்டி, சிறிய பாதத்தில் சதங்கைகளை அணிந்து கொண்டு நடிப்பார்கள் என்ற செய்தியும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

**அரங்கினிடை நடம்நவிலும் செயற்குஏற்ப
உடைஅணிந்திட்டு அரும்பை வென்ற
குரும்பைமுலை யினைவம்பு கொண்டுஅணிந்து
தவங்கள்எல்லாம் கொள்ளை கொள்ளும்
கரும்படம்கண் மலர்க்கோதை சிற்றடியில்
கைபுனையக் கற்ற மாதர்
சுரும்புமுரல் மல்லிகைமென் போதுஅனைய**

சிறுசதங்கை துளங்க ஆர்த்தார் (பிரபுலி. பா. 205)
என்பன போன்ற செய்திகள் கூத்து, நடனம் பற்றிய செய்திகளாக அறியப் படுகின்றன.

அகத்துறை இலக்கியங்களில் தலைவி, தோழியராகிய பெண்கள் தினைப் புனம் காக்கும் தொழில் கூறப்படுவதுண்டு. கோவை இலக்கியங்களில் பல பாடல்கள் இந்த அமைப்பில் அமைந்துள்ளன.

**ஏனல் புனத்தில் கிளிபார்த்து இதணின் இருப்பது அன்றிக்
கானக் கலையைத் தனிபார்த்து இருக்கும் கருத்துஇலமே**

(திருவெங்கைக்கோவை- பா.81)

என்று கொம்புகளால் கட்டப் பெற்ற பரணில் இருந்து கொண்டு திணையைக் கிளிகள் கொத்தாதவாறு, கிளிகளை ஓட்டித் தினைப்புனம் காத்த தொழில் கூறப் பெறுகிறது. இவ்வாறு சிறு தொழில்கள் பற்றிய செய்திகளும் உலகில் வாழும் மக்கள் சமுதாயத்திற்கு உரியனவாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் சமுதாயம் என்று எண்ணும் பொழுது இடம் பெற்றுள்ள சமுதாய அமைப்பு அல்லது நிறுவனம் அனைத்துமே தொழில் அடிப்படையில் தான் வழங்கப் பெறுகின்றன என்பது தெரிய வருகிறது. பண்டைக் கால இலக்கியங்களில் அமைந்தது போல அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற நான்கு வருணத்தாரும் செய்யும் தொழில் பற்றிய நிலையில் குறிக்கப் பெற்று, அப்பெயர்களால் வழங்கப் பெற்றது போலச் சிவப்பிரகாசர் நூல்களிலும், நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகள் தொழில் முறையிலேயே கிடைக்கப் பெறுகின்றன.

அத்துடன் தமிழகத்தில் வாழும் தொழில் முறையாளர்களாகிய சமுதாயத்தினர் கன்னட மொழி நூலாகிய பிரபுலிங்கலீலை சிவப்பிரகாசரால் மொழி பெயர்க்கப் பெற்ற பொழுதும் தமிழகத்தில் வழங்கி வரும் தொழிற் சமுதாயத்தினரே குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர் என்பதும் தெரிய வருகிறது. மேலும் அவர்தம் சிற்றிலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள சமுதாயக் குழுவினரும் தொழில் பற்றிய அமைப்பிலேயே குறிக்கப் பெறுகின்றனர். இவற்றை எல்லாம் நோக்கும் பொழுது இக்காலத்தில் பிறப்பு பற்றி அமைந்த செட்டியார், முதலியார், ரெட்டியார் என்பன உள்ளிட்ட சாதி சமூக அமைப்புகள் தோன்றிய நிலை எவ்வாறு அமைந்தது என்பதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. எனவே பண்டு தொட்டுச் சிவப்பிரகாசர் காலம்வரை சமூக அமைப்பு அல்லது நிறுவனம் தொழில் பற்றி அமைந்தது என்பது அவர்தம் நூல்களால் அறியப் படுகின்றபொழுது சிறப்பைத் தருகின்றது எனலாம்.

முடிவு

மண்ணுலகில் மானிடம் நாகரிகம் பெற்று வாழத் தலைப்பட்ட பொழுது தனிமனித ஒழுக்கங்கள் வரையறுத்துக் கொள்ளப் பெற்றன. அந்த ஒழுக்கங்கள் வரையறுக்கப் பெற்ற பொழுது தொழில் முறைகள் உருவாகின. தொழில்முறை சார்ந்தோர் தனி ஒரு கூட்டத்தினர் ஆயினர். அக்கூட்டத்தினரே உலகத்தில் சமுதாய அமைப்பினை உருவாக்கியவர் ஆவர். தமிழகத்தில் அக்கூட்டத்தினர் நால்வகை வருணத்தார் என்ற நிலையில் பெரும் பிரிவுகளுக்கு உள்ளாயினர். இந்த நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. தொழில் அடிப்படை வருணங்கள் மேலும் விரிந்தன. பல்வேறு பட்ட தொழிலுக்கு ஏற்பக்

கூட்டத்தினர் தனித்தனிச் சமுதாயமாக உருவாகினர். அதன்பின் தொழில் அடிப்படையில் இருந்து மரபுவழிச் சமுதாயம் உருவாயிற்று. இத்தகைய வளர்ச்சி முறையைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இந்த அடிப்படையில் சிவப்பிரகாசரின் செந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நால்வகை வருணத்தாரைப் பற்றிய செய்திகளையும், மற்ற தொழில்சார் சமுதாய அமைப்புக்களையும் நூல்களைப் பயிலுகின்ற பொழுது ஒருசேரக் காணமுடிகின்றது. அச்சமுதாய நிறுவனங்களால் தமிழகத்து வரலாற்றை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

2. சமுதாய நம்பிக்கைகள்

சிவப்பிரகாசர் நூல்களால் வாழும் மக்களிடையே காணப்பெற்ற சமூக அமைப்புக்களைப் பகுத்துக் கண்டபின், அச்சமுதாய மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெறுகின்ற நம்பிக்கைகளைக் காண்பது மனித சமுதாயத்தின் வரலாற்றைக் காண்பது போன்றதாகும். நம்பிக்கை என்ற சொல்லுக்கு அகராதிகள் பொருள் தருகின்ற பொழுது பல பொருள்களைக் கூறுகின்றன. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி விசுவாசம், ஆணை, உண்மை, சத்தியம், நிசம், உறுதிப்பாடு என்ற பொருள்களைத் தருகின்றது. நம்புதல் என்ற சொல்லின் அடிப்படையில் நம்பிக்கை என்ற சொல் உருவாகிறது. நம்பு என்பதற்கு விருப்பம், ஆசை என்ற பொருள் கிடைக்கிறது. தொல்காப்பியத்திலும் “நம்பும் மேவும் நசையாகுமே” (பொருளதிகாரம், சூ. 88) என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. நம்பு - என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் விருப்பம் என்றே பொருள் தந்துள்ளனர். நற்றிணையில் நம்புதல் என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. (பா. 327) இந்த நம்பிக்கை என்ற பொருளில்தான் அச்சொல் அமைந்துள்ளது. எனவே நம்பிக்கை என்பதற்குத் தங்கள் விருப்பத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளுகிற செய்தி என்ற பொருளைக் கொள்ளலாம்.

நம்பிக்கை என்ற சொல்லுக்கு விளக்கமாக இன்றைய ஆய்வாளர் பலர் தத்தம் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர்.

“நம்பிக்கை என்பது இயற்கையில் ஏற்படும் எதிர்பாரா நிகழ்ச்சிகளுக்கு எல்லாம் காரண கருத்துக்கள் கற்பிக்கப் பெற்று அப்படியே நம்பப்படும். இவற்றை நம்பிக்கைகள் என்பர்.” (தமிழ்நாட்டு வரலாறு, ப. 115)

மெத்தப் படித்த மேதாவிகளும், பெருஞ் செல்வர்களும், அதிகாரத்தின் உச்சியில் உட்கார்ந்து இருப்பவர்களும் சில சமயம் நம்பிக்கையை அலட்சியப் படுத்துவார்கள். பிறகு அடுத்தடுத்து அறிவின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து, காரணம் காட்ட முடியாத பொழுது, அவர்களும் நம்பிக்கைக்கு அடிமையாவார்கள்” என்பார் சோம.லெ. (தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபுப் பண்பாடு, ப. 64)

“இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாதபோது மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத

நிலையிலும் மனித மனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவை நம்பிக்கைகளாக உருப் பெறுகின்றன என்பார் ஆய்வாளர் காந்தி. (தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.2)

“எதையும் காரண காரிய அடிப்படையில் எண்ணிப் பார்க்காமல் பரம்பரையாகச் சொல்லப்பட்ட வந்த கருத்துக்களை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்வது நம்பிக்கையாகும் என்பார் ஆய்வாளர் யோகீசுவரன். (தமிழ்க் கவிதைகளில் சமுதாயச் சிக்கல்கள், ப. 86)

இத்தகைய ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி நம்பிக்கை என்பதற்குப் பொருள் கொள்ளும் பொழுது கீழ்க்கண்ட முடிவிற்கு வரலாம்.

மனித சமுதாயம் அனுபவித்து வரும் செயல்களுக்கு உரிய அடிப்படைக் காரணத்தை அறிய முடியாத போது உண்மைக் காரணத்திற்குப் பதிலாகத் தாமே ஒரு காரணத்தை அமைத்துக் கொண்டு அதனை வழிவழியாக ஏற்பது. வழி வழி வந்த அந்நம்பிக்கையை ஏற்பதும், ஏற்காததுவும் அவரவர் சூழலின்படி ஒருகாலத்தில் படைத்துக் கொள்ளப்பட்ட காரணம், பின்னர் வரும் காலங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெறும். இதுவே நம்பிக்கையாகும். மனித சமுதாயத்தில் நிலவி வரும் நம்பிக்கைகளை அவ்வக்கால இலக்கியங்கள் தங்களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை. அந்த அடிப்படையில் தான் சிவப்பிரகாசர் காலச் சமுதாயத்தில் நிலவி வந்த நம்பிக்கைகளை அவர்தம் இலக்கியங்களில்பதிவு செய்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டுவது இன்றியமையாததாகும். நம்பிக்கைகளை இறை நம்பிக்கை, ஊழ் பற்றிய நம்பிக்கை, சகுன நம்பிக்கை, சடங்கு நம்பிக்கை, கனவு உள்ளிட்ட செயல்கள் நம்பிக்கை எனப் பல்வேறு வகையாகப் பகுத்துக் காணலாம்.

இறை நம்பிக்கை

சிவப்பிரகாசர் தொடக்கம் முதல் இறை நம்பிக்கை உடையவராக வாழ்ந்தவர். அவர்தம் நூல்கள் பெரும்பாலும் இறைவனப் பற்றியும், இறையருள் பெற்ற ஞானிகளைப் பற்றியும், தலைவர்களாகக் கொண்டு பாடப்பெற்றிருப்பதால் அவர்தம் இலக்கியங்கள் இறை நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் கருவூலங்களாகவே கொள்ளலாம்.

உயிரோடு ஒன்றாய் வேறாய் உடலாய்க் கலந்திருக்கின்ற இறைவனை மனம், மொழி, மெய்களால் அறிய முடியாது என்பது

தத்துவ நம்பிக்கையாகும். இதனைச் சிவஞானபோதம் ஐந்தாம் சூத்திரம்,

**விளம்பிய உள்ளத்து மெய், வாய், கண், மூக்கு
அளந்தளந்து அறியா
தாம் தம் உணர்வில் தமிழருள்
காந்தம் கண்ட பசாசத்து அவையே**

என்று குறிப்பிடும். உயிரால் இயங்குகின்ற ஐம்புலன்கள் எவ்வாறு தன்னை இயக்குகின்ற உயிரை அறியாதோ அதுபோல உயிரானது தன்னை இயக்குகின்ற இறைவனை அறியாது என்று அச்சுத்திரம் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு அறிய முடியாத இறைவனைப் பற்றிய தம்முடைய எண்ணங்களை ஞானிகள் அருளுரையாகத் தந்துள்ளனர். அந்த அருளுரைகளைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஏற்றுத் தன்னுடைய இறை நம்பிக்கைகளை வாழ்வியலாகக் கொண்டு வாழுகின்றது. சிவப்பிரகாசரின் நூல்களில் அமைந்துள்ள நம்பிக்கைக்குரிய இறைக் கொள்கைகளைத் தொகுத்திடின் அதுவே ஒரு தனி நூலாகும். ஆதலால் இறை நம்பிக்கை பற்றிய சில செய்திகள்தான் இங்கு எடுத்துக் காட்டுக்காகத் தரப் பெறுகின்றன.

1. தன்னை அறிந்தால் தான் இறைவனை அறியலாம் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

**நின்னையும் அறிந்திலை நீஎன் நால்இவள்
உன்னுறு மனமொழி உறாத அல்லமன்
தன்னைநீ அறிவுறும் தன்மை உண்டுகொல்
கன்னிமாது உமைதம கலையை அல்லையோ**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 318)

இப்பாடல் நிலவுலகத்திற்கு இறைவியால் அனுப்பப் பெற்ற மாயையிடம் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பொழுது நீ உன்னை அறிந்து கொள்ளவில்லை என்றால் நினைத்தலைப் பொருந்தும் மனம் மொழிகள் சென்றறியாத இறைவனை நீ அறிகின்ற இயல்பு உண்டோ? என்று மாயையிடம் கூறுவதாகப் பொருள் அமைந்தது இப்பாடல். எனவே மானுட சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு இறைவன் தன்னேரிலாத் தலைவன் என்பதையும், அவனுக்கு உயிராகிய தாங்கள் அடிமை என்பதையும் உணர்ந்தால்தான் இறைவனை அறிய முடியும் என்ற இறை நம்பிக்கை இப்பாடலால் உணர்த்தப் பெறுகிறது.

2. இறைவனை நினைந்து அறியக்கூடிய மானிடப் பிறவி முன் பிறவியில் செய்த நல்வினைகளால் தான் மக்கள் பிறப்பை அடைகிறது என்பதை அல்லமதேவர் வசவ தேவருக்குக் கூறுவது இறை நம்பிக்கையைக் காட்டுவதாகும்.

**புல்மரம் நெளிபுழுப் புள்வி லங்குஎனும்
பன்மைய துயர்செயும் பவங்கள் தப்பியே
வன்மைகொள் நிலமிசை மக்கள் ஆகுதல்
நன்மைகொள் உயிர்க்குஅலால் அரிது நந்தியே**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 805)

இப்பாடலால் புல் உள்ளிட்ட பிறவிகளுக்குத் தப்பி ஓர் உயிர் நல்வினையால் மனிதப் பிறவியைப் பெறுகிறது. தீயவினையை முன் செய்திருப்பின் மானிடப் பிறவி பெற இயலாது என்பதைக் குறிப்பிட்டு தெய்வ நம்பிக்கையை உணர்த்துகிறது.

3. மானிடப் பிறவி வாழுகின்ற போதே மானிட உடம்பு கொண்டு முத்தி அடையலாம் என்பது வீரசைவ சமயத்தின் நம்பிக்கையாகும். இதனைக் கீழ்வரும் பாடல் உறுதியாக்குகிறது.

**இவ்வகை கல்யா ணத்தின்
இருப்பநா காம்பை என்னும்
தவ்வைநம் வசவ தேவன்
தன்பிர சாதம் தன்னால்
எவ்வம்இல் முத்தி மெய்யோடு
இருக்கையின் அளிக்கும் வீர
சைவநன் னெறிவ ளர்க்கும்
தனயனை ஈன்றாள் அம்மா** (பிரபுலிங்கலீலை, பா. 522)

இப்பாடலில் வசவதேவர் கொடுத்த சிவபூசைப் பிரசாதத்தை உண்டு வந்த காரணத்தால் நாகாம்பை என்ற தமக்கை ஒரு குற்றமற்ற ஆண்மகவைப் பெற்றாள். அவ் ஆண்மகவு எத்தகைய தன்மை உடையவன் என்றால், வீரசைவ மரபை வளர்க்கும் தனையனாவான். வீரசைவ சமயத்தின் நம்பிக்கை - முத்தி மெய்யோடு இருக்கையில் கிடைக்கும். அதுவே வீரசைவ நன்னெறியாகும் என்று இப்பாடலில் குறிக்கப் பெறுவது வீரசைவக் கொள்கையோடு அக்கால மக்களின் நம்பிக்கையுமாகும். இந்த முத்தியைச் சீவன் முத்தி என்று குறிப்பிடுவர். இதனைச் சைவ சித்தாந்தமும் ஏற்கும்.

சிவஞானசித்தியாரின் 281 ஆவது பாடலில் ,

மிக்கது ஒரு பக்குவத்தில் மிகசத்தி நிபாதம்
மேவுதலும், ஞானம் விளைந்து, ஓர்குருவின் அருளால்
புக்கு அறுட்டித் தேநிட்டை புறிந்துளோர்கள்
பூதலத்தில் புகழ்சீவன் முத்த ராகி
தக்கபிரி யாப்பிரியம் இன்றி, ஒட்டில்
தபநியத்தில் சமபுத்தி பண்ணி, சங் கரனோடு
ஒக்கஉறைந்து இவர்தவனை, அவன்இவரை விடோதே
உடந்தையாய், சிவன்தோற்றம் ஒன்றுமே காண்பர்

அருணந்தி சிவாசாரியார் குறிப்பிடுவார். எனவே இந்த நம்பிக்கையின் மூலம் சிவனருளால் மானிட உடம்பு இப்பூவுலகில் வாழும் போதே சீவன் முத்தியை அடையலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமை புலப்படுகிறது.

4. இந்த மானுட உடம்பில் வாழுகின்ற உயிர் இறைவனை நாளும் வழிபட்டால் அதாவது சிவபூசை செய்தால் இறையருளைப் பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் மக்களிடையே இருந்தது. அந்த நம்பிக்கையைச் சிவப்பிரகாசரின் நூல்கள் பலவாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. திருவெங்கைக் கோவையில் தழை கொண்டு வந்து தலைவியின் காதலைப் பெறலாம் என்று எண்ணம் கொண்ட தலைவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

வத்திரம் ஐந்துஉடை யார்வெங்கை வாணர் வரைஅணங்கைப்
பத்திரம் கொண்டுஅருச் சித்தே வரம்கொளும் பான்மையரை
ஒத்துஇரங்கு உள்ள மொடுபூந் தழைக்கை ஒருவர்இன்று
சித்திரம் ஒன்றுஅனை யாய்அடைந் தார்நம் திருப்புனத்தே
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 120)

என்பது கோவைப் பாடற் பகுதியாகும். இதில் திருவெங்கை வாணரின் மலைத் தெய்வத்தைப் பத்திரம் எனப்படும் தழை, பூக்களைக் கொண்டு அர்ச்சித்தால் தெய்வத்தின் வரத்தைப் பெறலாம் என்பது போன்று தலைவன் தலைவியைப் பெறத் தழையைக் கொண்டு வந்தான் என்ற செய்தி கூறப்பெறுகிறது. எனவே பாடல் பூ, தளிர் கொண்டு அர்ச்சித்தலை வற்புறுத்துகிறது எனலாம்.

5. இறைவனின் திருவடி மலர்களை மனதில் நினைந்து வணங்கவில்லை என்றால் பிறவிகள் நீங்காது என்ற நம்பிக்கையும்

இருந்தமை பெறப்படுகிறது. திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்துவது போல் இடம் பெற்றுள்ளது. ஐம்புலன்களாகிய யானைகளை அதன் விருப்பப்படி ஓடாவிடாமல் மனம் தடுக்கவில்லை. தவ வழியிலும் சேரவில்லை. அடியார்கள் கூட்டத்தோடு சேர்ந்தும் வாழவில்லை. வீணர்கள் கூட்டத்தை விடவுமில்லை. மேலும் திருவெங்கை பழமலை நாதரது மலர் போலும் திருவடிகளை மனதில் வைத்தும் வணங்கவில்லை. எனவே எழுவகைப் பிறப்புக்களும் உயிரை விட்டு நீங்காது என்ற செய்தியைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

**தடுத்திலை ஐம்புல வேழங்கள் தம்மைத் தவநெறியில்
அடுத்திலை அன்பர் இனமே மருவி அவலர் இனம்
விடுத்திலை எங்கள் திருவெங்கை வாணர் விரைமலர்த்தாள்
எடுத்திலை நெஞ்சக மேவிடு மோநம் எழுபிறப்பே**

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா. 41)

இப்பாடல் மூலம் மனத்தைப் பார்த்து, மனமே உன்னைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொண்டு சங்கமர் குருவிங்க வழிபாடு செய்யின் எழுபிறப்பு நீங்கும் என்று உரையாசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பது இறை நம்பிக்கையை வலியுறுத்துகிறது.

6. ஐம்புலன்களை ஒடுக்கி என்னதான் தவம் செய்தாலும் இறை நம்பிக்கை இல்லை என்றால் அத்தவத்தால் பிறவி நோய் நீங்காது என்ற நம்பிக்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தது. இறைவனைப் பற்றி அறியாதவர்கள் குகைகளில் தங்கி இருந்தும், இலைகளை உண்டும், நீரினில் குளித்தும், தலைகீழாக நின்று தவம் செய்தாலும் இறைவனைப் பற்றிய உண்மையை அறியாதவர்கள் தாங்கள் செய்த மேற்கூறிய தவத்தால் பிறவி நோயைத் தீர்க்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

கூம்புறு கரமும் மலர்ந்திடு முகமும்

கொண்டுநின் தனைவலம் புறிவோர்

மேம்படு சரண மலர்ப்பொடி மேனி

மேற்படின பவம்பொடி படுமே"

(சோணசைலமாலை, பா.58)

என்பது பாடல். இப்பாடலால் இறைவன் நினைவு மனத்தகத்தே எப்பொழுதும் இருத்தல் வேண்டும் எனத் தெரிகிறது.

7. இறைவனை மனதார நினைந்து சிவபூசனை செய்து வழிபட்டால் வழிபடுவோரின் மனம் நினைத்ததை இறைவன் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. மாயையிடம் விமலை கூறுகின்ற பகுதியில் இந்நம்பிக்கை இடம் பெற்றுள்ளது.

**மழுவலம் உயரிய வள்ளல் வந்தனை
அழகுற இயற்றினை ஆயின் அல்லமன்
விழிஎதிர் தோன்றிநீ மனத்து வேண்டியது
ஒழிவுஅற நல்குவன் உனக்குஎன்று ஒதினான்**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 359)

இப்பாடலில் மழுப்படையை வலது பக்கத்தில் அணிந்துள்ள சிவபெருமானைக் குறித்த பூசனையை அழகுறச் செய்தால் அல்லமனாகிய பெருமான் விழி எதிர் தோன்றி மனத்தில் நினைத்ததைக் குறையாமல் தருவான் என்ற செய்தி கூறப்பெற்று இறை நம்பிக்கை வலுப்படுத்தப் பெறுகிறது.

8. வழிபாடு செய்யாதவர்களைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தது. குரு, லிங்க. சங்கமம் என்னும் மூன்றிடத்தும் உடல் வருந்துமாறு செய்கின்ற பூசனை முதலான தொழில்களை விட்டுச் சும்மா இருப்பவன் உணவு உண்ணும் பிணத்தை ஒப்பவன் ஆவான் என்ற நம்பிக்கையும் அக்காலத்து இருந்தது தெரிய வருகிறது.

**அரும்குரு லிங்கசங் கமத்திற் காகமெய்
வருந்துறு தொழில்அற வறிதுஇ ருப்பவன்
அருந்துறு பிணம்என அறையும் மாற்றம்நீ
தெரிந்திலை யோஎனச் செப்பல் மேயினான்**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா.601)

என்பது எதிர்நிலையில் இறை வழிபாட்டு நம்பிக்கையைச் சுட்டுவதாகும்.

9. இறை வழிபாட்டிற்குரிய சின்னங்களை அணிந்து கொள்வது இறை நம்பிக்கைக்குரிய சாதனங்களாகும் என்பது அசைக் முடியாத நம்பிக்கையாகும். சிவ சாதனங்களில் முதன்மை பெறுவது திருநீறாகும். திருநீற்றின் பெருமையைச் சிவப்பிரகாசர் பல இடங்களில் எடுத்துக் கூறியிருப்பது அக்கால மக்கள் சமுதாயம் திருநீற்றின் மீது கொண்ட நம்பிக்கையைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகும்.

முதற்கண் திருநீறு பூசுவது இறைவனுக்கு அழகைத் தரும் என்ற நம்பிக்கையைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். முத்தாயிஅம்மன் கதியில் திருநீறு பூசிய அல்லமதேவரைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

பொடியணிந்து எழில் பொங்குறும் அல்லமன்” (பா.622) என்று சிவப்பிரகாசர் திருநீற்று அழகினைக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய திருநீறு குற்றங்களை அழிக்கும் என்பதும் அக்கால நம்பிக்கையாகும். உடலில் பூசப் பொருந்தும் சந்தனக் கலவை சிறிது பொழுது இருந்து பின்னர் உடம்பில் உள்ள அழுக்காகக் கழியும். ஆதலின் அதனைப் பூசுதல் வேண்டாம் என்று சொல்லி, சிவ சாதனங்களுள் முந்தி நிற்பதாகிய திருநீற்றை உயிரின்கண் உள்ள அழுக்கைப் போக்கும் என்று சொல்லி, புலவர் கூட்டம் புகழும்படி திருநீறு பூசிக் கொண்டார் சிவஞானி என்ற செய்தி நெஞ்சுவிடு தூதில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

**முன்னுநாள் சாதனத்துள் முந்தும் திருவெண்ணீறு
மன்னும் உயிரின் உறும் மாசுஒழிக்கும் - துன்னும்
கலவை உடல் மாசாய்க் கழியும் எனக்கூறிப்
புலவர் இனம் போற்றப் புனைந்து**

(நெஞ்சுவிடுதூது - 52 - 54)

இப்பகுதிக்கு உரிய உரை - சிவஞானதேவன் வீதி உலா வரும் பொழுது தம்மைப் புனைந்து கொள்வது பற்றிக் கூறவந்த ஆசிரியர் முதலில் திருநீறு புனைவது கூறினார். திருநீறு உயிரின் உள்மாசு நீக்குவது. சந்தனம் உடலில் மாசாய்க் கழிவது. அன்றியும் அது காமத்தை வளர்ப்பது, ஆதலின் சந்தனத்தை நீக்கித் திருநீறே புனைந்தார் சிவஞானதேவன் . இன்றும் சிவஞானதேவன் வழியினர் உடம்பில் சந்தனம் அணிவதில்லை என்று எழுதியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். இப்பகுதியால் நம்பிக்கையே வாழ்க்கையாக அமைகிறது என்ற கருத்து புலப்படுகிறது.

இத்திருநீற்றின் பெருமையைச் சிவஞான பாலைய தேசிகர் பிள்ளைத் தமிழில் சப்பாணிப் பருவத்தில் சிவப்பிரகாசர் மேலும் வலியுறுத்துகிறார். மக்கள் கொண்ட கொடிய பிறவி, நீறு போல் அழியத் திருநீற்றினைக் கொடுப்பது சிவஞானியின் திருக்கரங்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். சிவஞானியின் திருக்கரத்தால் திருநீறு பெறுவார் பிறவி நீங்கப் பெறுவார் என்ற நம்பிக்கை இந்தப் பகுதியால் தெரிய வருகிறது. (பா. 32)

10. இறைக் கொள்கையில் பெரிதும் போற்றப் பெறுவது இறைவனுடைய நாமத்தை வாய் மணக்கக் கூறுவதாகும். இறைவனின் நாமத்தைக் கூறினால் துன்பம் ஏதும் வருவதில்லை என்ற நம்பிக்கை சமுதாய மக்களிடம் காணப் பெறுவதைச் சோணசைலமாலையில் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

நீரினால் அழலால் வருங்கொடும் பிணியால்
நிருதரால் அலகையால் விலங்கால்
சோரரால் வருந்தும் அவர்அவர் நினைது
தூயநா மம்புகன் றிடுவார்
சீர்உலாம் மணியால் அரிபர வுதலால்
திசையுறு நீள்கையால் எழின்மை
சார்தலால் உமையாள் விழிநிகர் சோண
சைலனே, கைலைநா யகனே

(சோணசைலமாலை, பா. 53)

இப்பாடலில் திருநாமத்தைக் கூறுவதால் துன்பம் நீங்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கூறிய சிவப்பிரகாசர் திருநாமத்தைக் கூறுவதால் எம பயத்தினின்றும் நீங்கலாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

நிந்தியாது உடலம் முழுதுநீறு அணிய
நேசியாது அமலஐந்து எழுத்தும்
சிந்தியாது உழலும் எனைக்கொடுங் கூற்றுவன்
செய்யுமோ அறிந்திலேன் தமிழேன்
வந்தியா அரவம் மன்றிடைக் கண்ட
மலர்சிலம்பு அடியைமண் உணிபோய்ச்
சந்தியாது அயர ஒளித்திடும் சோண
சைலனே கைலைநா யகனே

(சோணசைலமாலை, பா. 83)

என்பது பாடல். எவ்விதக் கூச்சமும் இன்றி உடல் முழுவதும் நீறு பூசி ஆணவத்தை நீக்கும் ஐந்தெழுத்தைக் கூறாது இருக்கும் எனக்குக் கூற்றுவன் என் செய்வானோ என்று சிவப்பிரகாசர் தனக்குக் கூறுவது சமுதாயத்திற்கு எமபயம் வாராதிருக்கத் திருநாமம் சொல்லவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும்.

இத்தகைய எடுத்துக்காட்டுகள் இறைநாமத்தின் மீது இருந்த நம்பிக்கையைக் குறிப்பனவாகும்.

11. இறை நம்பிக்கையில் முக்கியத்துவம் பெறுவது உயிர்கள் ஞானகுருவைச் சார்ந்து வாழவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையாகும். ஞானாசிரியனுடைய தீட்சையால் இறையருளும் முத்தியும் கிடைக்கும் என்பது இறை நம்பிக்கையில் ஒன்றாகும். இறைவனின் திருவருளைக் குருவால் அடைய முடியும் என்பதைத் திருவெங்கைக் கோவையில் சிவப்பிரகாசர் உவமையாக அமைத்து விளக்குகிறார். தலைவியை அடைவதற்குத் தோழியைத் துணையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை விளக்க அந்த உவமை பயன்படுத்தப் படுகிறது.

**அருவாய் உருவமும் ஆமவெங்கை வாணர் அரும்பதத்தைக்
குருவால் அடைபவர்போல் உயிர்ப்பாங்கியைக் கொண்டுமெல்லப்
பெருவார் அறநிமிர்ந்து ஓர்நூல் மருங்கும் பெரும்பழியை
வெருவாது எழும்முலைப் பெண்ணூர் அமுதத்தை மேவுதுமே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 72)

இப்பாடலில் அருவப் பொருளாகவும், உருவப் பொருளாகவும், எல்லாப் பொருளுமாகவும் இருப்பவன் இறைவன் என்ற நம்பிக்கையும் வலியுறுத்தப் பெறுகிறது. மேலும் இறைவனுடைய திருவருளை அடையக் குரு தேவை என்பதை உவமையாக வைத்துக் கூறப் பெற்றிருப்பதால் ஞானாசிரியர் தேவை என்பது பெறப்படுகிறது.

ஞானாசிரியனால் பெற்ற ஞானக் கண்ணே இறைவனைக் காணும் என்பதும் சிவப்பிரகாசர் காட்டும் சமுதாய நம்பிக்கையாகும். ஊனக் கண்ணால் இறைவனைக் காண முடியாது, ஊனக் கண் இன்றி ஞானாசிரியனால் பெற்ற ஞானக் கண்ணினால் தான் காணப்பெறும் பெருமையை உடையவன் இறைவன் என்பதை அப்பகுதி குறிப்பிடுகிறது.

**புண்ணியன்நம் வெங்கைப் புனிதன் அயன் மால்எதிரே
அண்ணல் அரும் பேரொளியாய் அன்றெழுந்தான் அம்மானை
அண்ணல் அரும் பேரொளியாய் அன்றெழுந்தான் ஆமாகில்
கண்ணில் அவரெளிதில் காணாரோ அம்மானை
கண்ணிற்றிக் காணும் கதிரொளிகாண் அம்மானை**

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா. 9)

12. சிவப்பிரகாசரின் சிவநாம மகிமை என்ற நூலில் உள்ள பத்துப் பாடல்களும் சிவநாமத்தின் மேல் மக்கள் கொண்ட நம்பிக்கையைக்

குறிக்கின்ற பாடல்களாகும். அந்நூலில் உள்ள தனிப்பாடல் சிவநாம மகிமையின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டும் பாடலாகும். அதனை நினைவு கூர்வது இங்கு பொருத்தம் உடையதாகும்.

**இழிவுறுபுன் கருமநெறி யினன்னினும்
கொலைவேடன் எனினும் பொல்லாப்
பழிமருவு பதகன்னனி னும்பதிதன்
எனினும்மிகப் பகரா நின்ற
மொழிகளுள்முற்று அவசனாய்ச் சிவசிவஎன்று
ஒருமுறைதான் மொழியில் அன்னோன்
செழியநறு மலரடியின் துகள்அன்றோ
எங்கள்குல தெய்வம் என்ப**

(சிவநாமமகிமை, பா.11)

இப்பாடல் எத்தகைய இழிபண்பு இருப்பினும் சிவசிவ என்று ஒருமுறை கூறினால் அவ்வாறு கூறுகிறவன் வணங்கும் தெய்வம் ஆவான் என்று கூறுகிறது.

13. அதுபோல இஷ்டலிங்கம் பற்றிய நூல்களும் சிவப்பிரகாசரின் கால இறை நம்பிக்கையை உணர்த்துவன ஆகும்.

இவ்வாறு சிவப்பிரகாசரின் நூல்களில் காணப்படும் இறை நம்பிக்கைகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் காணலாம். அவற்றின் விரிவு அஞ்சி ஒரு சிலவே எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

ஊழ் நம்பிக்கை

உலக மெய்யியல் கொள்கையில் வினைக்கொள்கை தனி ஒரு இடம் பெற்றதாகும். வினைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற உலகத் தத்துவங்கள் பல உள்ளன. அதில் இந்திய மெய்ப் பொருளியல் வினைக் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். அதிலும் சைவசமயம் வினைக் கொள்கையில் அசைக்க இயலா நம்பிக்கை உடையதாகும். வினையை நல்வினை என்றும் தீவினை என்றும் குறிப்பர். இவ்விரண்டு பிரிவுகளையும் மும்மலமாகிய கன்மத்தில் இணைப்பது உண்டு.

கன்மம் பற்றிய தத்துவக் கொள்கைகளில் வினைக் கொள்கை முதன்மை பெற்று தமிழகத்து இலக்கியங்களில் கிடைக்கின்ற இடந்தோறும் வினைக் கொள்கை வற்புறுத்தப் பெற்றிருக்கிறது.

அதிலும் வினைக் கொள்கையில் ஒரு கூறாகிய ஊழ்வினை பற்றி பண்டைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் தத்தம் பொருளுக்கு ஏற்ப ஊழ்வினையை வலியுறுத்துகின்றன.

தொல்காப்பியம் ஊழ்வினையைக் குறிக்கின்றபொழுது பால் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடும்.

ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயிடினும் கடிவரை இன்றே

(களவியல்; .சூ. 2)

என்று தொல்காப்பியம் காட்டிய வழியில் சங்க இலக்கியங்களும் பால் என்ற சொல்லால் ஊழ்வினையைக் குறிக்கின்றன.

சேயள் அரியோள் படர்தி
நோயை நெஞ்சே நோய்ப் பாலோயே

(குறுந்தொகை - பா.128)

பூப்புரை உண்கண் மடவரல் உணர்த்த
போக்கிய அறன்இல் பாலே

(ஐங்குறுநூறு, பா.376)

மூத்தோர் மூத்தோர் கூற்றம் உய்த்தெனப்
பால் தரவல்ல பழவிரல் தாயம்

(புறநானூறு, பா. 75)

என்ற சங்க இலக்கியப் பகுதிகளும் ஊழ்வினையைப் பால் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் அதே நேரத்தில் ஊழ் என்ற சொல்லும் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெறாமல் இல்லை.

உறுகெழு தாயம் ஊழின் எய்தி
பெற்றவை மகிழ்தல் செய்யான்

(பட்டினப்பாலை, 267 - 268)

வரைந்துநீ பெற்ற நல்ஊழ் இயையே

(மதுரைக்காஞ்சி, வரி - 782)

என்ற சங்க இலக்கியத் தொடர்களைச் சுட்டலாம். எனவே தொல்காப்பியர் காலந் தொட்டு சங்க இலக்கியங்களிலும், ஊழ் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றிருப்பதால் ஊழ்வினை நம்பிக்கை

தொன்று தொட்டு வருகின்ற நம்பிக்கையாகும். பின்னால் வந்த காப்பிய இலக்கியங்கள் உள்ளிட்ட இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் வினைக் கொள்கை இடம் பெற்றிருப்பதை மறுப்பதற்கு இல்லை. வினைக் கொள்கையைக் கூறுவதற்கு என்றே குடிமக்கள் காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரம் தோன்றிற்று என்பதும் நினைவு கூறத் தக்கதாகும்.

சிவப்பிரகாசர் நூல்களிலும் இருவினைக் கொள்கையும் ஊழ்வினைப் பாதிப்பும் இடம் பெற்றுள்ளன. சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் பெரும்பாலானவை சமய நூல்கள் ஆதலால் வினைக் கொள்கை இடம் பெற்றிருப்பதில் வியப்பில்லை. சிவப்பிரகாசரின் தத்துவ நூலாகிய சிவப்பிரகாச விகாசம் கன்ம வினை பற்றித் தலைப்பிட்டே குறிப்பிடுகிறது.

**வாதனை உருவாய்ப் புத்தி மருவிஇன் பொடுதுன்பு ஆகிச்
சார்தரு கிரியை யானே சாதிக்கப் படுவது ஆகி
ஏர்தரும் அறம்பா வங்கள் உருவமாய் நுகர்பே தத்தால்
பேதமது உடையது ஆகிப் பிறங்குறும் கன்மம் அன்றே**
(சிவப்பிரகாச விகாசம், பா. 144)

இப்பாடல் மூலம் இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணம் ஆகி, கிரியையால் சாதிக்கப் பெற்று, அறம் பாவங்களின் உருவங்களாய் உயிரால் நுகரப் படுவது கன்மமாகும் என்று கன்ம தத்துவக் கருத்து சிவப்பிரகாசரால் குறிக்கப்பெறுகிறது. கன்ம வினையை வலியுறுத்துகின்ற இப்பகுதிப் பாடல்கள் தத்துவக் களஞ்சியமாக அமைந்திருக்கின்றன எனலாம். கன்மவினை சஞ்சிதம் என்ற பழைய வினையாகவும், பிராரத்தம் என்ற நுகர் வினையாகவும், ஆகாமியம் என்ற எதிர் வினையாகவும் அமையும் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் தெளிவாக விளக்குகிறார். கன்மத்தின் பயனைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுவதை நோக்கும் பொழுது சிவப்பிரகாசர் தத்துவ வித்தகராக விளங்கியது உணரப்படுகிறது.

**உடம்போடு பொறிபு லன்கள் உருவமோடு உருஇலாமை
அடைந்துஉள நுகர்வ ஆகும் ஆவிகட்கு உண்ணற் காகத்
தொடர்ந்துஉள கருமம் ஆக்கும் சொல்லும்திக் கருமம் இன்றேல்
முடம்குருடு ஊமை ஆதி முற்றும்இங்கு இல்ல ஆகும்**
(சிவப்பிரகாச விகாசம், பா. 147)

இத்தகைய நிலையில் வினை பற்றிய செய்திகளைச் சிவப்பிரகாசர் தருவதால் அவர் காலத்திலும் வினை நம்பிக்கை இருந்தமை நன்கு புலனாகின்றது.

வினையின் வழிதான் உடல் உயிருக்கு ஏற்படுகிறது என்பது முழுமையான நம்பிக்கையாகும். இதனைச் சிவப்பிரகாசர் ,

வினைவழி உடலிற்கு அமைந்துறும் உணவே

வேண்டினர் வினைகொடு புணரா

நனைமலர் புனைநின் திருவடி அடைவான்

நாள்தொறும் வேண்டிலர் உலகர்

(சோணசைலமாலை, பா. 46)

என்பது பாடல். இதில் உலக மக்கள் வினையால் அமைந்த உடலுக்கு உணவையே விரும்புகின்றார்களே அன்றி இறைவனின் நினைவை நாள்தோறும் நினைக்கவில்லை என்று குறிப்பிட்டு உடல் தோற்றம் வினையால்தான் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார் சிவப்பிரகாசர். மேலும் இதனை வலியுறுத்த பிரபுலிங்கலீலையில் அல்லமதேவர் வினையால் உடம்பைப் பெற்றவர் அல்ல என்ற கருத்தைக் குறிப்பிட்டு, உயிர்களுக்கு மட்டுமே வினையால் உடம்பு வருகிறது என்ற செய்தியை வலியுறுத்துகிறார்.

வினையினால் ஒருவன் தருமேனி யாளன் அலாது ஒரு

மனிதனாகி நடித்திடும் வடிவன் ஆதலின் அல்லமன்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 344)

மேலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வண்ணம் பிரபுலிங்கலீலையில் பிறிதோர் இடத்தில் உயிர்கள் தாம் முன்பு செய்த இருவினைப் பயனை அனுபவிக்க விரும்பி ஓரிடத்திலே வந்து பிறக்க, அப்பிறப்பின் தொடர்ச்சியால் எனக்கு இன்னார் இவர் என்ற உறவுகளைப் பெற்று அறிவிலார் ஆகி, (இறைவனை) விருப்பும் வெறுப்பும் கொண்டு மடிகின்றனர் என்று குறிப்பிடுகிறார். அதற்குரிய பாடல்.

வினைப்ப யன்கொள வேண்டுநர் ஓரிடம்

தனைப்பொ ருந்துறச் சம்பந்த மாத்திரத்து

எனக்குஇ னார்இவர் என்றுஅபி மானம்ஒன்

றனைப்பொ ருந்தி அழிவர் அறிவிலார்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 449)

இத்தகைய பாடல்களால் வினையினால் தான் உயிர்களுக்கு தனு

என்று சொல்லப்படும் உடல் இறைவனால் தரப்படுகிறது என்ற நம்பிக்கை புலனாகின்றது.

வினை உயிரைப் பற்றி வருத்துமானால் ஞானிகள் கூட ஞானத்தின் பயனை அனுபவிக்க முடியாது அமைந்திடும். ஐம்புலன்களும் வினை கூட்டாத பொழுது பொருள்களை நுகரவும் முடியாது. எனவே வாழ்க்கையின் நுகர்வுகளுக்குக் காரணம் வினைதான் என்ற கருத்தையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். அதற்குரிய பாடல்,

**வினைபல விரவினும் விமல ஞானிதான்
அனையவை தருபயன் அவண்அ டைந்திடான்
இனியன் பல்பொருள் இசைந்து அருந்தினும்
நனியுணு நாவவை நண்ணு மோ சொலாய்**
(சித்தாந்த சிகாமணி, பா. 759)

என்பது அக்கருத்தை விளக்கும் பாடலாகும்.

வினை துன்பத்தைத் தரும் என்பதைப் பிரபுலிங்கலீலையில்,

“வசவ ராசனுக்கு இருவினை காரணமாக வரும் துன்பங்களை எல்லாம் போக்கி, மனஅடக்கத்தை அல்லமதேவர் உணர்த்தினார்” என்ற செய்தியைக் கூறியுள்ளார் சிவப்பிரகாசர். (பா. 859)

இத்தகைய உயிர்களை அவற்றின் வினைகளை அனுபவிக்கச் செய்வதும் தன்னைப் போற்றுவதால் வினைகளை நீக்குவதும் இறைவனுடைய அறக் கருணையாகும் என்ற நம்பிக்கையும் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கிறது.

**வினைக்குணறு செய்தம் திருவடித் தாமரை மேவுறஎன்
தனைக்கூவும் ஐயர் திருவெங்கை வாணர் தடஞ்சிலம்பில்
முனைக்கூர் அயில்விழி யாய்இன்று காறும் முதல்வருடன்
எனைக்கூ றிடும்அல ரேதுணை யாக இருந்தனனே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 372)

இப்பாடலில் வினையினுடைய துன்பத்தை இறைவனுடைய திருவடி போக்கும் என்ற நம்பிக்கை வலியுறுத்தப் பெறுகிறது.

திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் தலைவி ஒருத்தி சந்திரன் ஒளியினால் துன்பப் படுகிறாள். தான் துன்பப் படுவதற்குக் காரணமான சந்திரன்

ஒளி வீசுவதற்குக் காரணம் தன்னுடைய தீவினைதான் என்று நம்புகிறான். காதல் வயப்பட்ட பெண் ஒருத்தி இரவு நேரத்தில் காதலன் பிரிவால் ஏற்பட்ட காமத்தை மேலும் தூண்டுவது போலச் சந்திரன் ஒளியைக் கக்கினான். எனவே தன்னுடைய வினைதான் அதற்குக் காரணம் என்று தலைவி நம்புவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. அந்தப் பாடலில் சிவப்பிரகாசரின் கற்பனையும் இணைந்துள்ளது. அதாவது திருப்பாற் கடலைக் குடித்த உபமன்யு முனிவர் திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய சந்திரனையும் உண்டிருந்தால் இப்பொழுது சந்திரன் தோன்ற மாட்டான். என்னுடைய தீவினை தான் உபமன்யு முனிவர் சந்திரனை விழுங்காமல் வாழ வைத்துவிட்டார் என்று கற்பனை கலந்த வினை நம்பிக்கை பாடலில் அமைந்துள்ளது.

**ஏடுஅ விழும்பு வளைத்தாரில் தேனோடு இசைச்சுரும்பும்
கூட விழும்பு வுத்தோள் திருவெங்கைக் கோண்துணை
ஏடு அவிழ் உங்குஉவரிப்புனல் உண்பவன் கேழ்மதியம்
வாட விழுங்குவது எய்தாமை நான்செய்த வல்வினையே**

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா. 50)

என்ற இப்பாடலில் வினையால் தலைவிக்குத் திங்கள் துன்பம் தருகிறது எனக் கூறப்பெறுகிறது.

திருவெங்கைக் கோவையில் பல இடங்களில் வினை பற்றிய செய்திகள் அமைந்துள்ளன. காதலர் இருவர் கூடுவதற்குக் காரணம் ஊழ்வினை தான் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடற்பகுதி குறிப்பிடுகிறது.

போதின் கடிமணம் போல்

விதி வசத்தால் வரும்நம் கேண்மை யாவர் விலக்குவரே

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 25)

பிறிதோர் இடத்தில் காதலனும் காதலியும் இரவு நேரத்தில் சந்திக்க முடியாதபடி பல இடையூறுகள் நிகழ்ந்தன. அந்த இடையூறுகள் நிகழ்வதற்கு எல்லாம் காரணம் தலைவி தன் ஊழ்வினைதான் என்று வருந்துகிறாள். அதற்குரிய பாடல்,

**நீர்துஞ்சம் செஞ்சடை யார்வெங்கை வாணர் நெடும்சிலம்பில்
வார்துஞ்ச மென்முலைக் கோமள மேவந்து மால்வரைமேல்
கார்துஞ்ச மானினம் எல்லாம்முன் துஞ்சக்கடலும் துஞ்ச
ஊர்துஞ்சி லாததுஎன் னோஇது நான்செய்த ஊழ்வினையே**

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 207)

என்று ஊழ்வினையை வலியுறுத்தும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய ஊழ்வினை உயிர்களை உடலின் நிழல் எவ்வாறு உடலைத் தொடர்ந்து வருகிறதோ அதுபோலத் தொடர்ந்து வரும். அது இறைவனின் திருவருளால் தான் நீங்கும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது.

மென்நிழல் தருவை அடைபவர் தம்மை
விடாநிழல் விட்டிடு மாபோல்
நின்அடிக் கமலம் அடைந்திடில் தொடர்ந்து
நீங்கலா வினையும்நீங் குறுமே
கன்னலில் கனியில் சுவைதரும் அமுதே
கண்மணி யேஅருள் கடலே
என்உயிர்த் துணையே என்கரத்து இருக்கும்
ஈசனே மாசிலா மணியே

(இஷ்டலிங்க குறுங்கழி நெடில், பா. 2)

சிவப்பிரகாசர் காலத்தில் ஊழ்வினையை நீக்குவதற்கு இறைவனை நாளும் வழிபட வேண்டும், அவ்வாறு வழிபட்டால்தான் இறைவனால் வினை நீங்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்கள் சமுதாயத்தில் வேறுபடாத நம்பிக்கையாக விளங்கியிருக்கிறது. மேலும் ஞானாசிரியரிடம் தீட்சை பெற்று இறைவனை வழிபட்டால் வினையோடு மலம் முழுவதையும் நீக்கி ஞானத்தைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்திருக்கிறது.

செப்புஅரி தாகிய தீக்கை மாமொழி
மெய்ப்பொருள் மலம்வலி விடக்கொ டுப்பதும்
ஒப்பறும் ஞானம்நல் குவதும் என்னுமால்
அப்பரன் அருளிய ஆக மங்களே

(சதமணிமாலை, பா. 77)

அதுபோல இறைவனை அடைந்த அடியவர்களுக்கு இருவினை செய்கின்ற இடர் இல்லை என்ற நம்பிக்கை இருந்ததையும் சிவப்பிரகாசரின் நூல் குறிப்பிடுகிறது.

அரவுஅணி கடவுளை அடைந்த பத்தர்கட்கு
இருவினை செய்யும்இடர் இல்லைப் பொங்கொலிப்
பரவையின் முகட்டுஎழும் பரிதி வானவன்
புரவிகள் தமைஇருள் துயர்பொ ருந்துமோ

(சித்தாந்த சிகாமணி, பா. 404)

இத்தகைய செய்திகளால் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் வினை பற்றிய செய்திகளும், வினையின் ஒரு கூறாகிய முன்வினைப் பயனாகிய ஊழ் பற்றிய செய்திகளும் இடம் பெற்று, அக்கால நம்பிக்கைகளை வலியுறுத்துகின்றன.

வேறுசில நம்பிக்கைகள்

இறை நம்பிக்கையும் அவ்இறை உயிருக்குத் துணை செய்கின்ற நிலையில் வினை பற்றிய நம்பிக்கையும் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் காணக் கிடைப்பது போல, சமுதாய மக்களிடையே காணப்படுகின்ற பல்வேறு பட்ட நம்பிக்கைகளும் அவர்தம் நூல்களில் ஆங்காங்கு காணப்பெறுகின்றன.

1. குழந்தைப் பேறு இல்லாத வாழ்வு வாழ்வாகாது என்ற நம்பிக்கை தொன்று தொட்டு வருவதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூற்றில் ,

மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்

பயக்குறை இல்லை தாம் வாழும்நாளே

(புறம் - 188)

என்ற பகுதியும், திருக்குறளில் இடம் பெற்ற,

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்

நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு

(குறள்-60)

என்ற பகுதியும், கம்ப இராமாயணத்தில் பிள்ளைப் பேற்றிற்காகக் கலைக்கோட்டு முனிவனைக் கொண்டு தயரதன் யாகம் செய்த நிகழ்ச்சியும் தொன்று தொட்டு வருகின்ற மக்கட்பேறு பற்றிய நம்பிக்கையை வலியுறுத்துவனவாகும்.

சிவப்பிரகாசரும் கண்ணப்பர் வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் பொழுது மக்கள் இல்லாத வாழ்க்கைக்குச் சில ஒப்புமைகளைக் காட்டுகிறார். கண்ணில்லாத உடம்பும், திங்கள் இல்லாத இரவில் துன்புறும் கண்ணும், மந்திரி இல்லாத அரசாட்சியும், அருளில்லாத நெஞ் சமும், புலவர் இல்லாத அவையும் போன்றது மக்கள் இல்லாத வாழ்க்கை என்று குறிப்பிடுகிறார்.

கண்ணில் யாக்கையும் திங்களில் கங்குலும் கண்போல்

அண்ணல் மந்திரிஇல் அரசாட்சியும் அருள்இல்

திண்என் நெஞ்சமும் புலவர்இல் அவையும் ஒண்தீம்பால்

வண்ண வாய்இளம் மக்களில் வாழ்வும் ஒப்பு ஆம்ஆல்
(சீகாளத்தி புராணம், பா. 9)

இப்பாடல் சிவப்பிரகாசரின் கற்பனை வளத்தையும், எண்ணத்தின் மாட்சியையும், இலக்கிய உத்தியையும் காட்டுகிறது எனலாம்.

மேலும் பிரபுலிங்கலீலையில் பிள்ளை இல்லாத வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். நிராங்காரன், சுஞ்ஞானி என்ற இருவரும் இல்லற வாழ்வில் சிறந்திருந்தாலும் மக்கள் இல்லாது தளர்ந்து வாடினர். மக்கள் இல்லாத அவர்தம் பெருஞ் செல்வ வாழ்க்கை தியானம் இல்லாத நெஞ்சம், ஞானம் இல்லாத வினையும் போன்றதாகும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இனைய ராகி இருக்கும்நாள்
இல்வாழ்க் கையில்நின் றிடுதலால்
தனையர் இன்மை யால்நெஞ்நம்
தளர்வான் போன்று நிராங்கரன்
நினையும் தியானம் இல்லாத
நெஞ்ச ஞானம் இல்லாத
வினையும் போலும் மக்கள்இலா
மிக்க வாழ்வுஎன்று இயம்பியே

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 326)

இத்தகைய பிள்ளைப் பேற்றினைப் பெற இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்ய வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையும் அவர்தம் நூல்கள் மூலம் புலனாகிறது.

மதியம் கிடந்த முடியன் தயங்கு
திருவெங்கை வந்து நெடுநாள்
வரமுன் கிடந்து நின்னைமுன் பயந்த
பயன்இன்று கண்டது இதுவோ

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா.70)

என்பது தாயின் கூற்று. தவம் கிடந்து பெற்றதன் பயன் தலைவி பிரிவதுதானோ, எனத் தாய் துயருற்றாள்.

இவ்வாறு தவம் இருந்து பிள்ளையை வேண்டிப் பெறுகின்ற நம்பிக்கை இருந்தமையைப் பிறிதோரிடத்திலும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். உமாதேவியின் அருளால் மகப் பேற்றினை அடைய வேண்டி, உடம்பினை வருத்தி நோன்பினை மேற்கொண்டு ஒழுகிய

மோகினி என்ற பெண்ணின் வயிற்றில் மாயை தோன்றினாள் என்று பிரபுலிங்கலீலையில் குறிப்பிடுகிறார்.

**முன்னிய நோன்புசெய் மோகினி மாதின்
தன்உத ரத்துஉமை தண்அரு ளாலே
மன்னியல் மாரன் வலப்புயம் ஆட்க்
கன்னிகை மாயை கருப்பம் அடைந்தாள்**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 108)

இவ்வாறு தவம் இருந்து வேண்டும்பொழுது மூன்று விதமான மக்களை வேண்டுகின்ற நிலையும் இருந்தமையைப் பிரபுலிங்கலீலையில் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த உலகத்தில் வாழுகின்ற பொழுது தான் செய்யக் கூடிய தொழில்களுக்கு உதவியாக இருக்க மகனை வேண்டுகிறவன் மக்களுள் பதர் ஆவான் என்றும் , மறுமையாகிய சொர்க்கத்தைத் தருவதற்கு உரிய மகன் வேண்டும் என்று விரும்புகின்றவன் அறத்தினை விரும்புவான் ஆவான். சிவமும் தானும் வேறல்ல என்னும் விவேகத்தில் தோன்றுகின்ற அத்துவிதானந்தத்தைத் தருதற்கு உரிய மகப் பேற்றனை விரும்புவன் மோட்சத்தை விரும்புகின்ற அறிஞன் ஆவான் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

**இந்த உலகிற்கு உதவியாய் இயன்ற தொழில்கள் பலசெய்யும்
மைந்தன் வேண்டும் என நிற்போன் மக்கள் பதடியாகுவான்
அந்த உலகிற்கா நினைப்போன் அறம்கூர் மகனாம் அத்துவிதஆ
னந்தம் உதவும் மகவுஇருப்போன் ஞானியாகும் என்று எண்ணி**
(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 327)

இவ்வாறு பிள்ளைப்பேறு பற்றிய நம்பிக்கைகள் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் காணப் பெறுகின்றன.

2. வறுமை இல்லாத வீட்டில் பிச்சையெடுக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை நால்வர் நான்மணி மாலையில் இடம் பெற்றுள்ளது. சுந்தரர் பற்றிய பாடலில் சுந்தரருக்குத் திருக்கச்சூரில் இறைவன் வீடுகள்தோறும் சென்று உணவை யாசித்துப் பெற்று வந்து அளித்தார் என்ற செய்தியைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

**படியிலா நின்பாட்டில் ஆரூர
நனிவிருப்பன் பரமன் என்பது**

மிடியிலா மனைகள் தொறும் இரந்திட்டும்

உழன்றமையால் விளங்குமாறே

(பா. 3)

என்ற இப்பாடலில் சிவபெருமான் சுந்தரர் பாட்டில் விருப்பமுடையவர் என்பதற்கு உரிய காரணத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது, அதாவது உணவை இரந்து பெற்றுக் கொடுத்தமையைக் குறிப்பிடும் பொழுது, இறைவன் சென்று யாசித்த இல்லங்கள் வறுமையில்லாத மனைகள் என்று குறிக்கப் பெறுவதால் வறுமை இல்லாத வீட்டில் தான் பிச்சையெடுக்க வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை புலனாகிறது.

3. சமுதாய மக்களுக்குச் செல்வமும் கல்வியும் ஒருசேர இருத்தல் வேண்டும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையும் நால்வர் நான்மணிமாலையால் பெறப்படுகிறது. இறைவன் பொருட் செல்வத்திற்காக அளகைப் பதியில் வாழும் குபேரனைத் துணையாகக் கொண்டது போலக் கல்விச் செல்வத்திற்காகச் சுந்தரரைத் தோழமை கொண்டான் என்று கூறுகின்ற ,

அறிந்து செல்வம் உடையானாம்

அளகைப் பதியான் தோழமைகொண்டு

உறழ்ந்த கல்வி உடையானும்

ஒருவன் வேண்டும் எனஇருந்து

துறந்த முனிவர் தொழும் பரவை

துணைவா நினைத் தோழமைகொண்டான்

(பா. 7)

பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் செல்வமும் கல்வியும் ஒருசேர இருத்தல் வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையைச் சிவப்பிரகாசர் புலப்படுத்த துகிறார்.

4. நால்வர் நான்மணிமாலையில் பொன்கலத்திற்குத் தீட்டில்லை என்றும், மண் கலத்திற்குத் தீட்டு உண்டு என்றும் மக்கள் சமுதாயம் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததைத் திருவாசகத்திற்கும் நான்கு வேதங்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமையைக் கூறும்பொழுது சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். திருவாசகம் யாவரும் ஒதுகின்ற இயல்பை உடையது. ஆதலால் யாவராலும் தொடுவதற்கு உரிய பொன்கலம் போன்றதாகும். அந்தணர் ஓதும் நான்கு வேதமோ யாவராலும் ஓதப்படுகின்ற சிறப்பு இல்லாத காரணத்தால் மட்கலம்

போன்றதாகும் என்று குறிப்பிட்டுப் பாத்திரங்களைப் பற்றிய நம்பிக்கையைச் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்துள்ளார்.

**வாசகன் புகன்ற மதுர வாசகம்
யாவரும் ஒதும் இயற்கைத்து ஆதலின்
பொற்கலம் நிகர்க்கும் பூசுரர் நான்மறை
மட்கலம் நிகர்க்கும்**

(பா. 32)

என்பது அப்பாடற் பகுதியாகும்.

5. வறுமையில் உழன்றவர்களுக்கே பொருட் செல்வத்தின் மேன்மை புலனாகும். அத்துடன் வறுமையுற்று வாழ்ந்தால்தான் துன்பத்திற்குப் பிறகு இன்பம் அடைகின்ற பொருட் செல்வத்தை அனுபவிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையையும் நால்வர் நான்மணிமாலை குறிப்பிடுகிறது. அதாவது வறுமைத் துன்பத்தைப் போல நாவுக்கரசுப் பெருமான் சமண மதம் சார்ந்து துன்புற்ற பிறகு சிவபெருமான் திருவருளால் சூலை நோயைப் பெற்றுச் சைவம் சார்ந்து இறைப் பேரின்பத்தை அடைந்தார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

**ஊர்ந்து வரும் இள ஏறுடை யான்தன் உளத்து அருளால்
சார்ந்து சமண்விட்டு உறும்உனக் கேவரும் சைவநலம்
கூர்ந்து மிளிர்தரும் நாவரசே நல்குரவு முனம்
சேர்ந்து மருவினர்க்கே சிறந்து ஓங்குறும் செல்வமுமே** (பா. 34)

என்பது அந்நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் பாடலாகும்.

6. நிலையாமை பற்றிய நம்பிக்கை தமிழகத்து மக்களிடையே நிலவி வந்ததாகும். அவை செல்வம் நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, இளமை நிலையாமை உள்ளிட்ட நம்பிக்கைகளாகும். சோணாசைலமாலையில் நிலையாமை பற்றிய கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. செல்வம் நிலையாமையைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பாடல் அவ்விவக்கியத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பாடலாகும். வாத்தியங்கள் முழங்க சிவிகையில் ஏறிச் செல்லும் பெருஞ்செல்வம் உடையோரும் தங்கள் வினையால் அச்செல்வத்தை இழந்து, தம்மை ஒருகாலத்தில் இகழ்ந்து பேசியவரிடத்தில் சென்று யாசித்து உண்ணும் நிலையில் வாழ்க்கை அமைவது உண்டு என்ற செய்தியைக் கூறிச் செல்வம் நிலையாமையைச் சிவப்பிரகாசர் வலியுறுத்துகிறார்.

**வாத்தியம் முழங்கச் சிவிகையும் கரியும்
மாறி ஊர்ந்து உலவி வாழ்ந்தவரும்**

ஏந்திய மொழியோடு இரக்கையால் நின்குந்

றேவலே வாழ்வு என அறிந்தேன்

(பா. 61)

என்பது பாடல். செல்வம் நிலையாமையால் இறைவனுடைய திருவடியையே நினைந்து அவருக்கு ஏவல் செய்யும் தொண்டினைச் செய்வதே உண்மையானது என்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

இதே நூலில் யாக்கை நிலையாமை பற்றியும் குறிப்பிடப் பெறுகிறது. நீரிலே எழுகின்ற குமிழி போல அழிகின்ற இந்த உடம்பை நிலையானது என்று நினைந்து , பேரின்பமாகிய அருட்கடலில் மூழ்க நினைக்காத அறியாமை நீங்கி உய்யும் நாள் எந்நாளோ? என்று உடம்பு நிலையாமையை எடுத்துக் கூறிச் சிவப்பிரகாசர் மனமுருகிப் பாடுகிறார். அதற்குரிய பாடல்,

நீரினில் எழும் மொக்குளின் அழிஉடம்பு

நிலையென நிலைக்கும் ஆனந்த

வாரிதி படிய அறிந்திடாது உழலும்

மடமையேன் உய்யும்நாள் உளதோ

(பா. 14)

என்ற பாடலில் உடம்பு நிலையாமையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட சிவப்பிரகாசர், அதே நூலில் நீக்கமுடியாத வாதம், பித்தம், சிலேட்டுமம் என்ற மூன்றினால் இயங்கும் உடம்பு என்றாவது ஒருநாள் அழியும். அதற்குமுன்பு சீவன் முத்தராக இருந்து இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டும் என்று சிவப்பிரகாசர் விரும்புவதாகச் சோணசைல மாலையில் ஒருபாடல் அமைந்துள்ளது.

நீங்குஅரும் துயர்செய் வளிமுதல் மூன்றன்

நிலையுளேன் அவை துரந்திடுமுன்

வாங்கி நின்தனிவிட்டு உறைகுவான் விரும்பி

வந்தனன் நின்குறிப்பு அறியேன்

(பா. 4)

இப்பாடலில் வாதம் முதலிய மூன்றினால் இயங்குவது உடம்பு என்றும் அது அழிவது நிச்சயம் என்றும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவது யாக்கை நிலையாமையை வலியுறுத்துவதாகும்.

செல்வம் நிலையாமை உடையது என்றாலும் பொருள் அடிப்படையில்தான் அறமும் இன்பமும் நிகழும் என்பதையும் சமுதாய மக்கள் நம்பினர். அகப்பொருள் கோவை இலக்கியங்களில் பொருள் தேடச் செல்லுகின்ற தலைவனின் செய்தியைக் கூறும் பொழுது பொருளின் பெருமை கூறப் பெறுவதுண்டு. அறம்,

பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றில் நடுவனதாக அமைந்த பொருளால் முதல் நிலையாகிய அறமும், கடைநிலையாகிய இன்பமும் கிடைக்கும் என்ற செய்தியைத் திருவெங்கைக்கோவைப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

**இடைநிலை யாம்பொருள் உண்டேல் முதல்நிலை எய்துஅறமும்
கடைநிலை யாம் இன்பமுமேவும் என்றனர் காதலர் என்று
அடைநிலை யாம் பதத்து எம்மான் திருவெங்கை ஆயிழைக்குத்
தொடைநிலை வார்குமூல் பூங்கொடியே சென்று சொல்லுகவே**
(திரு.வெ.கோவை. பா. 263)

7. உயிரைப் போன்றது பெண்களுக்குரிய நாணம் என்ற நம்பிக்கையும் அக்காலத்தில் இருந்தமை திருவெங்கைக் கோவையால் பெறப்படுகிறது.

**அகலாது அடைக்கலம் புக்க புட்காகத் தன்ஆகமெல்லாம்
மிகலா அரிந்து புரந்தவற் காத்தவர் வெங்கையிலே
இகலாது அயல் சந்தனம் படர்ந்து ஏறும் இளங்கொடியே
புகலாய் எனக்கு உயிர் போலும்நல் நாணைப் புரந்தருளே**
(பா. 14)

இப்பாடல் தோழியைப் பார்த்துத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்த பாடல். இப்பாடலில் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் வரலாறு குறிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. எவ்வாறு சிபிச் சக்கரவர்த்தி தன்னை வந்தடைந்த புறாவைக் காப்பற்றினானோ அதுபோலத் தன்னுடைய உயிரைப் போன்ற நாணத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் பெண் சமுதாயம் நினைத்தமையை இப்பாடல் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

8. சமுதாய மக்களிடத்தில் கனவு காணுகின்ற பழக்கமும் , கண்ட கனவைக் கொண்டு வாழ்க்கையில் இன்ப துன்பங்களை எதிரநோக்குவதும் அக்கால மக்களின் நம்பிக்கைகளில் ஒன்றாகும். தலைவன் தலைவியோடு கூடி இன்புற்ற பிறகு தலைவியைத் தோழியர் கூட்டத்தோடு சேர்த்தான். ஆதலால் தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் தலைவியிடம் பெற்ற இன்பத்தைக் கனவாக இருக்குமோ என்று அதிசயித்துக் கூறுகின்ற பாடல் திருவெங்கைக் கோவையில் காணப்படுகிறது.

**ஆயவெள் எத்தின் நடுவே இருக்கும் அரசஅன்னம்
பாய வெள்ளத்து அமுது உற்றாங்கு எனக்கு அகப்பட்டதுதான்**

**மேய வெள்ளைச்சடை எம்மான் திருவெங்கை வெற்பில் ஒரு
மாய வெள்ளக் கனவோ அறியேன் நெஞ்சம் மாழ்குவதே**
(பா. 32)

இப்பாடலில் அரச அன்னத்திற்குக் கிண்ணத்தில் பால் கிடைத்தது போலத் தனக்குத் தலைவியின் சிற்றின்பம் கிடைத்தது, அது மாய வெள்ளக் கனவோ என்று தலைவன் மயங்கிய செய்தி கூறப்பெற்றுக் கனவு பற்றிய நம்பிக்கை இடம் பெற்றுள்ளது.

பிறிதோரிடத்தில் கனவு பற்றிய குறிப்பையும் சிவப்பிரகாசர் கூறுகிறார்.

**விழி மூடும்பொழுதில் எதிர்தோன்றி நிற்பார் கண்முகில் திறந்தால்
நீடும் புகழுடையார் எதிர்தோன்றினர் நேரிழையே** (பா. 218)

இத்திருவெங்கைக்கோவைப் பாடலில் தலைவி தன் கண் மூடி-யிருக்கும்பொழுது தலைவன் தோன்றுவான் என்கூறுவது உறங்கும் பொழுது கனவு காண்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. கண் விழித்திருக்கும் பொழுது மறைந்து விடுவார் என்பது நனவுலகு நிகழ்வைப் புலப்படுத்துவதாகும். இதனால் கனவு காணுகின்ற நம்பிக்கை இருந்தமை புலனாகின்றது.

பிறிதோரிடத்தில் கனவைச் சொர்க்கம் என்றும் நம்புகின்ற தலைவியின் எண்ணம் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

**கனவே உயரும் துறக்கம் என்பாள் நினைக் காண்புஅறிய
நனவே துயரம் தருகின்ற தீவெம் நரகு என்பளே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 249)

இவ்வாறு கனவு பற்றிய நம்பிக்கைகள் சமுதாய மக்களிடத்தில் இருந்தமை சிவப்பிரகாசர் பாடல்களால் தெரிய வருகின்றது.

9. இறைக்காத கிணற்றில் நீர் ஊறாது என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையையும் சிவப்பிரகாசர் திருவெங்கைக்கோவையில் குறிப்பிடுகிறார். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி காம வேதனையால் தன்னுடைய மார்பகங்கள் அழகு இழந்து இருக்கின்றன என்பதைக் கூறும் பொழுது இக்கருத்தைச் சிவப்பிரகாசர் பாடலில் பெய்து வைத்துள்ளார். அதாவது தலைவி தோழியைப் பார்த்து மெல்லிய தோள்களையும் கரிய கண்களையும் கொண்ட தோழியே, கொடை கொடுக்காதவருடைய பொருள் வளர்வதில்லை. மேலும் இறைக்காத

கிணற்றில் நீர் தோன்றுவதில்லை. அதுபோல நம்முடைய தலைவனை அணையாத முலைகள் அழகு இழந்தன என்று குறிப்பிடுகிறாள். எனவே கொடை கொடுக்காதவர்களுடைய பொருளும் வளராத என்ற நம்பிக்கையும் . இறைக்கப்படாத கிணற்றில் நீர் ஊறாது என்ற நம்பிக்கையும் இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. அதற்குரிய பாடல்:

**ஈயார் பொருளும் இறையாக் கிணறும் எனத்துணைவர்
தோயா முலைகள் நலம்இழந்தேன் மதிசூடும் ஒரு
மாயா மயமலர் வெங்கை புரேசர் மணிவரைமேல்
வேய்ஆம் பணைபுரை மென்தோள் கருங்கண் விளங்கிழையே**
(பா. 219)

10. பெண்கள் பிறைச் சந்திரனை வணங்கும் பழக்கத்தால் இறையருள் கிட்டும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையும் திருவெங்கைக் கோவையால் தெரிய வருகிறது. தனக்குத் தெரியாமல் தலைவனுடன் தலைவி புணர்ந்தமையை அறிந்து கொள்வதற்காகத் தோழி, தலைவியைப் பிறைச் சந்திரனைத் தொழுவோம் என்று குறிப்பிடுகிறாள். உடல் அளவால் ஏதேனும் தவறு செய்திருந்தால் தெய்வ வழிபாடு செய்யக் கூடாது என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையால் தோழி தலைவியைச் சந்திரனைத் தொழலாம் வா என்று கூப்பிடுகிறாள். தோழி கூறியதற்கு ஏற்பத் தலைவி சந்திரனை வணங்கினால் புணர்ச்சி இன்மை புலனாகும். வணங்க மறுத்தால் புணர்ச்சி உண்மை புலனாகும். எனவே தான் பிறை தொழுதல் என்ற நம்பிக்கை பெண் சமுதாயத்திடத்தில் இருந்திருக்கிறது.

**கொற்றிக்கு இசைந்த புயத்தார் திருவெங்கைக் கோமளமே
நெற்றிக்கு உடைந்ததுஎன்று எள்ளப் படாதுஅந்த நெற்றியின்மேல்
வெற்றிக் கமலக் கரம்குவித் தேஇன்று விண்ணின்எழும்
மற்றுஇப் பிறைத்தெய்வம் கன்னியர் யாரும் வணங்குவதே**
(பா. 67)

என்பது பாடல். இப்பாடலில் நெற்றிக்கு மேலே தாமரை போன்ற கைகளைக் குவித்து , விண்ணில் எழுந்த பிறையைத் தொழ வேண்டும் என்று தோழி அழைக்கின்ற செய்தி வழிபாட்டு நிகழ்வதையும் குறிப்பதாகும்.

11. பெண்களின் கற்பு நிலையால் மழை பொழிதல் உண்டு

என்பதையும் திருவெங்கைக் கோவை குறிப்பிடுகிறது. தலைவன் தலைவி இல்லற வாழ்வைக் கண்டு வந்த தோழி, நற்றாயிடம் தலைவியின் சிறப்பைக் கூறும்பொழுது அருந்ததி போன்று கற்புடைய தலைவி வாழும் ஊரில் தவறாது மாதம் மும்மாரி மழை பொழியும் என்கிறாள். எனவே கற்புடைப் பெண்கள் இருக்கும் ஊரில் மழை பொழியும் என்ற நம்பிக்கை பெறப்படுகிறது.

**மெய்யும் இறைவர்திருவெங்கை வாணர்தம் வெற்பில்வளைக்
கையா ஞடன்அவ் அருந்ததி மாதுஒப்பள் கற்பின்என்றால்
பொய்யாம்மருங்குல் அவள்வாழும் ஊர்க்குப் புயல்களென்றும்
பொய்யா இவளிடம் திங்கள்மும் மாரியும் பெய்திடுமே**

(பா. 376)

இப்பாடலில் அருந்ததி மாது ஒப்பாள் கற்பின் என்று கூறப்படுவதால் பெண்களுக்குரிய கற்பைக் குறிப்பிடும் பொழுது, விண்ணகத்து அருந்ததியை ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்ற நம்பிக்கை இருந்தமையும் புலனாகிறது.

12. சகுன நம்பிக்கைகளும் சிவப்பிரகாசர் பாடல்களில் காணப்பெறுகின்றன. வேங்கை பூத்தால் திருமணம் நடக்கும் என்ற செய்தி பண்டைக் காலத்தில் இருந்து சமுதாய மக்களிடையே நிலவும் நம்பிக்கையாகும். திருவெங்கைக் கோவையில் இச்செய்தி இடம் பெற்றுள்ளது.

**பணிவாய் விரிசடைப் பெம்மான் தென் வெங்கைப் பணிவரைமேல்
கணிவாய் மலர்ந்து மணநாள் உரைப்புஅக் கடன்தரக்கிண்
கிணிவாய் மலர்அனை யான்மறிப் பாய்இடும் கீற்றுஎனஒண்
மணிவாய் புயத்துஅன்ப ஊர்கொண்ட தால்வெண் மதியமுமே**

(பா. 237)

என்பது பாடல். தலைவன் தலைவிக்குரிய மணநாள் வந்துவிட்டது என்பதை அறிவிப்பது போலத் திருவெங்கை மலையில் ஒங்கி வளர்ந்த வேங்கை மரம் வாய் திறந்து கூறுவது போலப் பூத்தது என்ற செய்தி இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது. பாடலில் மதியின் கீற்று என்று கூறுவதால் சந்திரனைப் பரிவேடம் கொண்டாலும் திருமணம் நடைபெறும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமை புலனாகிறது.

இந்தச் செய்தி நெஞ்சுவிடு தூதிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

.....கணி கண்டு

எயினர் மணம் அயர்வுற்று இன்பம்; மருவும்

மயிலை மலையுடையான் வந்தான்

(77 - 78)

இப்பகுதியில் கணி கண்டு என்ற தொடர் மயிலமாகிய குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய வேங்கை மரமாகிய கருப்பொருளைக் குறிப்பதாகும். எனவே வேங்கை பூத்ததைக் கண்ட எயினர்கள் மணம் மகிழும்படி மயிலை மலையுடையவர் வந்தார் என்ற செய்தி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

13. அதுபோலக் காக்கை கரைந்தால் விருந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. இதனைத் திருவெங்கைக் கோவை குறிப்பிடுகிறது.

**பாவிரி மாபுகழ் வெங்கைபு ரேசர் பனிவரைமேல்
பூவிரி வான் பொழில் காப்பதற் காகப் பொருதிரைத்தண்**

காவிரி மாதை வருவித்த காக்கையும் காக்கும்கொலோ

மாவிரி மாகுழல் நல்மாதை ஈங்கு வரவழைத்தே (பா. 336)

என்பது பாடலாகும். பாட்டில் அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து, அதிலுள்ள காவிரி நீரை வெளிக் கொணர்ந்த காக்கையானது, இப்பொழுது எம்மை விட்டுத் தலைவனோடு பிரிந்து சென்ற தலைவியை நம்மிடத்தில் சேர்ப்பதற்குக் கரைந்து உதவுமோ என்று நற்றாய் சொல்லுவது போலப் பாடல் அமைந்துள்ளது. காக்கையும் நம் மாதை இங்கு வரவழைத்துக் காக்குங் கொல்லோ என்று சொல்லுகின்ற பாடற் பகுதி அக்கால நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம்.

மேலும் காக்கை பற்றிய மற்றொரு செய்தியான காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்தது என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தமை பெறப்படுகிறது. தலைவியின் இடையைப் பாராட்டும்பொழுது வண்டுகளைப் பார்த்துத் தலைவன் கூறுவதாகப் பாடல் ஒன்று அமைந்துள்ளது. அதில் தலைவியின் இடையைத் தேமல் பரவிய கொங்கைகள் ஓடித்தாலும், அந்தப் பழியானது மெல்லிய கூந்தல் மீது ஏறுகின்ற வண்டுகளே, உங்கள்மீது படும். எனவே கூந்தலை மொய்க்காதீர்கள். நீங்கள் மொய்த்தால் காகதாலியம் நியாயத்தை அறியாதவர்கள் ஆவீர்கள் என்று பாடல் செய்தி அமைந்துள்ளது. காகதாலியம் என்பது தருக்க நூல் கருத்தாகும். அதாவது காகம்

ஏறிப் பனம்பழம் விழுந்தது என்ற நியாயமாகும். எனவே ஒருவர் செய்த பழியை மற்றவர்க்கு உரியது ஆக்கினால் அது காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்தது போன்றதாகும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடத்தே இருந்தது என்பது தெரிய வருகிறது.

**மன்னிசை வெங்கை உடையபி ரான்வரை மான்னுசுப்பைப்
பொன்னிசை கொங்கை ஒடித்தா லும்நிதை பொருந்தும்நுமை
மின்னிசை மென்குழல் ஏறன்மின் நீவிர் விளங்கிலிரோ
இன்னிசை வண்டினங் காள்காக தாலியம் என்பதுவே**
(திருவெங்கைக் கோவை, பா. 10)

என்பது அந்நம்பிக்கைக்குரிய பாடலாகும்.

14. குறிப்பிட்ட நாட்களில் மழை பொழியும் என்ற நம்பிக்கை பண்டைக் காலத்தில் இருந்தது. திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் ஐப்பசி மாத சுவாதி நாளில் மழை பொழியும் என்ற நம்பிக்கை இடம் பெற்றுள்ளது.

**கோபம் தோன்ற அதிர்ந்து எழுந்து
கோக்கள் தொறும் மின்வான் வீசி
சாபம் தோன்ற வளைத்து ஒழியா
சரமே பொழிந்து கார்அயிலின்
தூபம் தோன்றும் குழல் பகைதான்
தோன்றிற்று இறைவன் திருவெங்கைத்
தீபம் தோன்றும் புயல் நினைவைத்
தீரார் இன்னும் வாராரே**
(பா. 84)

இப்பாடல் கார்காலத்தில் திரும்பி வருகிறேன் என்று கூறிச் சென்ற தலைவன் வரவில்லை. அப்பொழுது கூறிய பாடல் இது. ஐப்பசி மாத சுவாதி நாளில் மழை பொழியும் என்பதை மறக்காத தலைவர் மேகம் வந்த பிறகும் வரவில்லையே என்று கூறுவதாகச் செய்தி அமைந்துள்ளது.

15. கிரகணம் பற்றிய நம்பிக்கையும் இருந்தமை கலம்பக நூலால் தெரிய வருகிறது. தலைவி சந்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்ற பாடலில் அந்நம்பிக்கை இடம் பெற்றுள்ளது. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கின்ற தலைவி, திங்களே, நான் யாவராலும் துதிக்கப் படுகின்ற பழமலைநாதன் உறையும் திருவெங்கை நாட்டில் உள்ளேன். யான் அஞ்சும்படி கொடிய நெருப்பை வீசுகின்றாய்.

அனபே இல்லாத உண்ணை பாம்பு கடிப்பதாகக் கூறுகின்ற பழியை மாற்றுவதற்கு நீ முயற்சி செய்ய வில்லையா என்று தலைவி கேட்டது போலக் கலம்பகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. அதற்குரிய பாடல்:.

பரவும் வெங்கைப் பழமலை நாட்டுளேன்

வெருவ வெந்தழல் வீசுகின்றாய் மதி

பரிவு இலாவ உனைப் பாம்பு கடிக்கநீ

மருவு பெண்பழி மாற்றிட வல்லையோ

(பாடல் . 27)

என்பது பாடல். பிரிவுத் தலைவிக்குத் திங்களின் குளிர்ச்சி வெம்மையாக இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

16. பேய் பற்றிய நம்பிக்கைகளும் மக்களிடத்திலே வழங்கி வந்திருக்கின்றன. இயற்கையின் படைப்புகளுள் தீமை தரும் ஆற்றல்களில் பேயும் ஒன்றாகும். விருப்பங்கள் நிறைவேறாது இயற்கையான மரணம் அடைவதற்கு முன்னர் விபத்து, தற்கொலை, கொலை முதலியவற்றால் இறந்தவர்கள் தமது வாழ்வில் எஞ்சிய விருப்பங்களை ஈடேற்றிக் கொள்ள ஆவி உருவில் பேயாக அலைந்து திரிவர் என்ற நம்பிக்கையின் விளைவு பேய் பற்றிய எண்ணமாகும். இத்தகு பேய்கள்தான் தமது விருப்பமான மனிதரில் புகுந்து தமது விருப்பங்களை வெளியிடும் என நம்பப் படுகிறது. இதனால் பேய் ஆட்கொண்ட மனிதர்கள் துன்பம் அடைவர் என்பது ஒரு நம்பிக்கையாகும். அதிலும் சமய அடிப்படையில் இப்பேய் நம்பிக்கை அதிகம் உள்ளது. எல்லா மதங்களிலும் இந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது. கிறித்துவ மதத்தில் சாத்தான் என்று குறிக்கப் பெறுகிறது. இஸ்லாம் மதத்தில் சைத்தான் என்று குறிக்கப் பெறுகிறது. சைவ, வைணவ மதங்களில் இது அதிக நம்பிக்கையைப் பெற்றுள்ளது. பேய் அச்சத்தைத் தரும் அல்லது துன்பத்தைத் தரும் என்ற நம்பிக்கை சிவப்பிரகாசர் பாடல்களிலும் காணப் பெறுகிறது. சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத் தமிழில்,

உடற்கு விளையும் சூர் தாக்கும் ஒழித்தற்கரிய பலபிணியும்

உடற்றும் பசி,நோய் முதலனவும்

கழலக் கருணை புரிந்து எம்மைக் காக்கும் சிவஞானியைக் காக்க

(பா.2)

என்றும்,

பெருமுடற் கால்நிமிர்ந்து அதுகூன் நிமிர்ந்தது பிணிகள் பல போயின பிடித்திருந்து எவரானும் அகலாது துயர் செய்த பேய் அகன்றிட்டதம்மா

(பா. 15)

என்ற பகுதிகளால் பேய்கள் அச்சந்தரும் என்பதும், அது தாக்கித் துன்பத்தைத் தரும் என்பதும், பேய் பிடித்துவிட்டால் எவராலும் அகற்ற முடியாது துயர் செய்யும் என்பதும் மக்களின் நம்பிக்கையாகத் தெரிகிறது.

17. பெண்களுக்கு இடக்கண் துடித்தால் நன்மை விளையும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தமை பிரபுலிங்கலீலைப் பாடலால் தெரிய வருகின்றது. மாயைக்கு ஒளி நீண்ட கரிய விழி இடப்பக்கம் துடித்து நிமித்தத்தைக் காட்டுவதால் மகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவான அல்லமப் பெருமானின் கூட்டம் நடக்கும் என்று தோழிமார் எண்ணினர். என்ற செய்தி கீழ்வரும் பாடலால் தெரிகிறது.

எண்ணப் பலவும் நினைந்து மட
மாயை இருப்ப இருளைமார்
மின்னல் கருங்கண் இடன் ஆடக்
குறிகள் நல்ல விளங்குதலால்
கன்னிக்கு உவகை கைகூடும்

(பா. 265)

என்ற இப்பாடல் இடக்கண் துடித்ததால் தலைவிக்கு இன்பம் ஏற்பட்டது என்பதைக் கூறுகிறது.

18. இதுபோலப் பண்டைக் காலத்தில் நடைபெற்ற காரியம் வெற்றியா தோல்வியா என்று அறிந்து கொள்வதற்குக் காயா பழமா என்று கேட்கின்ற நம்பிக்கையும் இருந்தமை பிரபுலிங்கலீலையால் தெரிய வருகின்றது. அல்லமதேவரிடம் சென்ற மதமானி என்ற பெண் அவரிடம் மாயை பற்றிய காதல் எண்ணம் உள்ளதா என்று அறிந்துவரச் சென்று திரும்பினாள். திரும்பிவந்த அவளைப் பார்த்துத் தோழியர் காயா பழமா என்று கேட்க, அதற்கு அவள் பழம்தான் என்று கூறினாள் என்ற கருத்து கீழ்வரும் பாடலில் அமைந்துள்ளது.

வண்தா மரைபோல் முகம்மலர்ந்து
வந்தாள் சென்ற மதமானி
கண்டார் மகளிர் அவன்உள்ளம்
காயோ பழமோ கழறுஎன்றார்
தண்தார் வளைமென் குழல்மடவீர்
பழமே என்று சாற்றினாள்
கொண்டார் உவகை அவர்மாயை
உவகை யாரே கூறுவார்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா.266)

இப்பாடலில் காயா பழமா என்ற வினாவும் பழமே என்ற விடையும் இடம் பெற்றிருப்பதை அறியலாம்.

19. மண்ணுலகத்தில் வாழும் மக்கள் தேவர் உலகத்தவரைப் பற்றிய சில நம்பிக்கைகளைப் பெற்றிருந்தனர். தேவர் உலகத்தவர் என்றால் அவர்கள் அணிந்திருக்கின்ற மாலைகள் வாடாது. அவர்கள் கால்கள் மண்ணுலகத்தில் தோயாது என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அதனால்தான் தன்னால் காதலிக்கப் பெற்ற தலைவி சூடிய மாலை வாடியிருப்பதாலும், தாமரை போன்ற அவளுடைய திருவடிகள் மண்ணில் பதிந்திருப்பதாலும் அவள் தேவர் உலகத்துப் பெண் அல்ல. மானிடப் பெண்ணே என்று தலைவன் எண்ணி முடிவு கொள்வதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

**வம்பு உலவும் ஈர்ங்கோதை வாடுகின்றது என்மனம்போல்
அம்புவியில் தோய்ந்த அடித்தாமரை அதனால்
செங்கமலை பேதையாய்ச் செய்யும் மடந்தை இவள்**

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா.31)

என்ற இப்பாடலில் கோதையாகிய மலர் வாடுவதும், அடித் தாமரையாகிய கால்கள் தோய்வதும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

20. மனித சமுதாயத்தில் சில ஒழுக்கங்கள் சேர்க்கையின் காரணத்தால் மாறுபடுவது உண்டு. இதனை இனத்தால் திரிதல் என்று குறிப்பிடுவார்கள். நிலத்தின் இயல்பால் நீரின் தன்மை திரிவது போல் இனத்தின் இயல்பால் மனித குணம் மாறுவதும் உண்டு என்ற நம்பிக்கையும் பண்டைக்காலத்தில் இருந்தது.

**குலம் கண்டளவில் மறைவெங்கை வாணர் பொருப்பிடைசெந்
நிலம் கண்டளவில் உறைதிரிந்தாங்கு ஓர் நெடுந்தகைதன்
நலம் கண்டளவில் நலந்திரிந்தாள் மெல்நகில் மிசைஓர்
கலம் கண்டளவில் மிகநோம் மருங்குல் உன்காரிகையே**

(திருவெங்கைக் கோவை, பா. 307)

இப்பாடலில் நம் மகளாக இருந்த தலைவி தன்னால் காதலிக்கப் படுகின்ற தலைவனைக் கண்டவுடன் நம்முடைய உறவை மறந்து விட்டு, அவனுடைய காதலை விரும்பினாள். இது எவ்வாறு இருக்கிறது என்றால் நீரானது செம்மை நிலத்தில் சேர்ந்தவுடன் நிறம் பெற்றுத் திரிந்தது போல இருக்கிறது. எனவே தலைவி தான் சேர்ந்த இனத்தால் மனம் திரிந்து போனாள் என்ற பொருளைக்

கொண்டது இப்பாடல். இதனால் இனத்தின் சேர்க்கையால் மனம் மாறும் என்பது புலனாகின்றது.

முடிவு

இவ்வாறு இங்கு எடுத்துக் காட்டப் பெற்றுள்ள சிவப்பிரகாசரின் நூல்களில் உள்ள செய்திகள் மக்கள் சமுதாய மத்தியில் வழங்கி வந்த நம்பிக்கைகளை சுட்டிக் காட்டுவன ஆகும். இந் நம்பிக்கைகள் தமிழக மக்களின் உளவியலை வெளிப்படுத்தவனவாகும். மேலும் அனுபவிக்கப் படுகின்ற செயல்களுக்குக் காரணங்களைச் சிந்தித்துத் தக்க முடிவுகளைச் செய்து கொள்ளும் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அறிவு நுட்பத்தை வெளிப்படுத்துவனவாகும்.

3. சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்கள்

தனிமனிதன் தன் வாழ்க்கையில் சில செயல்களை நெறிப்படுத்திச் செய்வான். அதே நேரத்தில் பிறரோடு பழகும்பொழுது சில நெறிகளைக் கையாள்வான். அவை பிறரால் பின்பற்றப்படுமானால் அந்நெறிமுறை பழக்கமாகி விடுகிறது. இந்தப் பழக்கம் வாழ்வியல் செயல்முறையில் தொடர்ந்து வந்து விடுமானால் வழக்கம் ஆகிறது. இந்தப் பழக்க வழக்கங்கள் சமுதாயத்தில் பொது நிலையில் அமையும். அமைந்த அவற்றை இலக்கியங்களும் கையாளும். இலக்கியங்களில் வாழ்வியல் நிலையில் இந்தப் பழக்க வழக்கங்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. தனிமனிதப் பழக்க வழக்கங்கள் சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களாகப் பெருமை பெறுகின்றன. இச்சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் அவ்வக்கால மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இந்த அடிப்படையில் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் சமுதாயம் என்று எண்ணுகின்ற பொழுது சமுதாய மக்களிடையே காணப்படுகின்ற பழக்க வழக்கங்களை அவருடைய நூல்களில் இருந்து அறிய வேண்டியதாகிறது.

திருமணம்

1. தனிமனிதன் பிறரோடு பழகும் போது ஏற்படுகின்ற பழக்கங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைவது இல்லற வாழ்வியலாகும். இல்லற வாழ்வில் தொடக்க நிலையாக அமைவது திருமணம் ஆகும். இத்திருமணம் பற்றிய செய்திகளை வாழ்க்கையில் துறவியாக வாழ்ந்த சிவப்பிரகாசர் சமுதாயத்தில் அறிந்த பழக்கங்களைக் கொண்டு சில நிகழ்வுகளைத் தருகிறார்.

ஊழின் வயத்தால் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்து ஒருவருக்கொருவர் பழகிக் காந்தருவ மணத்தைச் செய்து கொள்வது என்பது தொன்று தொட்டு வருகின்ற பழக்கமாகும். இக்கந்தருவ மணம் பற்றிய செய்தியும் சிவப்பிரகாசர் பாடலில் அறிய முடிகிறது.

திருவெங்கைக் கோவையில் தலைவனும் தலைவியும் முதன் முதலில் சந்தித்த பொழுது தலைவன் தலைவியைப் பார்த்து நாம் கந்தருவமணம் செய்து கொள்ளக்கூடிய சூழல் அமைந்துள்ளது என்கிறான். சுற்றிலும் பூக்கள் பூத்திருக்கும் மரங்களும், பசுமையான மகரந்தத்தை உதிர்க்கின்ற வேங்கை மரத்தின் மேல் படர்ந்து

ஏறுகின்ற மல்லிகைக் கொடியின் பந்தலும், மாணிக்கங்களாகிய தீபங்களும், பூக்கள் உதிர்ந்த அமரும் இடமும் நன்றாக அமைந்த காரணத்தால் நாம் கந்தருவ மணத்தைச் செய்து கொள்ளலாம் என்று கூறுகிறான். அதற்குரிய பாடல்.

**வந்து ஆளும் ஐயர் திருவெங்கை வாணர் வரையணங்கே
நந்தா மணிவிளக்கு உற்று உதிர் பூஅணை நன்கு அமைந்த
பைந்தாது உகுக்கும் கணிஏறு மல்லிகைப் பந்தர் இடம்
சிந்தா குலமற நாமிசை ஓர்மணம் செய்வதற்கே** (பா. 13)

என்ற பாடலால் பண்டைய முறைப்படி கந்தருவ மணம் நடைபெறுகின்ற சூழல் பாட்டுடைத் தலைவனால் கூறப்பெற்று, அக்கால வழக்கத்தை நினைவு படுத்துகிறது.

மாயை அல்லமருடைய காதலைக் குறிப்பிடுகின்ற இடத்தில் திருமணம் பற்றிய ஒரு செய்தியைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். பெற்றோர்கள் தம் வழியில் நடக்காத பெண் பிள்ளைகள் தாங்களே முருகனைப் போன்ற காதலனைச் சந்தித்து, பெற்றோர் இசைவில்லாமல் அவனைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் மகளைப் பெற்றவள் என்றுகூடக் கருதாது பெற்றோர் வெறுப்பர். ஆனால் அதே நேரத்தில் வடிவம் , அழகு இல்லாதவராக இருந்தாலும் பெற்றோர் தம் மனம் இசைந்து மகிழ்ந்து திருமணம் செய்து கொடுப்பாராயின் பெற்றோரும் மகிழ்வர், பெற்றோரின் வழி நடக்கும் பெண்களும் பெற்றோர் பார்த்துத் திருமணம் செய்த கணவனை உயர்ந்த தெய்வமாகவே எண்ணி அவனோடு பழகுவர் என்று குறிப்பிட்டுப் பெற்றோர் பார்த்துச் செய்யும்; திருமணம் சமுதாயத்தில் சிறப்புடையதாக வழக்கத்தில் இருந்தது என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் சுட்டுகிறார்.

**குரவர்தாம் இயைந்து கொடுத்திலர் ஆயின்
குமரவேள் அனையவ ரேனும்
அருவரா நிற்பர் தந்தைதாய் தங்கள்
ஆணையின் ஒழுகுகன் னியர்தாம்
உருவிலர் எனினும் குரவர் உள்மகிழ்வுற்று
உதவுறின் அனையவர் தம்மைப்
பரவுவான் கடவு ளாகவே நினைந்து
பண்பொடும் பயிலுவர் அன்றே**

(பா. 293)

இப்பாடலால் பெற்றோர் இசைவுடன் சமுதாயத்தில் திருமணம் நடக்கும் பழக்கம் இருந்தமை புலனாகின்றது.

2. திருமணங்கள் வேத நெறிப்படி நடக்கின்ற வழக்கம் சமுதாய மக்களிடத்திலே பெரிதும் காணப்பெற்றிருக்கிறது. எனவே அவ்வக்கால இலக்கியங்களில் வேத நெறிப்படி அந்தணர் வழிகாட்டத் திருமணம் நடத்தப் பெற்றிருக்கிறது எனக் கூறப் பெற்றுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்திலும் கோவலன் கண்ணகியின் திருமணம் அந்தணர் மறைவழி காட்டிடத் திருமணம் நடந்தது என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. அதுபோலத் திருவெங்கைக் கோவையிலும் தலைவன் தலைவிக்கு வேத நெறிப்படித் திருமணம் நடந்தது என்று கூறப்பெற்றுள்ளது.

**கருவேர் அறுக்கும் திருவெங்கை வாணர்க்கும் கற்பு உமைக்கும்
அருவேள்வி நல்மணம் செய்து செம்பாதி மெய் ஆயினவால்
வருவேத நன்னெறிதான் வழுவாமல் மணம் புணர்ந்து
பொருவேல் இறைவற்கும் நன்மாதினிக்கும் மெய்பூரித்தவே**
(பா. 368)

இப்பாடலில் சிவபெருமானுக்கும் உமாதேவியாருக்கும் வேள்வியின் முன்னர் திருமணம் நடந்ததால் இருவர் உடம்பும் ஓர் உடம்பு ஆயின என்று கூறப்பட்டு, அதுபோல வேத முறைப்படித் தலைவன் தலைவி திருமணம் நடந்ததால் இருவர் உடம்புகளும் பூரித்தன என்று திருமணத்தைக் கண்டவர்கள் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. வேதத்தின் வழி திருமணம் நடப்பதைச் சமுதாய மக்கள் விரும்புவர் என்பதைக் கடவுள் திருமணத்தையும், மானிடர் திருமணத்தையும் ஒருசேரக் காட்டியிருக்கும் சிவப்பிரகாசரின் கவித்திறன் போற்றுவதற்கு உரியதாகும்.

3. திருமணத்தில் அம்மி மிதித்து அருந்தி காட்டல் சடங்கு நடைபெறும் பழக்கம் இருந்தமை திருவெங்கைக் கோவையால் அறிய முடிகிறது. உலகத்தோர்க்கு எதிரே சேல்மீன் போன்ற கண்ணை உடைய தலைவியினது காலினைச் செம்மையான கரத்தால் பிடித்து, அம்மி மேலே வைத்தலை உறுதியாக எண்ணி, அது நடைபெற இறைவனை நோக்கித்(முருகனை) தவமிருந்தாள் என்ற செய்தியை அப்பாடல் தருகிறது.

மால் பற்றிய பொழில் வெங்கை புரேசர் மணிவரைமேல்
சேல்பற்றிய விழியாள் உலகோர் முனம் செங்கையினால்
கால்பற்றி அம்மியின் மீதே இருத்தல் கடைப்பிடித்து
வேல்பற்றிய தெய்வச் சூளாமணியினை வேண்டும் என்னே
(பா.290)

4. திருமணத்தால் தொடங்கிய இல்லறத்தில் வந்த விருந்தினரைப் போற்றுகின்ற பழக்கங்கள் இலக்கியங்களில் கூறப்படுவதுண்டு. அதற்கிணங்கப் பிரபுலிங்கலீலையில் விருந்தாக வந்த அல்லம தேவருக்குப் பணிகளைச் செய்து, பிறகு விருந்தாற்றி வெற்றிலை மடித்து மாயை கொடுத்தாள் என்ற பழக்கத்தைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

மோகினி தவம்செய்து ஈன்ற
முகில்முலை மாயை தன்கைப்
பாகு வெள்ளிலை அளித்துப்
பரிந்து அருகும் அடைப்பைப்
போகி என்பவள் சிறந்த
போகிபோல் நடித்து நின்ற
யோகிதன் கரத்து அளிப்பித்து
உரியன பலவும் செய்தாள்
(பா. 237)

இப்பாடலால் விருந்தினரைப் போற்றும் பழக்கமாக வெற்றிலை கொடுக்கும் நிகழ்ச்சி கூறப்படுகிறது.

5. இல்லறத்தில் வாழுகின்ற மனைவியாகிய பெண், கணவன் உண்ட பிறகு தான் உண்ணுகின்ற பழக்கத்தை மகளிர் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் திருவெங்கைக் கோவை குறிப்பிடுகிறது. இதில் தலைவியின் மனை வாழ்க்கையைக் குறிப்பிடும் பொழுது இந்தச் செய்தி குறிக்கப்படுகிறது. திருவெங்கைச் சிலம்பில் பெரு விருந்தினருடன் தன் கொழுநனை வெவ்வேறாகிய சுவையோடு முன் உண்பித்துப் பிறகு மெல்லியலாகிய தலைவி உண்டாள் என்ற செய்தியைச் செவிலி நற்றாய்க்குக் கூறினாள். அதற்குரிய பாடல்:

நூறுஆம் செறிஇதழ்த் தாமரை தேனும் அந்நுண்துகளும்
சேறுஆம் பழனத் திருவெங்கை வாணர் செழும் சிலம்பில்
பேறுஆம் பெருவிருந்தோடு தங்கேளைப் பிடிகள் தொறும்
வேறுஆம் சுவைபெற ஊட்டிப் பின்தான் உணும் மெல்லியளே
(பா. 377)

இப்பாடலில் இல்லற உணவுப் பழக்கம் வெளிப்படுகிறது.

6. இல்லற வாழ்வில் வாழுகின்ற பொழுது ஊடல் கொள்வது தலைவன் தலைவிக்கு மிக்க காமத்தைத் தருவதால் இருவருக்கிடையே ஊடல் நிகழ்வதைப் பிரபுலிங்கலீலையில் சிவப்பிரகாசர் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

**இணங்கு மிக்க காமி தனக்கு
இன்பம் ஊடல் சரலிங்கம்
பிணங்கல் முத்தி காமிக்குப்
பேரின்பு என்பது உணர்த்தற்கு**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா.790)

இப்பாடலில் முதல் பகுதியில் ஊடல் இன்பம் கூறப்பெற்றுள்ளது. ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் என்று கூறுகின்ற திருக்குறட் கருத்தும் இங்கு உணரத் தக்கதாகும். இவ்வாறு சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள வாழ்வியல் பற்றிய பழக்கங்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

உணவு

1. மக்கட் சமுதாயத்தில் உணவு குறிப்பிடத் தக்க பொருளாகும். இலக்கியங்களில் அவ்வக்காலச் சமுதாய மக்களின் உணவு வகைகள் இடம் பெறுவது உண்டு. அதுபோலச் சிவப்பிரகாசர் நூல்களிலும் பல்வகையான உணவு முறைகள் அமைந்துள்ளன. இயல்பான அரிசி உணவோடு சிறப்பாகக் காணப் பெறுகின்ற உணவு வகைகள் இங்கு எடுத்தாளப் பெறுகின்றன.

சோற்றுணவு பற்றிய குறிப்பு திருவெங்கைக் கோவையில் காணப் படுகிறது. தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கின்ற பொழுது சந்திரனின் பேரொளி இருவர் சந்திப்புக்கு இடையூறு செய்தது. ஆனால் சகோரப் புற்கள் சந்திரனுடைய ஒளியை உண்ணுதலால் தலைவனின் முகமாகிய தாமரை மலருக்குத் தலைவி சிரித்த நகை மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அது எதுபோல என்றால் புல்லை உண்பவர்கள் நெற்சோற்றைக் கண்டதுபோல மகிழ்வைத் தந்தது என்ற கருத்து கீழ்வரும் பாடலில் அமைந்துள்ளது.

**புல்ஆர் பவர்கள் நெல்சோறு பெற்றாங்கு பொருந்தி என்றும்
ஆல்ஆர் மதிய நிலவுஉண் சகோரம் அருந்தவும் கல்
வில்ஆர் திருவெங்கை அன்பர் முகாம்புயம் வீறுஉதவும்**

நல்ஆர் வதன மதியிடம் தோன்றும் நகை நிலவே (பா. 18)

இப்பாடலில் துன்பத்தால் புல்லரிசிச் சோற்றினை அருந்தியவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த நெற்சோற்றைக் கண்டால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைவார்களோ அதுபோல இடையூறாக இருந்த சந்திரன் ஒளி சகோரப் புட்களால் உண்ணப் பட்டதால் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர் என்ற குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.

அவலை உணவாக உண்ணுகின்ற மரபு சமுதாயத்தில் இருந்தமையைத் திருவெங்கைக் கோவை குறிப்பிடுகிறது.

**வெறுவாய் மெல்வார்க்டு அவல் கிடைத்தாங்கு முன் வீணில்இகழ்
உறுவார் தமக்கு இவ்அரத்தம் எங்கே வந்து உதவியதே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 383)

இப்பாடலில் வெறுவாய் மெல்லுபவர்களுக்கு அவல் என்பது நொறுக்குத் தீனிபோல் அமைந்து சுவை தருவது போல, பரத்தமையிலிருந்து தலைவனை அழைத்து வரத் தோழி செவ்வணி அணிந்தது எவ்வாறு வந்து உதவி செய்தது என்ற பொருளில் பாடல் அமைந்துள்ளது.

2. உணவு உண்ணும்பொழுது ஈசலோடு கூடிய கூழை உண்ணுகின்ற முறைமை சமுதாயப் பழக்கமாக இருந்தமையையும் சிவப்பிரகாசர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். தலைவியின் பசலை நோய் கண்டு தோழி கூறுகின்ற பாடலில் , தாயானவள் பசலையைக் கண்டு தினைக் காவலை ஒதுக்கி விட்டாள், ஆதலால் தலைவி ஈயுடனே உண்ட உணவு போல மனமும் மயங்கி நின்றாள் என்று குறிப்பிடுகிறாள். தாய் தலைவியின் பசலையைக் கண்டு மயங்கி நிற்பதற்கு ஈசலோடு உண்ட கூழ் மயக்கம் தருவது உவமையாகக் கூறப்பெற்றுள்ளது. எனவே ஈசலோடு கூடிய கூழ் , கள்போல மயக்கத்தைத் தரும் உணவாகத் தெரிகிறது.

**தோடுஉண்ட காதுடையாய் அன்னை தானும் துணிந்திலள்
யோடு உண்ட கூழ் எனவே மறுகா நிற்கும் உள்ளமுமே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா.160)

என்பது பாடலாகும்.

3. சிறப்பு உணவாக மீன் உணவு சமுதாய மக்களிடத்தே வழக்கத்தில் இருந்திருக்கிறது என்பதையும் திருவெங்கைக்கோவை

மூலமாக அறிய முடிகிறது. தலைவன் தன்னை விருந்தாக ஏற்றுக் கொண்டதற்குத் தோழியிடம் மகிழ்ந்து கடல் வளமும், மீன் வளமும் நன்கு தந்தது. ஆதலால் நான் நல் விருந்து ஆயினேன் என்று குறிப்பிடுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

**திருந்துஆர் கலியில் புகுந்து நல் மீன்வரச் செய்து உமக்கு
விருந்தாக வைத்து அகன்றான் அளியேனை அவ் வெய்யவனே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா.166)

4. கரும்பையும் உணவாக உண்ணுகின்ற வழக்கம் இருந்தமையால் மன்மதனுக்கு உரிய வில்லாகக் கரும்பைக் குறிப்பிடும் பொழுது திருவெங்கைக் கோவையில்,

**கடிக்கும் கரும்பு மதவேள் சிலைஅவன் கைப்பகழி
முடிக்கும் கடிமலராம் இனிக்கேள்** (பா. 153)

இப்பகுதியில் கடிக்கும் கரும்பு எனக் கூறப் பெற்றிருப்பது உணவாகிய கரும்பை நினைவு படுத்தி, உணவுப் பழக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

5. இவ்வாறு உணவு வகைகளைக் குறிப்பிட்ட சிவப்பிரகாசர் புரிச்சுவை நோயினைத் தரும் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். நாக்கு விரும்புகின்ற புரிச்சுவை உள்ள கறியை உணவாகக் கொடுத்து, தணிந்த நோயை மிகுத்துத் தோன்றுமாறு செய்ததைப் போல என்ற உவமையின் மூலம் சிவப்பிரகாசர் விளக்குகிறார்.

விழை புளிங்கறி இட்டு ஆறுநோய்

மிகுந்து எழ வளர்த்தல் போல (பிரபுலிங்கலீலை, பா. 803)

என்று குறிப்பிடுவதால் புரிச்சுவை உணவு நோயைத் தரும் என்ற எண்ணம் கூடிய பழக்கமும் இருந்தமை புலனாகின்றது.

இவ்வாறு உணவு பற்றிய செய்திகள் வழக்கில் இருந்தமையைச் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் காணமுடிகிறது.

அணிகலன்கள்

1. சமுதாய மக்கள் தங்களை அழகு படுத்திக் கொள்ள உடல் உறுப்புக்களில் அணிகலன்களை அணிந்து கொள்வர். அணிகலன்கள் அணிவதால் அந்தந்த உறுப்புக்கள் அழகை வெளிப்படுத்துகின்றன என்ற உணர்வு சமுதாய மக்களிடம் காணப்படுகிறது. சிவப்பிரகாசர்

ஓட்டு மொத்தமாகக் கூறுகின்ற பொழுது, நன்னெறியில் அணிகலன் அணிகின்ற உறுப்புக்கள் பெறுகின்ற அழகை விட, அணிகலன் அணியாத கண் அழகுடன் திகழுகின்றது என்பார்.

மின்னும் அணி

பூணும் பிறஉறுப்புப் பொன்னே அதுபுனையாக்

காணும் கண் ஒப்புமோ காண்

(நன்னெறி - பா. 40)

இவ்வவமை பொன் அணி அணியும் வேந்தர்களைக் காட்டிலும் கல்வி அறிஞர்களே சிறந்தவர் என்ற செய்தியைத் தருவதாகும். மேலும் அணிகளை உடைய உறுப்புக்களைக் காட்டிலும் கண் அழகைத் தரும் என்று வலியுறுத்தப் பெறுகிறது.

2. சமுதாய மக்கள் பலவிதமான அணிகலன்களை அணிவார்கள். அதில் சிறப்புப் பெறுவது மங்கல அணியாகும். மங்கல அணி பற்றிப் பல இடங்களில் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். திருவெங்கைக் கோவையில் மங்கல அணி அணிகின்ற வழக்கம் இருந்தமை கீழ்வரும் பாடலில் குறிக்கப் பெறுகிறது.

**பூண் போலும் நாண்முதல் எல்லாமும் மங்கலப் பூங்கழுத்தில்
நாண்போலும் மாண்உறும் கற்புஒன்று மேகூல நாரியர்க்கே**

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 315)

இவ்வாறு சிறப்பித்துக் கூறிய மங்கல அணி இழந்த பெண் போலத் தலைவி நீங்கிய தினைப்புனம் தோற்றம் அளித்தது என்று கூறுகின்ற இடத்திலும் மங்கல அணி பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

குழல் நீங்க மங்கலநாண் இழந்த

வறுங்களம் என்ன இருந்தது அந்தோ இம்மணி இதனே

(பா. 164)

இப்பகுதிகள் இன்றைக்குத் தாலி என்று வழங்கப் படுகின்ற மங்கல அணி அணியும் பழக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன.

3. கைகளில் சங்கினால் ஆகிய அணிகலன்களை அணிகின்ற பழக்கம் பெண்களிடத்தில் இருந்தது என்பதையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். சங்கு வளையலை அணிந்த கைகளை உடைய தையலர் என்று பெண்கள் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.

சங்கை அணிகரர் தம்தனம் சேர்க்க (நீரோட்டக யமக அந்தாதி, பா.8)

நம் தம் கலை நீத்து இழந்தோம் கரச் சங்கங்களே (மேற்படி, பா.17)

என்ற இப்பகுதிகள் பெண்மக்கள் சங்கு வளையல்களை அணிந்ததைக் குறிப்பிடுவனவாகும்.

4. இறைவி வள்ளை இலைகளால் செய்யப் பெற்ற காதணிகளை அணிந்திருந்தாள் என்று நால்வர் நான்மணிமாலையில் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

வள்ளைக் குழை உமை பங்காளர் கையில் என் வாங்கினையே (பா. 10)

என்ற பகுதி காதணியைக் குறிப்பிடுவதாகும்.

5. காதுகளில் பொன்னாலும் மாணிக்கத்தாலும் செய்யப் பெற்ற ஓத்த தோடுகள் அணிகின்ற வழக்கம் இருந்தது என்பதும், பிரபுலிங்கலீலையால் பெறப்படுகிறது.

**விழுநீர் வள்ளைக் காதினிடத்
துய்ய பசும்பொன் மணிக் குயின்ற
துணைத் தோள் அமையத் தோன்றினாள்**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 137)

இப்பகுதியால் மாணிக்கக் கல் அமைந்த தங்கத்தால் செய்த தோடுகள் காதுகளில் அணியப் பெற்றன என்பது புலனாகின்றது.

6. குழந்தைகளுக்கு அணியக்கூடிய அணிகலன்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் சிவப்பிரகாசர். குழந்தையின் கண்களுக்கு அஞ்சனம் தீட்டி, கால்களுக்குக் கிங்கிணி என்னும் தண்டை அணிந்து, பொன்னால் செய்த அரைஞாணை இடையிலே பூட்டி, புலி நகத்தைச் சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட பொன் ஆபரணத்தை மார்பில் அணிந்து, கைகளில் மெல்லிய வளையல்களை அணிந்து, நெற்றியில் பொன் நிறமுடைய சுட்டி அணிந்து குழந்தைக்கு அழகூட்டப் பெற்றன என்று மாயையாகிய குழந்தைக்கு அழகு செய்ததைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

கண்ணிற்கு அமைய மையெழுதி
 காற்குச் சதங்கை பொன்தண்டை
 நண்ணப் புனைந்து பொன்அரைஞாண்
 நடுவில் பூட்டிப் புலியிர்சேர்
 வண்ணப் பசும்பொன் அணிமார்பில்
 வனைந்து சிறுமென்தொடி சேர்த்திப்
 பெண்ணிற்கு அரசி திருநுதல்பொன்
 பிறைமேல் சுட்டி ஒன்றுஅணிந்து

(பிரபுலிங்கலீலை, பா.129)

என்பது குழந்தைகளின் அழகிற்கு உரிய அணிகலன்களைச் சுட்டுவதாகும்.

7. சிவப்பிரகாசர் சிவஞான தேசிகரைப் போற்றிப் பாடிய நூல்களில் உருத்திராக்க அணியினைப் பற்றிக் கூறுகின்ற செய்தியினையும் இங்கு கொள்ளலாம். அத்துடன் சித்தாந்த சிகாமணியில் உருத்திராக்கத் தாரணத் தலம் என்ற பகுதியில் உருத்திராக்க அணி பற்றிக் கூறுகின்றார்.

நீற்றின் மூழ்கி நல்நெற்றியில் புண்டரத்
 தோற்ற ஈசனைத் தொண்டில் அர்ச்சிப்பவன்
 போற்றி அக்கமணியும் புனைக என்று
 ஆற்றல் மிக்கு உயர் ஆகமம் ஒதுமால்

(சித்தாந்த சிகாமணி:, பா.183)

என்பன போன்ற பாடல்கள் அப்பகுதியில் அமைந்து உருத்திராக்க அணியைப் பற்றிச் சிறப்பிக்கிறது. இவ்வாறு அணிகலன் அணியும் பழக்கம் பற்றிய செய்திகள் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆடை

சிவப்பிரகாசர் பாடியருளிய நூல்கள் பல சிவஞானியைப் பற்றிய நூல்கள் ஆதலால் துவராடையின் சிறப்பு ஆங்காங்கு குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. நெஞ்சுவிடு தூதில்,

வருத்துகழை வில்தோள் மதவேளை வெல்லும் அடையாளம் என
 கல்தோய் துகில் மருங்கில் காட்சிதர

(நெஞ்சுவிடு தூது, 55-56)

என்ற பகுதியின் மூலம் காமம் செய்து வருத்துகின்ற கரும்பு வில்லைத் தோளில் சுமக்கும் மன்மதனைத் தம்பால் வரவிடாமல் வெல்லுதலைக் காட்டும் அடையாளமாகக் காவிக் கல் நீரில் தோய்ந்தெடுக்கப் பெற்ற ஆடையானது இடுப்பில் உடுக்கப் பெற்றுச் சிவஞானி காட்சி தந்தார் என்று குறிப்பிடுவதால் துவராடை அணியும் பெருமை வழக்கம் குறிக்கப் பெறுகிறது.

என்றாலும் துவராடை மட்டும் அல்லாது மானிடர் அணியும் ஆடையையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். திருவெங்கை உலாவில் திருவெங்கைமாறர் உடுத்திய ஆடை பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது ,

புலிஉரி மாற்றிப் புனை மணிய பாம்பின்

மெலிஉரி அன்ன துகில் வேய்ந்து (திருவெங்கை உலா, பா. 77)

என்ற பகுதியில் பழமலை நாதராம் இறைவர் மண்ணிடத்தில் தலைவனாய் நின்ற பொழுது தம் புலியாடையை மாற்றிப் பாம்புத் தோல் போன்ற மெல்லிய ஆடையை அணிந்திருந்தார் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அடியவர்கள்

சிவப்பிரகாசர் பாடிய நூல்களில் சிவத் தொண்டர்கள் பற்றிய செய்திகள் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றுள்ளன. அறுபத்து மூன்று அடியவர்களாகிய பெரிய புராண அடியார்கள் பலர் அவரால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளனர். அவர்கள் மட்டுமன்றிப் பிற சிவனடியார்களின் பழக்கங்களையும் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் ஆங்காங்கு குறிப்பிடுகிறார். தன்னுடைய முதல் நூலான சோணசைல மாலையில் அவர் அடியார்களுக்கு கொடுத்திருக்கும் மதிப்பு மிகவும் போற்றத் தக்கதாகும்.

1. சிவனடியார்கள் திருவண்ணாமலையை வலம் வருகின்ற பொழுது கடல் ஒலி போல அரகர என்ற ஒலியைப் போற்றி செய்து சுற்றி வருவார்கள் என்ற அவர்களின் பழக்கத்தை முதற்கண் குறிப்பிடுகிறார்.

வலம்புரி மனிதர் கடல்என ஒலித்து

வளைவுற நடுவண் மந்தரம் போல்

தலம்புரி தவத்தின் நின்று ஒளிர்சோண

சைலனே, கயிலைநா யகனே

(பா. 13)

என்பது பாடல். அதில் அடியார்கள் இறைவன் நாமத்தைவாய்திறந்து ஒலித்தமையைக் கடல் ஒலியாகக் காட்டுகின்ற சிவப்பிரகாசர் சிந்தனை போற்றுதற்கு உரியதாகும்.

2. திருநீறு அணிந்த அடியவர்களுக்கு விருந்து கொடுப்பதால் வறுமை ஏற்பட்டாலும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற பழக்கம் இருந்தமையையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

வெண் திருநீறு புனையும் மாதவர்க்கு

விருந்து செய்து உறும் பெரும் மிடியும்

கொண்ட நல்விரதத்து இளைக்கும் யாக்கையும்

இக்கொடியனேற்கு அருளும் நாள் உளதோ

(சோணசைலமாலை, பா. 20)

அத்துடன் விரதத்தால் உடல் இளைக்கும் செயலையும் அடியார்கள் கொண்டுள்ளனர் என்று குறித்திருப்பதும் அறியத் தக்கதாகும்.

3. அடியவர்க்கு ஏவல் செய்து உடல் இளைப்பதைப் பழக்கமாகக் கொண்ட சமுதாய நிலையையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

கழைமொழிக் கொடியோர்க்கு ஏவல்செய்து உடலம்

கமர்உகும் அமிழ்தின்மங் குறாமல்

விழைவுஅறத் துறந்து உன் திருவடிக் கமலம்

விழைகுநர்க்கு ஏவல் செய்திலனே

(சோணசைலமாலை, பா. 23)

என்றும்,

குறுமணி மகுடம் புனைந்து உலகு ஆளும்

கொற்றவர் ஆதலின் என்கண்

கருமணி எனும்நின் தொண்டர் குற்றேவல்

கருவி ஆட்பட்டிடல் இனிதே (சோணசைலமாலை, பா. 95)

என்றும் அடியவர்க்கு ஏவல் செய்கின்ற பழக்கம் உண்டு என்பதைத் தன் கூற்றில் வைத்துப் புலப்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

4. மயிலம் சிவஞானியின் அடியவர்கள் உள்ளம் ஐம்புலக் கள்ளர்கள் சாராத உள்ளமாகும். அதனால் ஞானி தங்கியிருக்கும் ஊராக அடியவர் உள்ளம் உள்ளது என்று அடியவர் பெருமையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

**விள்ளல் அரும் அன்பர் விடயக் கரவர் உறா
உள்ளம் எனும் நன்கு அமைந்த ஊர் உடையான்**

(நெஞ்சுவிடு தூது 32-33)

5. மேலும் நெஞ்சுவிடு தூதில் மெய்யன்பர்களின் பெருமைகளை அவர்கள் பெற்றிருக்கும் செயல்பாட்டால் சிவப்பிரகாசர் விளக்குகிறார். சிவனடியார்கள் தொங்க விடப்பட்ட உரியானது கயிறு அற்று நிலத்தில் வீழ்வது போல, உலகப் பற்று அறச் சிவத்தின்பால் பொருந்தி தன் வசம் அற்று இருப்பவர்கள் என்றும், பொறாமை, அவா, வெகுளி, கடுஞ்சொல் என்ற இந்நான்கையும் விட்டு நீங்கி அறச் செயல்களைச் செய்பவர்கள் என்றும், மனை வாழ்க்கையைத் துறந்தவர்கள் என்றும், சிற்றின்பத்தினை வினைவிக்கும் சிந்தனையை விட்டவர்கள் என்றும், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவர்கள் என்றும், மெய்யன்பு கொண்டு சிவனடியை வணங்குபவர்கள் என்றும், பிறவி வராத வழியை ஆராய்பவர்கள் என்றும், இருவினை ஒப்பாளர்கள் என்றும் ஆகிய பெருமைகளைச் சிவனடியார்கள் பெற்றுள்ளார்கள் என்று குறிப்பிட்டு, சிவனடியார்களின் பழக்க வழக்கங்களைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்,

**அறியா அறிவுஆகும் ஆனைமேல் கொண்டு
மறியா மனத்தை மறிப்பார் - உறிஆயது
அற்று நிலம் வீழ்ந்தது போல் ஆசைஅற மெய்ச்சிவத்தின்
உற்றுவசம் அற்று இருக்கும் உண்மையா - முற்றும்
அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா அறமுடையார் என்பார் - வழக்குஆம்
மனைதுறந்தார் மாயை வலி துறந்தார் பாவ
வினை துறந்தார் போகம்வினை சிந்தனை துறந்தார்
வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதார் மெய்யன்பு
பூண்டு சிவனடியே பூசிப்பார் - மீண்டுபவம்
வாரா ஆறுஓர்வார் மறையும் சிவஆகமமும்
ஆராய்வார் ஆரா அநுபூதி - சார்வுஆவார்
பொன்னும் சிலையும் புகழும் பழியுமே**

மன்னும் குடிலும் மணிமாளிகையும் - முன்னும்
 படிவேறு இலாதார் பகைநட்பு இலாதார்
 முடிவேல் அரசாய் முயல்வார் - கடிவுளதும்
 இல்லாது இரப்பார் இறையை நினைந்துஒன்றும்
 சொல்லாது இருப்பார் துதி செய்வார் - வெல்லாத
 ஐம்புலனும் வென்றார் அவற்றைத் தடாதுமனம்
 செம்பொருளில் வைத்துச் செயல் செய்வார் - நம்பெருமான்
 மேனியாம் அஞ்செழுத்து வேண்டி எடுத்துரைப்பார்
 மோனிகளாய் வீற்றிருந்து முன்னுவார்.

(நெஞ்சுவிடு தூது 57 - 67)

இத்தகைய அடியவர்களைக் கண்டால் எழுந்து வணங்க
 வேண்டும் என்ற பழக்கமும் சமுதாய மக்களிடம் இருந்தது
 என்பதையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

அள்ளி வெண்திருநீறு உடல் முழுதும் அணியும்
 அடியவர் பெறின் எழுந்து இளங் கன்று
 உள்நின்று உருகும் அன்னையின் மனம் நெக்கு
 உருகுபு சென்று இறைஞ்சிலனே

(சோணசைலமாலை, பா. 45)

என்பது அப்பழக்கத்தைச் சுட்டிக் காட்டும் பாடலாகும். எழுந்து
 என்ற சொல் சிறப்புடைச் சொல்லாடல் பகுதியில் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு அடியவர் தம் பெருமைகளாக அவர்தம் வாழ்க்கையில்
 நடைபெறும் பழக்க வழக்கங்களைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

விளையாட்டு

சமுதாய மக்கள் தம் வாழ்க்கைக்காகப் பொருள் தேடிப் பணி
 புரிவதோடு ஓய்வு நிலையில் மன மகிழ்ச்சிக்காகவும், உடல்
 வளத்திற்காகவும் உடற் பயிற்சி போல விளையாட்டுகளில்
 மனத்தைச் செலுத்தினர். தமிழகத்து விளையாட்டுக்கள்
 அவ்வக் காலத்து இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றன. அந்த
 அடிப்படையில் சிவப்பிரகாசரின் நூல்களில் காணப்பெறும் சில
 விளையாட்டுக்களைத் தொகுத்துக் காணுதல் நலமாகும்.

1. அல்லமதேவர் இளவயதில் விளையாடிய விளையாட்டுக்களைப்
 பற்றிப் பிரபுலிங்கலீலையில் குறிப்பிடும் பொழுது பொன்னாலாகிய

சிறிய தேரினை உருட்டி விளையாடினார் என்றும், புதிய பம்பரம் கொண்டு விளையாடினார் என்றும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

நான் இயக்கில் இயங்குறு

ஞாலம் என்று அறிவித்தல்போல்

தான் உருட்டும் நல்வீதியில்

தமனியச் சிறு தேரினை

யான் அடக்க அருநெஞ்சகம்

இதனை ஒக்குறும் என்பது

போல் நமக்கு உயிராயினோன்;

புதிய பம்பரம் ஆடுமால்

(பா. 347)

இப்பாடலில் பிற இலக்கியங்கள் சுட்டிக் காட்டுவது போலச் சிறுதேர் உருட்டி விளையாடுதல் இயல்பு என்றாலும் அல்லமதேவர் புதிய பம்பரம் ஆடினார் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவது அவர்தம் கால விளையாட்டை உண்மையில் தெரிவிப்பதாகும்.

2. சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத் தமிழில் திருமுருகன் விளையாடிய விளையாட்டுக்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார். உமையவளின் திருமுலைப் பால் உண்டு சிவபெருமானின் மார்பில் விளையாடி, நான்முகன் தலையில் கொட்டி, பெரிய உலகைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஆதிசேடனை இடம்விட்டுப் பெயர்த்தும், சிறு தேரினை உருட்டியும், அசுரர் தலைகளை வெட்டி வட்டாடியும் விளையாடிய முருகப் பெருமான் துணையாகச் சிவஞானியே நீ விளையாடுவாயாக என்று பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

பாவகப்படு பெரும் புகழ்இமய மலைபெறு

பவானி வளர் திருமுலைத்தண்

பாலுண்டு தண்டையம் தாள்சிவந் திடஆதி

பகவன் வியன் மார்பில் உலவி

பூவகப் பள்ளியமர் தருபுங் கவன்தலை

புண்படக் குட்டி நீடு

பொன்னம் குவட்டுமா இருஞாலம் முடிவைத்த

குழை எயிற்று அரவசைத்து

மாஅலர்ச் செங்கைகொடு சிறுதேர் உருட்டியயர்

வானவர்க்கு இடர் விளைத்து

வலிகொண்டு இருந்தவன் திறல்அசுரர் தலைவெட்டி

வட்டாடும் ஒருவெற்றி வேல்

**சேவகப் பிள்ளைதுணை யாகவிளை யாடுவாய்
செங்கீரை யாடியருளே**

(பா. 14)

என்பது முருகப் பெருமானின் விளையாட்டைக் கூறுகின்ற பாடலாகும். இந்த விளையாடல்களைச் செய்த முருகன்தான் சிவஞானியாக எழுந்தருளியிருக்கிறான் என்பதால் அவ்விளையாட்டுகளைச் சிவஞானிக்கும் உரித்தாக்குவது போலச் சிவப்பிரகாசர் பாடியிருக்கிறார்.

3. பெண்களின் விளையாட்டுக்களையும் ஆங்காங்கு சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். திருவெங்கைக் கோவையில் பெண்மக்கள் கிளைகளில் ஏறி விளையாடுவதும், பொன்னாசலில் ஆடுவதும், சுனை ஆடுவதும், வண்டல் விளையாடுவதும், அம்மனை விளையாடுவதும் ஆகிய விளையாட்டுக்களை ஒருசேரக் குறித்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

**எனைஆ டியபதத்து ஆள்வோன் திருவெங்கை ஏந்திழைநீ
சினைஆ டியமணிப் பொன்னாசல் ஆடிச் செழுங்குவளைச்
சுனைஆடி வண்டல் விளையாடி முத்தம் துவன்றிய அம்
மனைஆடி வந்தனையோ திருமேனி வருந்தியதே** (பா. 66)

இப்பாடலில் சிவபெருமானைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது ஆடிய பதத்து ஆள்வோன் என்று கூறுவதும் சிறப்புடையதாகும்.

4. ஆண் விளையாட்டுக்களில் வீர விளையாட்டாக ஒரு புதிய விளையாட்டைச் சிவப்பிரகாசர்; குறிப்பிடுகிறார். ஆண் மக்கள் தங்களின் வீரத்தைக் காட்டுவதற்காக வேலால் ஏற்பட்ட தம் மார்புப் புண்ணில் தம்முடைய வளைந்த வேலை மீண்டும் செலுத்தி, வேலை நிமிர்த்துவர் என்ற வியப்புடைய வீரத்தைச் சிவப்பிரகாசர் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

**பால்கொண்ட அத்தி எனவே உடல் வடுப்பட்ட எமர்
வேல்கொண்ட தம்உடல் புண்ணில் இட்டே வளைவேல் நிமிர்ப்பார்**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 99)

இப்பாட்டில் தோழி தன்னுடைய சுற்றத்தாரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது இவ்வீரச் செயலைக் கொண்ட வழக்கத்தை மேற்கொண்டவர் என்று குறிப்பிடுகிறாள். எனவே அவ்வீரத்தை உடையவரின் தலைவியினிடத்தில் ஆசை கொண்டு நிற்க வேண்டாம், அகன்றிடுக எனக் கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

5. பொழுது போக்கிற்காக மலைகளுக்கு எதிரே நின்று கூவி எதிரொலியைக் கேட்டு மகிழுகின்ற விளையாட்டினையும் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்கின்றார்.

**மன்றுஆடிய திருவெங்கை புரேசர் மணிவரைமேல்
நன்றாய் அணிகுவள் என்றாலும் நிற்பெரும் நாணைஅஞ்சிக்
குன்றுஆர் எதிரொலி போல நின் பாங்கியர் கோல்அணியா
இன்று ஆயிழை அணிந்தேன் வெருவேல் நெஞ்சு இளங்கொடியே**
(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 23)

இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியின் அணிகலன்களைத் திருத்தும்பொழுது அவளுடைய நாணத்திற்கு அஞ்சித் தோழியர் அணிந்த அணிக்கு ஒப்பாகத் தான் அணிகலன்களைத் திருத்தினேன் என்று கூறி அதாவது தோழியர் செயலுக்கு எதிராகத் திருத்தினேன் என்றுகூறி, அவ்வாறு திருத்தப் பட்டதற்கு மலைக்கு எதிரே நின்று கூவினால் எதிரொலி வருவது போல என்ற உவமையைக் கூறித் தலைவன் சிறப்பிக்கின்றான். எனவே இந்தப் பகுதியில் மலைகளுக்கு முன்னே ஒலி எழுப்பி விளையாடுகின்ற விளையாட்டுப் பழக்கம் உண்டு என்பது தெரிகின்றது.

6. பெண்களின் ஊசல் விளையாட்டையும் சிவப்பிரகாசர் திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். கலம்பகத் துறைகளில் ஒன்று ஊசல். அதுபோலப் பிள்ளைத் தமிழில் ஒரு பருவம் ஊஞ்சல் பருவம், எனவே அவற்றில் ஊஞ்சல் விளையாட்டு சொல்லப் படுவது போலத் தான் பாடிய கலம்பகங்களிலும் ஊசல் விளையாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

**நானக் குழல் அளிகள் எழுந்துபாட
நாதித்து அணிஅசைய ஆடர்ஊசல்
பானல் கமலவயல் வெங்கை வாணர்
பதம்உற்றிலர் பவம்ஒத்தாடர் ஊசல்
மானக் குமரர்உளம் மறுகி ஆட
வாழ்கண் புடைபுரள ஆடர்ஊசல்
கூனல்பிறை வெயர்ப்ப ஆடர்ஊசல்
கோவைக்கனி இதழீர் ஆடர்ஊசல்**

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், பா. 56)

இப்பாடலில் பெண்கள் ஊசலாடுவதால் நிகழுகின்ற செயல் முறைகளையும் சிவப்பிரகாசர் தொகுத்துக் கூறியிருப்பது சிறப்புடைத்தாகும்.

7. விளையாட்டாகக் குளத்து நீரில் படிந்திருக்கும் பாசியின் மீது கல்லெறிந்து விளையாடுவதையும் சிவப்பிரகாசர் விளையாட்டு முறையிலும் தத்துவ முறையிலும் கூறியுள்ளார்.

**பிரம்பு ஒருகரம் கொண்டு அடிப்ப நந்தீசர்
பெரும் கல்வீழ் பாசியில் இமையோர்
சிரம் பொர ஒதுங்கி நெருங்கும் நின்அவையில்
தியனேன் அணையும் நாள் உளதோ**

(சோணசைலமாலை, பா.80)

இப்பாடலில் நீர் நிலையில் கல் விழும்பொழுது பாசி ஒதுங்குவது போலத் தேவர்கள் நந்தியம் பெருமானால் பிரம்படி கொண்டு விலகுவர். பின் பாசி கூடுவது போலச் சேர்வர். அத்தகைய அவையில் தான் இருக்கும் நாள் எந்நாளோ என்று சிவப்பிரகாசர் தன்னைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பாடலில் பாசியில் கல்லெறிதல் விளையாட்டுச் செய்தி அமைகிறது.

இவ்வாறு சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் விளையாட்டுப் பழக்கம் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்று மக்களின் விளையாட்டுப் பழக்கங்கள் எடுத்துக் காட்டப் பெறுகின்றன.

பிற பழக்கங்கள்

மேற்கூறப்பெற்ற சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் இடம் பெற்றிருப்பதோடு அன்றாட வாழ்க்கையில் மக்களிடையே காணப்படுகின்ற ஒருசில பழக்க வழக்கங்களும் அவர்தம் நூல்களில் காணக் கிடைக்கின்றன.

1. மக்கள் வாழுகின்ற வீட்டில் பாதுகாவலுக்காகக் காவலர்கள் அமர்த்தப் பட்ட வழக்கமும் தெரிய வருகிறது. திருவெங்கைக் கோவையில் இரவுக் குறியில் தலைவனைச் சந்திப்பதற்கு ஏற்படும் இடையூறுகளைக் குறிக்கின்ற பொழுது இச் செய்தியைத் தோழி குறிப்பிடுகிறாள்.

**தாக்குறும் சியமும் வேழமும் வேங்கையும் தப்பிவந்து
மாக்குறஞ் சோலை எம்ஊர் புகுந்தாலும் மனைஅருகு
காக்குறும் காவலர் தம்மை எவ்வாறு கடப்பதுவே**

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 247)

இப்பாடல் மூலம் விலங்குகளின் துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டாலும் வீட்டைக் காக்கின்ற காவலர்களிடமிருந்து தப்பிப்பது கடினம் என்று கூறுவதால் வீட்டிற்குக் காவலரை நியமிக்கும் பழக்கம் புலனாகின்றது.

2. வீடுகள் அல்லது அரண்மனைகள் உருவாக்கும் பொழுது பொன்னாலும் மணிகளாலும் அலங்கரிக்கப் படுதலும் , அவற்றைப் பதித்து கட்டிடங்கள் கட்டுவதும் செல்வந்தர் வீடுகளில் பழக்கமாகும் என்பதைப் பிரபுலிங்கலீலை குறிப்பிடுகிறது.

வந்து பொன்னில் வட்ட வனவசை

நந்து பொன்மணி மாட நணுகியே

சந்த மாயை தனதுஎதிர் நின்றனள்

(பா. 311)

என்ற இப்பாடலில் வனவசை நகரில் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்யப்பட்ட மாளிகையை அடைந்து விமலை மாயையின் முன்னே நின்றாள் என்று கூறப் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலில் பொன் மணி மாடம் என்று குறிப்பிடுகின்ற தொடர் பண்டைக்காலக் கட்டிடக் கலையைக் காட்டுகிறது.

3. வீடுகளில் நீண்ட கம்பத்தில் விளக்குகளை அமைத்து வீடுகள் முழுமைக்கும் ஒளி தருவது போலச் செய்து கொள்ளுகின்ற பழக்கமும் இருந்தமை புலனாகின்றது.

விரிசுடர் விளக்கு ஒன்றுதான்

விழைய ஒருகம்பத்து மிசை இருந்து அகமெலாம்

விரிகதிர் பரப்பும் அதுபோல்

ஓவிலா வண்புகழ்க் கதிரொளியை

(சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத்தமிழ், பா. 94)

என்ற இப்பாடலில் சிவஞான மயில மலையில் இருந்து தம்முடைய புகழாகிய ஒளியை உலகமெலாம் பரப்புவது எவ்வாறு இருந்தது என்றால் , ஒரு வீட்டின் நடுவில் கம்பத்தில் பொருத்திய விளக்கு எவ்வாறு வீடு முழுமைக்கும் ஒளி தருகிறதோ அதுபோலப் பரவியிருந்தது எனக் கற்பனையோடு கூடிய சமுதாயப் பழக்கத்தைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

4. பாங்கன் தலைவனுக்கு ஏற்பட்ட காதலைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகக் கேட்கின்ற கேள்விப் பகுதியில் கட்டிடத்திற்கு

உரிய திட்டிவாயில் கூறப்படுகிறது. திருவெங்கைக் கோவையில் தலைவனை நோக்கித் தோழன் உன்னை விரும்பினவரும் உன் அகத்தில் திட்டிவாயில் வழியே யானையோடு நுழைந்த மாதரின் இடத்தையும் இயல்பையும் எனக்குச் சொல்லுவாயாக என்று கூறுவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

**விழைந்தார் நினது அகத்தில் திட்டிவாயிடை வேழமொடு
நுழைந்தார் இயல் இடம் எல்லாம் இறைவ நுவன்று அருளே**
(பா.51)

இப்பாடலில் அகம் என்பது தலைவனின் இதயத்தைக் குறிப்பிட்டாலும் வீடு என்ற பொருளைத் தந்து திட்டி என்று சொல்லுகின்ற குட்டையான வாசல் இடம் பெற்று, அந்தக் குட்டையான வாசலில் தன் காதல் வன்மையாகிய யானையுடன் புகுந்த தலைவி என்று கூறப்பெற்றிருப்பது பண்டைக்காலக் கட்டிட அமைப்பில் திட்டிவாயில் இருந்தமையைப் புலப்படுத்துகிறது எனலாம்.

5. வீடுகளில் கலங்கிய நீரைச் சுத்தப் படுத்துவதற்குத் தேத்தாங் கொட்டையைப் பயன் படுத்துகிற வழக்கம் சமுதாய மக்களிடையே காணப்படுகிறது.

**மீன்எனப் பிறழ் மாதர் நெடுங்கண் சிறு
வில்நுதல் துவர்வாயார்
வேட்கை நோய் தவிர்ப்பவர்க்கு மண்புனலிடை
வேறுசெய் தேறே போல்
ஊன்உயிர்க்கு ஒரு பிரிவு தந்து உதவுறும் உத்தம**

(சிவஞான பாலைய தேசிகர் பிள்ளைத் தமிழ், பா.26)

இப்பாடற் பகுதியில் பெண்களின் காமத்தை நீக்கியவற்கு மண்ணுடன் கூடிய நீரின் இடையே கலந்து அவற்றை வேறு படுத்துகின்ற தேற்றா விதையைப் போல, உடலுக்கும் உயிருக்குமுள்ள தொடர்பை நீக்கி ஒப்பற்ற பிரிவை ஏற்படுத்துகின்ற பெருமானே என்று சிவஞானி போற்றப் பெறுகிறார். இங்கு தேற்றா விதையைப் பயன் படுத்துகின்ற வழக்கம் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

6. வீடுகளில் இறந்தவர்களின் எலும்பைச் சேகரித்து வைக்கின்ற வழக்கம் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தது என்பதைத் திருஞான சம்பந்தர் வரலாற்றில் திருமயிலை சிவநேசச் செட்டியார் பாம்பு

கடித்து இறந்த தன் மகளின் எலும்புகளைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார் என்பதைச் சேக்கிழார்,

**இடர் ஒழிந்தபின் அடக்கிய என்பொடு சாம்பல்
புடை பெருத்த கும்பத்தினில் புகப் பெய்து வைப்பார்**

(பெரிய - திருஞான - பா.1066)

என்று குறிப்பிடுவார். இதனை ஞானசம்பந்தர் மீண்டும் பெண்ணாகத் தோன்றச் செய்த சிறப்பை நால்வர் நான்மணி மாலையில் குறிப்பிடும் போது சிவப்பிரகாசர்,

போதம் உண்ட பிள்ளை என்பு

பொருகண் மாது செய்ததோ

(பா. 19)

என்று குறிப்பிட்டு, எலும்பு சேகரிக்கப் பெற்றிருப்பதைக் குறிப்பிடுவார். இதனால் மண்குடத்தில் எலும்பு சேகரிக்கும் திருஞான சம்பந்தர் காலத்து வழக்கம் அன்றையச் சமுதாயப் பழக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்தமை தெரியவரகிறது;

7. குழந்தை பிறந்தால் அந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தக் குழந்தையைப் பெற்றவர்கள் பிறருக்குக் கொடை அளிக்கும் வழக்கம் இருந்தமை பிரபுலிங்கலீலையால் பெறப்படுகிறது. மமகார வேந்தன் மாயை பிறந்தவுடன் அந்தணர்களுக்கு அணிகின்ற ஆடைகளும், பெரிய இரத்தினமும், பொன்னும் விரும்பிய பொருளெல்லாம் போதும் போதும் என்று சொல்லும்படிக் கொடுத்தான் என்ற வழக்கம் கூறப் பெற்றுள்ளது.

ஆண்டகை மன்னவன் அந்தணர் கொள்ளப்

பூந்துகில் மாமணி பொன்னிலம் மற்றும்

வேண்டின யாவும் வெறுப்ப அளித்தான்

(பிரபுலிங்கலீலை, பா.12)

என்ற பகுதி குழந்தை பிறந்ததற்குத் தானம் செய்யும் வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம்.

8. வீட்டில் வளரும் குழந்தையைப் பெண்மக்கள் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்ப்பர். சீராட்டும் செயல் பழக்கங்களைச் சிவஞானியைக் குழந்தையாகக் காணுகின்ற சிவப்பிரகாசர், பிள்ளைத் தமிழில் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்ப்பதை, அதிலும் சிவஞானியை, அம்மவை ஆகிய தாய் வளர்ப்பதை ஒரு பெரும் பாடலாகவே பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மெய்தயங்கு அரிசனம்பூசி வெந்நீராட்டி
 விழிண்தி மெய்துடைத்து
 விரல்நிலம் தைவந்து இடும்பொட்டின்மீது உலகின்
 வெண்ணீறு அணிந்து விழியில்
 மைதயங்குற எழுதி இயல்பாகும் அக்கமணி
 படம் அணிந்து அம்பொன் அரைஞாண்
 மணிஅரி கிங்கிணி சதங்கை பொன்தண்டைகள்
 வளைந்து பொன்தொட்டில் உய்த்தே
 எய்துவந்து உறுபெரும் செல்வமே அமையாத
 இன்சுவைத் தெள்ளமுதே
 என்உயிர்த் துணையாய மாணிக்க மதலையே
 என்று சீராட்டி அன்பால் (பிள்ளைத்தமிழ், பா.16)

என்ற இப்பகுதியில் கண்ணில் நீர் தேங்காமல் ஊதுவதும் . திருஷ்டி கழிப்பதற்காகப் பூமியில் விரலைத் தேய்த்துப் பொட்டாக இடுவதும், சீராட்டும் பகுதியில் இடம் பெற்று மக்கள் சமுதாய வழக்கத்தைக் குறிப்பாக எடுத்துக் காட்டுகிறது எனலாம். மேலும் இப்பாடலில் ஒரு குழந்தையைத் தாய்மார்கள் எவ்வாறு வளர்ப்பார்கள் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் தொடர் நிகழ்வாகக் குறிப்பிடுவது குழந்தை வளர்க்கும் பழக்கத்தைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறது எனலாம்.

9. வீடுகளில் வளர்க்கும் பசுக்களுக்கு நோய் ஏற்பட்டால் அப்பசும் பாலையே நோய்க்கு உரிய மருந்தாகக் கொடுக்கின்ற வழக்கம் இருந்தமையைப் பிரபுலிங்கலீலையில் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆவுறு பிணி கெட ஆவின்பால் கலந்து
 ஆவினை ஊட்டல்போல் ஆணவம் கெட
 ஆவியுள் அமலனை அங்கை தந்துபின்
 ஆவியுள் அமைவுற ஆக்கும் ஆரியன் (பிரபுலிங்க, பா. 810)

இப்பாடலில் பசுவின் நோய்க்குப் பசுப்பாலை ஊட்டுவது போல உடலின் பாசத்தை நீக்குவதற்கு இறைவன் கைமலர்களில் தானே வந்து எழுந்தருளி நீக்குவான் என்ற கருத்துச் சிறப்பாகச் சொல்லப் பெற்றிருக்கிறது.

10. தமக்கு உதவியவர்களுக்கு அவர்கள் செய்த உதவிக்கு மேலாகத் திரும்ப உதவி செய்து நன்றிக் கடனைத் தீர்க்கின்ற வழக்கம் இருந்ததைச் சிவப்பிரகாசர் பிள்ளைத் தமிழில் குறிப்பிடுகின்றார்.

**முன்பு உதவுவார்கள் இடைஒன்று ஆர்வம்கூர
முந்தையினும் ஓர்பொருளை நின்று ஈகின்றாரில்
வந்துநிகழ் கார்உதவு றும்கால் தங்குஆறு
மண்டு திரையால் நிறைய ஒண்கா இன்தேறல்
கந்தமலர் வேனில் உமிழும்** (பிள்ளைத்தமிழ், பா. 17)

இப்பாடலில் முன்னர் தமக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுத்து உதவி புரிபவர்கள் பால் அன்பு மிக முன்பு தாம் பெற்ற பொருளிலும் ஒப்பற்ற பொருளைக் கைம்மாறாகக் காலம் கருதியிருந்து கொடுப்பவரைப் போல என்ற உவமையால் செய்ந்நன்றி மறவாத பழக்கம் பெறப்படுகிறது. இந்த உவமையால் மலர்ச்சோலையானது தனக்கு மேகம் கொடுத்த நீரைப் பெற்று, அதற்குப் பிரதி உதவியாக மழையை விடச் சிறந்த பூக்களில் ஒழுகும் தேனைக் கொடுத்தது என்று கற்பனை நயத்தோடு சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

11. சமுதாயத்தில் வழங்கப் படுகின்ற மொழி வழக்கங்களையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது பேச்சு வழக்கினைக் குறிப்பிடுகிறார் எனலாம். பால் என்று உரைத்தால் அது ஆவின் பாலைக் குறிக்கும். பழம் என்று உரைத்தால் அது வாழைப் பழத்தைக் குறிக்கும். பிள்ளை என்று உரைத்தால் அது ஆண் மகவைக் குறிக்கும். அதுபோல ஈசன் என்று உரைத்தால் அது நீலகண்டத்தை உடைய சிவனைக் குறிக்கும் என்பது சிவப்பிரகாசர் குறிக்கும் சொல் வழக்கமாகும்.

**குன்றலரும் அருளாளன் என்றமொழி நிற்குறிக்
கொண்டுசெல் கின்றது எனவும்
குறித்துஒருவர் பால்என்ற அளவில்அம்மொழி சென்று
கோஅமுதின நேர்தல்எனவும்
நன்றுஇனிய பழம்என்ற அளவில்நெட் டிலைவாழை
நற்கனியின் எய்தல் எனவும்
நாடரும் பிள்ளைஎன் கின்றமொழி ஆண்மகவின்
நண்ணுமாறு எனவும் ஈசன்
என்றளவில் விடம்எழுந்திட நடுநடுங்கி நிலை
இன்றிஇரி தருதேவரை
எய்தாமல் மணிகண் டனைப்பொருந் துதல்எனவும்
இவண்நகரம் என்பது அதனைச்
சென்றடையும் ஒருபெருங் கச்சிநகர் ராளிநீ
சிறுதேர் உருட்டி அருளே** (பிள்ளைத்தமிழ், பா. 96)

இப்பாட்டில் ஈசன் என்பது சிவனையும், நகர் என்பது காஞ்சீபுரத்தையும் குறிக்கும் என்பதற்குப் பிற சொல் வழக்கங்களையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டிருப்பது சிறப்புடைத்தாம்.

12. தம் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் கவிதை புனையும் வழக்கத்தை இழிவுக் குறிப்போடு கூறுவது நினைவு கூரத் தக்கதாகும்.

**இற்றைமணல் கோலிஇழி சொற்பொருளை வாளா
எய்ப்பில் புலவோர் கவிஎனப் புகலுமா போல்
உற்றொர் பெயர் கூறுஎமது சிற்றில் சிதையேலே**

(பிள்ளைத்தமிழ், பா. 78)

இப்பாடலில் மணல்வீடு கட்டியதைச் சொல்லும்பொழுது இந்த உவமை பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கிறது. அதாவது இந்நாளில் தொல்நூல்களை அறிதல் இல்லாத புலவர்கள் இழிந்த சொற்களால் ஆகிய பொருளமைந்த தொடரை யாத்துப் பயன் இன்றிக் கவி என்று கூறும் தன்மை போல, மணலைச் சேர்த்து அமைத்து வீடு என்றதோர் பெயர் கூறப்பெறுகிறது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

13. யாசிக்கின்ற பழக்கம் உடையவர்கள் யார் ஈவார்களோ அவர்களை நோக்கித் தான் செல்லுகின்ற பழக்கம் உடையவர்கள்.

**கூர்இ சைப்படா இவறன்மா லையன்இடைக்
குறுகுறாது ஈவோர்கண்**

**குருகு வாரில் சண்பகம் விடுத்து ஒள்வளை
கொத்தில்வேள் சிலைவாங்கு**

**நாரி மொய்த்துஎழு மயிலைமால் வரைக்குஒரு
நாயகா தாலேலோ**

(பிள்ளைத்தமிழ், பா. 27)

என்பது பாடல். தாம் பெற்ற செல்வத்தைப் பிறருக்குக் கொடுத்து கிடைக்கும் புகழினைப் பெறாத உலோபியரிடம் செல்லாது, ஈவோரிடத்தில் செல்லும் இரவலரைப் போல, செண்பக மலரை விடுத்துச் சுரபுன்னை மலரிடத்தில் சென்று வண்டுகள் தேன் உண்ணும். சண்பகமரம் பூத்திருந்தாலும் வண்டுகள் அதனைச் சேராது சுரபுன்னை மலர்க்கொத்தைச் சென்று சேரும். “சண்பகமும் வேங்கையும் வண்டு உணா மலர் மரம்” என்று சேந்தன் திவாகரம் குறிப்பிடும்.

14. தமக்கு உரிய பொருளைச் சேகரித்து வைக்கின்றவர்கள் பிறருக்குக் கொடுத்தலைச் செய்யாமல் அதில் முத்திரையிட்டுப் பாதுகாக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. இப்படி முத்திரை இட்டுச் சேகரித்து வைக்கும் பழக்கம் இல்லாமல் பிறருக்குக் கொடுத்து உதவுபவரே நல்ல கொடையாளர் ஆவர் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

**மொண்டு பொய்ப் பொருளென்று பொருளை இரவலர் வரின்
முத்திரை செயாமல் உதவி**

(சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத்தமிழ், பா.32)

என்ற இப்பகுதியால் சேகரித்த பொருளைத் தங்களுடையது என்று அறிவிப்பதற்காகச் சேகரித்தவர்கள் தங்களுடைய முத்திரையை இட்டுப் பாதுகாக்கின்ற வழக்கம் இருந்தமை பெறப்படுகிறது.

13. கொடுப்பவர்கள் எவ்வாறு கொடுத்தனர் என்பதையும் சிவப்பிரகாசர் கீழ்வரும் பிள்ளைத் தமிழ் பாடலால் குறிப்பிடுகின்றார்.

அணையும் அவர்தம் முகக்குறிப்பால்

அறிந்து அங்குஅவர்தம் அகம் விழைந்த

அனைத்தும் அமுதம் உறழ் ஈரம்

அளைந்த இன்சொல்லுடன் அளிக்கும்

(பிள்ளைத்தமிழ், பா. 45)

என்ற பாடற் பகுதியால் கொடுப்போரின் பழக்கம் இருந்தமை பெறப்படுகிறது.

14. சமயம் காக்கும் திருமடங்களில் அன்னம் பாலிப்பு மிகப் பெருமையாக அளிக்கப்படும் வழக்கம் உண்டு. அங்கு வழங்கப் பட்ட அன்னம் பாலிப்பை அற்புதமான வருணனையோடு சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். மயிலம் பொம்மபுர ஆதினத் திருமடத்தில் அன்னம் பாலிப்பைப் பெருமையாகவும் பூரிப்பாகவும் சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத் தமிழில் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆற்றல் பெரியோர் ஆற்றுவார்க்கு

ஆற்றல் பசியை ஆற்றுவதல்என்று

அறைந்த மொழியைக் கடந்துசிவன்

அடியார் எனும்நல் விருந்துஅழைத்து

சோற்றுக்குவடு தொலைத்தசிறு

தொல்லைப் பூதம் ஒருகோடி

தொலைத்தற்கு அரிய செஞ்சாலிச்
 சோறும் கறியும் கைகவிப்ப
 ஊற்றற்கு அமைத்த பால்தயிர்நெய்
 உதிர்தீம் கனியும் முறைமுறையே
 ஒழுகுபந்தி பலஇருத்தி
 உவந்து படைத்துத் தீப்பசியை
 மாற்றிப் பெருஞ்சீர் பெறுதற்கு
 வல்லாய் தாலோ தாலேலோ
 மயிலை வரையில் சிவஞான
 மணியே தாலோ தாலேலோ (பிள்ளைத்தமிழ், பா. 21)

இப்பாடலில் திருக்குறளையும், திருவிளையாடற் புராண நிகழ்வையும் குறிப்பிட்டு, சொல்லோவியமாகச் சிவனடியார்களுக்கு விருந்து செய்யும் சிறப்புடை வழக்கம் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

15. சமுதாய மக்கள் தங்களுக்குக் கோபம் வருமானால் கோபத்தை ஏற்படுத்தியவர் மீது கல்கொண்டு எறிகின்ற வழக்கம் உண்டு என்பது தெரிய வருகிறது. தங்கள் தலைவனை ஒட்டர் என்று நகையாடிய அல்லம தேவர் மீது குளம் வெட்டுகின்ற ஒட்டர்கள் கல்கொண்டு அல்லம தேவரைத் தாக்கினார்கள். இதனைக் கீழ்வரும் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

சொல்மலி ஒட்டலர் சூழ்ந்துகொண்டு வன்
 கன்மழை சொரிந்தனர் கை சலிப்பவே

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 671)

இப்பகுதியில் சிவப்பிரகாசரின் செந்தமிழ்த் திறனும் தெரிய வருகிறது. சாக்கிய நாயனார் எறிந்த கல்லைத் தவிர மற்றவர் எறிகின்ற கற்களைத் தம் மேனியில் பட வைத்துக் கொள்ள மாட்டார் என்று கூறி, அச்சிவபெருமானாகிய அல்லம தேவர் இப்பொழுது ஒட்டர்கள் எறிந்த கற்குவியல்கள் தம்மீது படாமல் விழ, அவற்றின் மேலே தான் நின்று காட்சி தந்தார் என்று சிவப்பிரகாசர் கூறுகின்றார். அவ்வாறு கூறுகின்ற பகுதியில் ஒரு அழகு உவமையைப் பயன் படுத்துகின்றார். அதாவது நிலத்தில் உடம்பின் நிழலை வைத்து அதை மண்கொண்டு மூடினால் அந்த நிழல் புதைபடாமல் விரைந்து மேல்எழும் தன்மை போல, கற்கள் குவியல் குவியலாக ஒட்டர்கள் எறிய, அல்லம தேவர் அவற்றின்

மேல் காட்சி தந்தார் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகின்றார்.

**கொடியவர் எறிந்தகல் குவியக் குன்றுஎன
முடிமிசை நின்றனன் முத்தன் அல்லமன்
புடவியின் உடல்நிழல் புதைப்ப அந்நிழல்
கடிதினில் மீமிசை காணும் தன்மைபோல்**

(பிரபுலிங்க லீலை, பா. 673)

இப்பாடலில் அமைந்த உவமை படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

16. சமுதாய மக்கள் இரவு நேரத்தில் சந்திரனின் ஒளி இல்லாத நேரத்தில் மழைக் காலத்தில் வானத்தில் தோன்றும் மின்னலையே விளக்காகக் கொண்டு இருட்டு வழியைக் கடப்பர் என்ற பழக்கம் இருந்தமையையும் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். இரவுப் பொழுதில் தலைவன் எவ்வாறு வந்தான் என்று கேட்டபொழுது அவனுடைய பதில் --

**பொன்காட்டு நல்எழில் உன்இடை போலப் புயல் நுடங்கும்
மின்காட்டி வந்து இங்கு உன்ணர் வழியை விழியினுக்கே**

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 182)

இப்பகுதியில் மகளிரின் இடைபோலத் தோன்றுகின்ற மின்னல் வழி இருட்டில் நடக்கின்ற பழக்கம் இருந்தமை இப்பகுதியால் அறியலாகிறது.

17. மக்கள் ஒன்றுகூடிச் சந்தையில் பொருள் வாங்கும் வழக்கம் இருந்தமை பிரபுலிங்கலீலையால் பெறப்படுகிறது. நகரத்தில் உள்ள நந்தவனத்தில் மலர்கள் பூத்து அதில் உள்ள தேனை உண்ண வண்டுகள் கூட்டங்கூட்டமாய்க் கூடின. மலர்கள் பலவற்றையும் பார்த்துப் பார்த்து வண்டுகள் ஓசையிட்ட காரணத்தால் அந்த நந்தவனமானது சந்தைபோல் காட்சியளித்தது என்று சிவப்பிரகாசர் கற்பனையோடு கூறுகின்றார்.

**எண்ணறும் அளியினம் இரையும் தன்மையால்
தண்ணுறு நந்தனம் வண்டின் சந்தையே**

(பா. 596)

இப்பாடலில் சந்தை என்ற வணிகக் கூடம் இருந்தமையைச் சிவப்பிரகாசர் வண்டுகள் கூட்டத்தின் மூலமாக அறிவுறுத்துகிறார்.

இவ்வாறு சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களைச் சிவப்பிரகாசர் நூல்களில் திருமணம், உணவு, உடை, விளையாட்டு என்பன உள்ளிட்ட பல்வேறு கோணங்களில் காணமுடிகிறது. அவற்றைக் காணும்பொழுது அச்சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்கள் இன்று நேற்று தோன்றியவை அல்ல, சமுதாய உணர்வு தோன்றிய காலத்திலேயே பழக்க வழக்கங்கள் தோன்றி, இன்றைய அறிவியல் உலகத்திலும் கடைப்பிடிக்கின்ற அளவிற்குச் சமுதாய வாழ்வியலோடு தமிழர்தம் பழக்க வழக்கங்கள் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.

4. சமுதாயப் பண்பாடுகள்

நற்றமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலந் தொட்டு இன்றளவு வரை அவ்வக்கால வரலாற்றையும் நாகரிகத்தையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கூறினையும், தன்னகத்தே கொண்டு தமிழரின் வாழ்க்கையைக் கலங்கரை விளக்காகத் தருவன ஆகும். கல்லொடு மண் தோன்றாக் காலத்தே வாலொடு முன் தோன்றிய குடி என்ற இலக்கணக் கூற்றிற்கு ஏற்ப உலக அரங்கில் சிறந்த மரபைக் கொண்டு விளங்குவது தமிழ்ச் சமுதாயம் ஆகும். தமிழன் என்றோர் இனமுண்டு, தனியே அதற்கோர் குணமுண்டு என்ற கூற்றிற்கேற்ப, உலகச் சமுதாயத்தில் தமிழினம் தனக்கென ஒரு பாண்பாட்டு நாகரிகத்தைப் பெற்றுள்ளதாகும். பிற நாட்டவரும் தன்னை ஒரு தமிழ் மாணாக்கன் என்று கூறிக் கொள்ளுகின்ற அளவிற்குத் தமிழர்தம் வாழ்க்கை உலக அரங்கில் சிறப்பிடம் பெற்றதாகும்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் காலந்தோறும் மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் பொழுது தமிழ்ச் சமுதாயம் பெற்றிருக்கின்ற பெருமைகளைப் பதிவு செய்வதோடு, ஏதேனும் எங்கேயும் குறைகள் இருந்தாலும் அவற்றை நீக்க வேண்டிய அறவுரையையும் தரத் தவறியதில்லை. திருக்குறளாம் இலக்கியத்தில் கள்ளுண்ணாமை, பிறனில் விழையாமை, ஊன் உண்ணாமை என்பன உள்ளிட்ட அறக் கருத்துக்கள் இருப்பது போலப் பின்வந்த இலக்கியங்களிலும் அத்தகைய மரபினைப் பார்க்கமுடிகிறது. அந்த வழியில் சிவப்பிரகாசர் நூல்களிலும் தமிழ்ச் சமுதாயப் பண்பாட்டுக் கூறுகளும், அவர்தம் அறவுரைகளும் பரவலாகக் காணப் பெறுகின்றன. அனைத்தும் தொகுக்க விரியும் என்றாலும் இன்றியமையாத கருத்துக்கள் சுட்டிக் காட்டப் பெறுகின்றன.

தனிமனிதப் பண்பாடு

மனிதர்களைச் சிவப்பிரகாசர் மூன்று விதமாகப் பிரித்துக் காணுகிறார். ஒருவன் தனக்குச் செய்த துன்பத்தை மற்றவரால் கருத்தில் கொண்டு பதிலுக்குப் பதிலாகத் தீங்கு செய்தவனைத் தண்டிப்பவன் ஆவான். அவன் மனிதப் பிறவியில் இழிந்தவன் ஆவான். ஒருவன் செய்த தீங்கைப் பொறுத்துக் கொள்பவன் இரண்டாவது தரத்திற்கு உரியவன் ஆவான். அவனை மத்திமன் என்று குறிப்பிடலாம். மூன்றாவதாகக் குறிப்பிடப் பெறுபவன் ஒருவன் செய்த தீங்கைப்

பொறுக்கின்ற மனத்தோடு தமக்குச் செய்த தீங்கை அப்பொழுதே மறந்து விடுபவன், உயர்ந்தவன் ஆவான் என்று மனிதர்களை மூன்று விதமாகப் பகுத்து இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் உலகில் வாழத்தான் செய்கிறார்கள் என்றாலும் உயர்ந்த மனிதனாக வாழ ஒவ்வொருவரும் தலைப்பட வேண்டும் என்ற தன் எண்ணத்தைக் கீழ்வரும் பாடலில் வெளிப்படுத்துகிறார்.

**ஒறுப்பவன் இழிந்தவன் ஒருவன் செய்தநோய்
பொறுப்பவன் நடுவுளன் பொறுக்கும் நெஞ்சமும்
மறப்பவன் உயர்ந்தவன் என்று வாய்மையால்
சிறப்பவன் இம்முறை செப்பு வாரரோ**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 674)

இப்பாடலில் செபுவாரரோ என்ற சொல் சிவப்பிரகாசருக்கு முன்னால் வாழ்ந்த அறிஞர் தம்மைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகும். அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் சிவப்பிரகாசரின் உள்ளத்தைக் கவரந்த திருக்குறளைத் தந்த திருவள்ளுவராகத் தான் இருத்தல் வேண்டும் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இம்மூவரையும் திருவள்ளுவர் கீழ்க்கண்ட குறட்பாக்களால் உணர்த்துகிறார். “ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையார்” (குறள் - 158) என்ற குறட்பா பகுதி தீங்கு செய்தாரைப் பொறுக்காத கீழோரை நினைவு படுத்துவதாகும்.

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை

இகழ்வார் பொறுத்தல் தலை

(குறள் - 151)

என்ற குறட்பா நடுநிலை உடையானைக் குறிப்பதாகும்.

பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை

மறத்தல் அதனினும் நன்று

(குறள் - 152)

என்ற குறட்பா முதல்நிலையில் உள்ள உயர்ந்தவனைக் காட்டுவதாகும். எனவே குறள்வழி சிவப்பிரகாசர் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் கருத்து, தீங்கைப் பொறுப்பதும், அதனை உடனே மறப்பதும் தனிமனித வாழ்க்கைக்குரிய பண்பாடாகும் என்று உணரமுடிகிறது.

இக்கருத்தை அதாவது இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் மிகச் சிறந்த பண்பாடாகும் என்பதை உணர்த்துவதற்காகப் பிறிதோரிடத்திலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்துகிறார். திருவெங்கைக் கோவையில்

தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், தலைவியை நினையாமல் இருந்தான். அப்படிப் பட்டவன் தான் சென்ற காரியம் முடிந்த பிறகு தலைவியை நினைந்து திரும்ப வருகிறான். அதனைக் கண்ட தோழி தலைவியை ஆற்றுப் படுத்தும் பொழுது இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் நன்று எனக் கூறித் தலைவனைப் பொறுக்க வேண்டும் என்று கூறுவதாகப் பாடலை அமைத்திருக்கிறார்.

**மின்ஆகிய செஞ்சடையார் திருவெங்கை வெற்பில்உனை
உன்னாது அகன்றவர் வந்தார் அவர்செயல் உன்னலைநீ
இன்னா செய்தாரை ஒறுத்திடின் நன்மை இயற்றுக எனச்
சொன்னார் புலவர் அறிந்திலையோ பொன் சுடர்க்கொடியே**
(பா. 386)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடலிலும் இன்னா செய்தாரைப் பொறுப்பதோடு அவர்க்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார் புலவர் என்று குறிப்பிடுவதும் திருவள்ளுவர் நினைந்துதான் சிவப்பிரகாசர் கூறியுள்ளார் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகும்.

**இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்** (குறள் - 314)

என்பது வள்ளுவர் தந்த பண்பாடாகும்.

முதற் பகுதியில் இன்னா செய்தமையைப் பொறுத்து மறத்தலையும் கூறிய சிவப்பிரகாசர் வள்ளுவத்தின் வழி மேலும் சிறிது உயர்ந்து இன்னா செய்தார்க்கு உதவ வேண்டும் என்ற பண்பாட்டை விரித்துக் காட்டியிருப்பது படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

அடுத்துத் தனிமனித நிலையில் செல்வ வளம் படைத்தவர்கள் யாசிப்பவர்கள் வருகையை எதிர் நோக்கியிருந்து அவர்கள் வந்தால் இயன்ற உதவியைச் செய்ய வேண்டும். இத்தகைய கருத்தைக் கூறியவர் திருவள்ளுவர். அவர்வழி நின்றல் வேண்டும் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் நெஞ்சுவிடு தூதில் குறிப்பிடுகிறார்.

புலவர்

**இரப்பாரை இல்லாயின் ஈங்கண்மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று என்று- உரைப்பாதித்
வைதலை அஞ்சி வளர்த்தார் இரப்பவர்தாம்
எய்தலை நோக்கி இருந்துஉதவி**

(196 - 198)

இப்பகுதியில் திருக்குறளை முழுமையாகச் சிவப்பிரகாசர் கையாண்டிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். 1058 ஆவது திருக்குறளைத் தன் நூலில் கையாண்டு இரப்பார் இல்லாத உலகத்தை மரப்பொம்மை உலகம் என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது வள்ளற் பெருமக்களை நாடிச் செல்லுகின்ற புலவர்களின் தொழில் இல்லை என்றால் உலகமே இல்லை என்று குறிப்பிட்டுத் தன் புலமையைக் காட்டிப் புலவர்கள் யாசிக்கின்ற பண்பாடு தவறில்லை என்பதை வள்ளுவத்தின்வழி சிவப்பிரகாசர் கூறியிருப்பது போற்றுதற்கு உரித்தாம்.

தனிமனித நிலையில் யாசிப்பவர்க்கு அருளுதல் அருளுடைமை ஆகும். இந்த அருள் பண்பாடு அன்பின் அடிப்படையில் தோன்றுவதாகும். அன்பைப் பற்றியும் அதனைக் கொண்டவருடைய பண்பாட்டைப் பற்றியும் சிவப்பிரகாசர் பிரபுலிங்கலீலையில் வகைப் படுத்திக் காட்டுகிறார். துறவற நெறியிலும் இல்லற நெறியின் கண்ணும் ஒருவனுக்கு அன்பு இல்லையானால் கல்வி, நட்பு, யாகம், தானம், தவம், விரதம், கடவுட்பூசை, ஞானம் இவை அனைத்தும் இல்லையாகும். இவற்றை அன்பில்லாமல் செய்தால் உடல் வருத்தமும், பொருள் அழிவும் தான் ஏற்படுமே தவிர வேறு பயன் தராது என்று கூறி எந்தச் செயலும் அன்பினால்தான் பெருமை பெறும் என்று கூறி அன்புடைமைப் பண்பாட்டைச் சிவப்பிரகாசர் விளக்குகிறார்.

**துறவறம் மனையறம் சீர்தூய்மை நல்கல்வி நல்லோர்
உறவொடு மகங்கள் தானம் ஒண்தவம் விரதம் பூசை
அறிவு இவைஅனைத்தும் இல்லை ஆதரவுஇல்லை ஆயில்
பெறுவன மெய்வருத்தம் பெரும்பொருள் அழிவுமாதோ**

(பா. 766)

என்ற இப்பாடல் அன்புடைமைப் பண்பாட்டைப் பெரிதும் வலியுறுத்துவதாகும்.

இத்தகைய அன்பு கொண்ட குணம் உடையார் தவறே செய்தாலும் அது நல்லதாக முடியும். அன்பில்லாதவர் செய்கின்ற நல்லதும் தீய செயலாக மாறும் என்ற பண்பாடு தமிழக நிகழ்வுகளால் அறியப் படுவதாகும் என்பது சிவப்பிரகாசரின் கருத்தாகும்.

**ஆதரவு உடையான் செய்யும் அல்லவும் நல்லஆகும்
ஆதரவு இலாதான் செய்யும் நல்லவும் அல்லவாகும்**

(பா. 767)

என்ற இப்பாடல் அன்பு உடையவரையும், அன்பு இல்லாதவரையும் அடையாளம் காட்டுகிறது.

இத்தகைய அன்புடைய இருவர் ஒருவருக்கொருவர் விரும்பி உள்ளம் ஒன்றினால் அவர்கள் உள்ளம் ஒன்றியநிலை செம்புலப் பெயல் நீர் போல ஒருமைத்தாய் நிற்கும் என்று கூறி, அன்பினால் சேர்ந்தவர்களுடைய பண்பாடு பிரிக்க முடியாத செம்புலப் பெயல் நீர்போல அமையும் என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் வழக்கோடு (சங்க இலக்கிய வழி) சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

**குலம்கண்டளவில் மறைவெங்கைவாணர்பொருப்பிடைச்செந்
நிலம்கண் டளவில் உறைதிரிந்தாங்கு ஓர் நெடுந்தகை தன்
நலம்கண் டளவில் நலந்திரிந்தாள்**

(திருவெங்கைக்கோவை, பா. 307)

என்ற பாடற் பகுதியில் அன்புடைய இருவர் உள்ளம் கலந்து பழகுகின்ற பண்பாட்டினை உடையவர் என்பதை உவமையின் மூலமாகச் சிவப்பிரகாசர் விளக்குவது பண்டைத் தமிழ் வழக்காகும்.

அன்புடைய இருவர் இல்லற வாழ்வில் இணைந்து வாழுகின்ற பொழுது ஒத்த கருத்தில் ஒன்று சேர்ந்து வாழுகின்ற பண்பாடு இன்றியமையாதது என்பதை நன்னெறியில் குறிப்பிடுகிறார் சிவப்பிரகாசர்.

**காதல் மனையாளும் காதலனும் மாறின்றித்
தீதில் ஒருகருமம் செய்யவே - ஒதுகலை
எண்ணிரண்டும் ஒன்றுமதி என்முகத்தாய் நோக்கல்தான்
கண்ணிரண்டும் ஒன்றறையே காண்**

(பா.6)

என்ற இப்பாடலில் தனி மனிதரின் இரண்டு கண்களும் இரண்டு பொருளைக் காணாமல் ஒரே பொருளைக் காண்பது போல, கணவனும் மனைவியும் மாறுபாடு இல்லாமல் ஒத்த மனத்துடன் வாழ்வது இல்லறப் பண்பாடாகும் என்பதை இவ்வெண்பா குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய பண்பாடு தமிழகத்தில் பரவியிருந்த காலம் உண்டு. ஆயின் இன்றைக்கு இப்பண்பாடு இல்லாத காரணத்தால்தான் சமுதாயத்தில் இல்லறப் பிரிவுகள்

பெரும்பான்மையாக இளைஞர்கள் மத்தியில் நிகழுகின்றன. எனவே நன்னெறியின் கொள்கையை நாடு போற்றிட வேண்டும்.

தனிமனிதனிடத்தில் அன்பு வேண்டும் என்பதைப் பண்பாடாகப் பதிவு செய்கின்ற சிவப்பிரகாசர் அன்பில்லாதவரிடத்தில் எத்தகைய பொருள் இருந்தாலும், எத்தகைய அதிகாரம் இருந்தாலும் பயன்படாது என்பதை நன்னெறியில் வலியுறுத்துகிறார்.

**இல்லானுக்கு அன்புஇங்கு இடம்பொருள் ஏவல்மற்று
எல்லாம் இருந்தும் அவர்க்கு என்செய்யும் - நல்லாய்
மொழியிலார்க்கு ஏது முதுநூல் தெரியும்
விழியிலார்க்கு ஏது விளக்கு**

(பா. 15)

இப்பாடலில் கண்ணில்லாதவனுக்கு விளக்கு எந்தப் பயனும் தராது, பேச இயலாத ஊமையனிடம் பழைய நூல்கள் இருந்தும் பயனில்லை. அதுபோல அன்பில்லாதவனுக்கு நிறைந்த செல்வமும், அதிகாரமும் இருந்தும் பயனில்லை என்ற அன்புடைமைப் பண்பாட்டை இல்லாதவனுடைய நிலையை உவமைகள் மூலம் விளக்குகிறார். எனவே சிவப்பிரகாசர் சமுதாயம் சீரோடும் சிறப்போடும் அமைய வேண்டுமானால் தனிமனிதனிடத்தில் அன்பும் கொடையும் உடைய பண்பாடு இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார்.

பெண்மைக்குரிய பண்பாடு

பெண்மை என்று எண்ணுகின்ற பொழுது தாய்மைப் பண்பு நினைவிற்கு வரும். தாய்மை உணர்வு தான் பெற்ற மக்களின் பெருமையைக் காணுகின்ற பொழுது ஈன்ற பொழுதைக் காட்டிலும் மகிழுகின்ற பண்பாட்டினை உடையது என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார். தன்னுடைய மகளுக்குச் சிறந்த கணவன் கிடைத்து இன்பமான வாழ்க்கை அமைவதைக் காணுகின்ற பொழுது தாய் ஈன்ற பொழுதைக் காட்டிலும் மகிழ்ச்சி அடைவாள் என்பதைத் திருவெங்கைக் கோவையில் காட்டுகின்றார். முருகக் கடவுளைப் போன்ற அழகுடைய தலைவன் தலைவியின் தோளில் மணமாலையாம் பூமாலையை அணிவதைக் கண்டபொழுது தாயானவள் அவளைப் பெற்ற காலத்தைக் காட்டிலும் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவாள் என்பதை அப்பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

**நான்ற சடிலத் திருவெங்கை நாயகர் நல்கும்ஒரு
கான்ற குருதிக் குடர்மாலை வேலுடைக் காளைஎழில்
போன்றஉருவத்து இறைவர்மென்தோள்இடு பூந்தொடைகண்டு
ஈன்ற பொழுதின் பெரிது உவவா நிற்கும் என் அனையே**
(பா. 285)

பாடலில் வேலை உடைய முருகனைப் போன்ற அழகுடைய தலைவன் என்பதால் தன் மகளுக்கு அமைந்த வீரமும் அழகும் பொருந்திய மணமகன் தன் மகளுக்குக் கணவனாக வாய்த்தமையை எண்ணுகின்ற பொழுது ஒரு தாய்மை உள்ளம் மகிழும் என்பதால் தாய்மை சிறப்புடைய முருகனை எதிர்பார்க்கும் பண்பு பாடலில் குறிப்பாகக் காட்டப் படுகிறது. எனவே தாய்மைப் பண்புடையவன் தம்முடைய மக்களின் உயர்ந்த வாழ்க்கையை எதிர்பார்க்கும் பண்பைக் கொண்டவன் என்பதை அறியலாம்.

ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் என்ற கருத்தினைப் பிறிதோர் இடத்திலும் சிவப்பிரகாசர் அடியவர் வரலாற்றோடு சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

**மகிழ்ச்சி மிகஉண்டு போலும் எதிர்வந்து
புகழ்ச்சியொடு நீபாடும் போது - நெகிழ்ச்சிமலர்ச்
சந்தையினும் வண்டிரையும் தண்புகலிச் சம்பந்தா
தந்தையினும் பால்கொடுத்த தாய்க்கு**
(நால்வர் நான்மணிமாலை, பா.13)

இப்பாடலில் சம்பந்தப் பெருமானிடத்தில் சிவப்பிரகாசர் தேவாரப் பாக்களை நீ பாடும் பொழுது, அதன் சிறப்புக் கருதித் தந்தையாகிய சிவபெருமானை விட, பால் கொடுத்த தாயாகிய உமையவள் பெரிதும் மகிழ்வாள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் தாய் மிக மகிழ்ச்சி அடைவாள் என்பது அறியப்படுகிறது.

மணவாழ்க்கைக்காகத் தங்களின் காதலை வளர்த்துக் கொள்கிற இளைய தலைமுறைக்குத் தாங்கள் காதலிக்கின்றவர்களைத் தவிர மற்றவரை நோக்காமை சிறந்த பண்பாடாகும். இதனைத் திருவெங்கைக்கோவை நிகழ்வால் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்துள்ளார். தலைவன் தலைவியைத் தன் ஊருக்கு உடன் போக்கு அழைத்துச் சென்று விடுகிறான். அவர்களைத் தேடித் தாய்மை உள்ளம் கொண்ட செவிலித்தாய் காட்டு வழியே செல்கின்றாள்.

அப்பொழுது அவளின் எதிரே பிறிதோரிடத்தில் இருந்து வருகின்ற மற்றும் ஒரு காதலர்கள் எதிரே வருகின்றனர். அவர்களைப் பார்த்துச் செவிலி தன் மகளையும் அவளுடைய காதலனையும் எதிரே பார்த்தீர்களா என்று கேட்கிறாள். அதற்கு அவர்கள் பதில் சொல்வதாகத் தமிழரின் உயர்ந்த பண்பாட்டைச் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்கிறார். செவிலி கேட்ட கேள்விக்கு எதிர்வந்த தலைவன் பதில் சொல்கிறான். என்னுடைய பெயரையும் ஊரையும் எதிரே வந்த தலைவன் என்னிடம் கேட்டிட, உன்னுடைய மகளானவள் இவளுடைய ஊரையும் பெயரையும் கேட்டுத், தனித்தனியே பேசிக் கொண்டோமே தவிர நான் உன் மகளையோ, உன் மகளோடு வந்த தலைவன் இவளையோ பார்க்கவோ பேசவோ இல்லை. இவ்வாறு வினவிய இருவரும் தங்கள் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தனர் என்று பதில் கூறுகிறான்.

**என்னர் பெயர் அவ்விளங்காளையும் இவ்இலங்கிழையாள்
தன்னர் பெயர்நும் பிணைவிழியாளும் தனிவினவிப்
பொன்றா புரஅடி வஞ்சிபங்காளர் பொருந்துகொடி
மின்னர் முகில் உறங்கும் பொழில்சூழ் வெங்கை மேவினரே**
(பா. 349)

இப்பாடலில் இளம்காளையும் பிணை விழியாளும் தனி வினவி என்ற தொடர் பாடலில் அமைந்து தமிழகப் பண்பாட்டைக் காட்டுகிறது. பாலியல் குற்றங்கள் நடைபெறாத வண்ணம் ஆண் பெண் உறவுகள் நடைபெறுவதுதான் சிறந்த பண்பாடாகும் என்பதை இப்பாடல் வலியுறுத்துகிறது. தனக்குரியவரை மட்டும் நினைந்து வாழ்வது இல்லறப் பண்புடைமை என்பதையும் இப்பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

தனி ஒரு பெண் நடந்து செல்லுகின்ற பொழுதே அவளுடைய பண்பாடு வெளிப்படும். அத்தகைய பண்பாட்டைத் தமிழ்ப் பெண்கள் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் விளக்குகிறார். தலைவன் முதன் முதலில் தலைவியைச் சந்திக்கின்றான். சந்தித்து உரையாடிய பின் அவளைத் தோழியர் கூட்டத்தோடு சேர அவளைச் செல்லுமாறு பணிக்கிறான். தலைவியும் தோழியர் கூட்டத்தை நோக்கிச் சென்றாள். அவள் செல்லுவதைப் பார்த்துப் பேசுவதாக ஒருபாடல் திருவெங்கைக் கோவையில் அமைந்துள்ளது. ஒரு கையினால் தன் ஆடையைச் சிறிது தூக்கிக் கொண்டும், மற்றொரு

கையினை வீசிக்கொண்டும், நிலத்தை நோக்கிக் கொண்டும், சிறிய ஒலியைக் காலணி ஒலிப்பவும் நடந்து சென்றாள். அதனைக் கண்டு என் மனம் வியக்கிறது என்று தலைவன் கூறுவது போலப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

**உடைஓர் சிறிது ஒருகைதூக்கி வீசிஒருகையினைப்
புடைஓடு அரிக்கண் நிலன்நோக்கிச் சிற்றொலிப் பூணுடனே
சடையோர் திருவெங்கை வெற்பில் நம்ஆவி தனிநெஞ்சமே
நடை ஒதிமங்கள் கண்டு என்னே பறக்க நடக்கின்றதே**

(பா. 30)

இப்பாடலில் பெண்மைக்குரிய இயல்போடு நிலம் நோக்கிச் செல்லுகின்ற பண்போடு, அன்னப் பறவைகள் எல்லாம் தோல்வி அடைந்து பறக்க, தலைவி நடந்து சென்றாள் என்ற கருத்தை இப்பாடல் தந்து, பெண்மையின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது எனலாம்.

சமயப் பண்பாடு

சிவப்பிரகாசர் தந்தருளிய நூல்கள் பெரும்பாலும் சமயம் சார்ந்த நூல்களாக இருப்பதால் இறைவனைப் போற்றும் அடியார்களின் உயர்ந்த பண்பாடுகளை ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். சிவன்பாலே சிந்தனை வைத்துச் சிவச் சின்னங்களான திருநீறு, உருத்திராக்கம் அணிந்து, சிவப் பணிகளாகத் திருக்கோயில் பணியும், அடியவர்க்கு உரிய பணியும் செய்து வாழுகின்ற அடியவர்களின் சிறப்பினைப் பண்பாடாகவும், பெருமையாகவும் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்கிறார். தன்னுடைய வாழ்வியல் பணியாக இறைவன் மீது தமிழ்ச் சொல் மலர் அணிவதே ஆகும் என்று தனக்குரிய கடமையைப் பண்பாடாகத் தன் முதல் நூலிலேயே பதிவு செய்து கொள்கிறார் சிவப்பிரகாசர். அவ்வாறு பதிவு செய்யும் பொழுது ஒரு புதிய பாடலையே காண முடிகிறது. சமய அன்பர்கள் பிறவி வேண்டாம் என்று இறைவனிடத்தில் வேண்டுவார்கள். ஆனால் சிவப்பிரகாசரோ தமக்குப் பிறவி வேண்டும் என்று வேண்டுகிறார். அவ்வாறு தான் வேண்டுவதற்குரிய காரணத்தையும் பாடலில் பதிவு செய்து விடுகிறார். மானிடப் பிறவியில் தான் இறைவன் மீது பக்தி உணர்வோடு கூடிய பாடல்களைப் பாட முடியும். ஆகவே மனிதப் பிறவியை நான் வேண்டுவேன் என்று கூறுகின்றார். இதன் மூலம் இறையடியார்கள் வாழ்வதனுடைய பயன் இறைவனைப் பாடிப்

போற்றுவதுதான் உரிய பண்பாடாகும் என்பதை வலியுறுத்தும் பண்பாட்டை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இரைவிடை இவரும் நினைப் பிறவாமை

வேண்டுநர் வேண்டுக மதுரம்

பெருகுறு தமிழ்ச்சொல் மலர்நினக்கு அணியும்

பிறவியே வேண்டுவன் தமிழேன்

இருசுடர்களும் மேல்கீழ் வரை பொருந்த

இடையுறல் மணிக்குடக் காவைத்

தரையிடை இருத்தி நின்றல் நேர்சோண

சைலனே கைலைநா யகனே (சோணசைலமாலை, பா. 40)

என்பது பாடலாகும். இப்பாடலில் பிற ஆன்மீகக் கவிஞர்கள் எல்லாம் இறைவனிடத்தில் பிறவாமையை வேண்டட்டும். ஆனால் யானே இறைவனுக்குத் தமிழ்ச்சொல் மாலை சூட்டும் இப்பிறவியை வேண்டுவேன் என்று மனிதப் பிறவியை வேண்டுகின்ற பண்பாட்டைத் திருநாவுக்கரசரின் வழியில் சிவப்பிரகாசர் வேண்டுவது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். எனவே இதன் மூலம் அடியவர்களின் பண்பாட்டில் இறைவனைப் போற்றுகின்ற முதன்மை பெறப்படுகிறது.

பிறந்து வாழுகின்ற பொழுது மட்டுமல்லாமல் வயது முதிர்ந்து இறக்கின்ற நிலையிலும் சிவச் சிந்தனை இருத்தல் வேண்டும் என்ற பண்பாட்டினையும் சிவப்பிரகாசர் சோணசைல மாலையில் பதிவு செய்கிறார். எனவே பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை சிவனடியார்கள் சிவச் சிந்தனையோடு வாழ்வார்கள், வாழவேண்டும் என்ற பண்பைப் பாடல் மூலம் தருகிறார் சிவப்பிரகாசர்.

சிந்தனை கலங்கி இணைவிழி இருண்டு

செவிகளும் செவிடுபட்டு ஐம்மேல்

உந்திட உயிர்போம் பொழுது நின்வடிவம்

உளம்கொளும் பரிசு எனக்கு அருளாய்

(பா. 79)

பாடலில் நினைவு தடுமாறுவதும், கண்கள் இரண்டும் பார்வை குன்றுவதும், செவிகள் கேட்கும் தன்மையை இழப்பதும், கோழையானது வாயினை அடைக்கவும் ஏற்படும் நிலை உடம்பு அழியும் நிலையைக் காட்டுவதாகும். இத்தகைய பருவத்திலும் இறைவனுடைய வடிவத்தை நினைந்து வணங்குகின்ற பேற்றினை ஒவ்வொரு அடியவரும் கொள்வர் என்று அடியவர் பண்பாட்டைச் சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

சிவனடியார்களுடைய ஐந்து புலன்களும் சிவவடிவான சிவஞானியைத் துய்க்குமே அன்றிப் பிற பொருளை நாடாது. அதுதான் அடியவர்களின் பண்பாடாகும் என்பதைச் சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத்தமிழ் குறிப்பிடுகிறது. சிவஞானியின் புகழைக் கூறிய செம்மையான நாவானது உலகில் சிவஞானியின் புகழ் அல்லாது மற்றவர் புகழைக் கூறாது. அன்பாகிய உள்ளம் வேறு ஒரு பொருளில் பற்றுக் கொள்ளாது சிவஞானியே பற்றும். சிவஞானியைப் பார்த்த கண்கள் பிற பொருளைப் பார்க்காது. சிவஞானியின் உபதேச மொழிகளைக் கேட்ட காதுகள் பயனற்ற பிற வார்த்தைகளைக் கேட்காது. சிவஞானியின் திருவடிக்குப் பணி செய்த கரங்கள் வேறு ஒரு செயலைச் செய்யாது. இறைவனையே நினைக்கும் மெய்உணர்வு வேறு ஒரு பொருளை நாடிச் செல்லாது என்ற ஐம்புலப் பண்பாடுகளைத் தன்னிடத்தில் இருப்பதாகக் கூறிச் சிவப்பிரகாசர் சிவஞானியை வணங்குகிறார். அதற்குரிய பிள்ளைத்தமிழ் பாடல் வருமாறு.

அற்றம் களையும் நின்பெரும்சீர்
 அறைந்த செந்நா இவ்வுலகில்
 அயலோர் மொழியும் அறையாமல்
 அன்பால் நின்பால் பற்றும்உளம்
 பற்றுஒன்று இங்கண் செயாமல் உனைப்
 பார்த்த விழிகள் பிறபொருளைப்
 பாராது உன்சொல் கேட்ட செவி
 பயனில் பிறசொல் கேளாமல்
 உற்றுஉன் திருத்தாள் குற்றேவல்
 உஞற்று கரங்கள் பெரிதுஒன்றை
 உஞற்றாது உள்ளபடி சுட்டது
 உன்னை உணர்ந்த பேருணர்வு
 மற்றுஒன்றினை இங்கு உணராமல்
 வந்த குரவா வருகவே
 மயிலை வரையில் சிவஞான
 மணியே வருக வருகவே

(பிள்ளைத்தமிழ், பா. 58)

என்பது பாடல். இப்பாடலில் தன்னுடைய ஐம்புலன்களும் சிவஞானியை மையமாகக் கொண்டே நுகர்வுகளைப் பெற்றிடும் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவதால் சிறந்த சிவனடியாரின் பண்பாடு வெளிப்படுகிறது.

அடியவர்கள் என்பவர்கள் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி வாழ்பவர்கள். ஐம்புலன்களை அடக்காத திருமால், பிரமன், இலக்குமி, இந்திராணி, வியாழன், இந்திரன். குகையில் வாழும் முனிவர், பிற தேவர்கள், புலவர்கள் எனச் சொல்லப் பட்ட இவர்களால் வெல்ல முடியாத ஐம்புலன்களையும் வெற்றி கொள்பவர்கள் சிவனடியார்கள் என்று சிவனடியார்களின் பண்பாட்டைச் சிவப்பிரகாசர் திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில் பதிவு செய்கிறார்.

தவனாலும் அயனாலும் அலரியாலும்
சசியாலும் குருவாலும் அமரர்கோவாம்
அவனாலும் குகனாலும் முனிவராலும்
அரவாலும் சுரராலும் புலவராலும்
எவராலும் வெலற்குஅரும் ஐம்புலன்கள் வென்ற
எழில்அடியார் பெருமைதனை இயம்பொணாதே

(பா. 60)

இப்பாடலில் குறிப்பிட்டவர்கள் எல்லாம் ஐம்புலன்களை வெல்லாது அவற்றின் வழி சென்று, ஏதேனும் ஒரு தவறுக்கு விளங்கியமை புராணங்களால் அறிய முடிகிறது. பாடலில் புலவர் என்ற சொல் நக்கீரர் உள்ளிட்ட புலவர்களைக் குறிப்பதாகக் கருதலாம். எனவே பட்டியல் இட்டவர்களால் அடக்க இயலாத ஐம்புலன்களைச் சிவனையே எண்ணி வாழுகின்ற அடியவர்கள் அடக்குகின்ற பண்பாட்டை உடையவர்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

சிவன் அடியவர்களுக்குள்ளே எவ்விதச் சாதிப் பிரிவுகளோ, சாதிப் பிணக்குகளோ இருப்பதில்லை. சாதி, இனம் கடந்த சிவனடியார் என்ற ஒரே குலத்தில் வாழுகின்ற பண்பாட்டைக் கொண்டவர்கள் சிவனடியார்கள் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்கிறார்.

வேதியன் புலைக்கீழ்என வேறிலை
ஓதலும் சிவபக்தி உடையனே
ஏதும் ஈசற்கு இனியவன் இம்மையோன்
ஆதி வன்னத்தன் ஆயினும் அல்லனே

(சித்தாந்த சிகாமணி, பா. 237)

என்பது பாடல். சிவனைப் போற்றும் அடியவர்கள் வேதியன் உயர்ந்தவன் என்றோ, புலையன் கீழ்மகன் என்றோ வேறுபாடு

இல்லாது அடியவர்களாகத் திகழுகின்றவர்கள் ஆவர் என்பது, சாதியற்ற பண்பாட்டினை உணர்த்துகிறது.

அடியவர் என்பவர்கள் வேறுபாடு கருதாத உள்ளம் படைத்தவர்கள். ஓடும் பொன்னையும், புகழையும் பழியையும், உயர்வையும் இழிவையும், கேடும் திருவும் , அமுதமும் கஞ்சியும், உறவும் பகையும், வீடும் குடிசையும், மகளிரும் அன்னையும் என வேறுபாடு கருதாது , இப்பொருள்களை எல்லாம் ஒக்க நினைக்கின்ற உள்ளம் உடையவர்கள் அடியார்கள் என்று அவர்தம் பண்பாட்டைச் சிவப்பிரகாசர் கூறுகிறார்.

**ஓடும் தனமும் புகழும் பழியும் உயர்வும் இழிவும்
கேடும் திருவும் அமுதமும் புற்கையும், கேள்பகையும்
வீடும் குடிலும் மகளிரும் அன்னையும் வேறுஅறவே
நாடும் கருத்தும் வருமோ எனக்கு எந்நைந் நாயகமே**

(இஷ்டலிங்க நிரஞ்சன மாலை, பா.19)

சேக்கிழாரின் ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவார் அடியவர் என்ற கருத்து சிவப்பிரகாசர் பாடலில் வளர்முறையைப் பெற்றிருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு ஒத்துக் காண வேண்டிய பொருள்களை, அதிலும் குறிப்பாக மகளிர்களை எல்லாம் அன்னையாகக் கருத வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சிவப்பிரகாசர் அடியவர்களின் பண்பாடாகக் காட்டுவது பெருமை உடையதாகும்.

அடியவர்கள் இறையருளைப் பெறுவதற்குக் கருவியாக ஞானாசிரியரைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும். ஞானாசிரியரைத் தேடிச் சென்று அவர்தம் ஞான உபதேசத்தைப் பெற்றால்தான் இறையருளைப் பெறமுடியும் என்பது சமயப் பண்பாடாகும். இதனைப் பிரபுலிங்கலீலையில் சிவப்பிரகாசர் பெரிதும் வலியுறுத்துகிறார். அல்லம தேவரிடம் முத்தாயி அம்மை தன்னைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது, உடம்பு முதலியவற்றைத் துறக்கவும் இல்லை, ஞான ஆசிரியரைத் தேடி அலையவும் இல்லை, இத்தகைய இழிநிலையில் வாழ்ந்து விட்டேனே என்று கூறுவதாக ஒருபாடல் அமைந்துள்ளது.

**வீடு விரும்பி வெறுத்திலன் மெய்யைத்
தாள் தரும் ஒண்குரவன் தனைஎங்கும்
நாடி உழன்றிலன் நான்உய்ய என்னைத்
தேடி அடைந்தருள் செய்தனை**

(பா. 646)

பாடலில் அல்லமதேவன் தனக்கு அருள் செய்ததைப் பெரிதாகக் கருதுகின்ற முத்தாயி அம்மை இதுவரை தான் முத்திப் பேற்றைப் பெறுவதற்கு உரிய நிலையில், உடம்பு முதலியவற்றை வெறுக்கவில்லை, திருவடியாகிய ஞானத்தைப் பெறும் ஆசிரியனைத் தேடி அலையவில்லை என்று கூறுவதால் அடியார்களின் பண்பாடு முத்தி பெற வேண்டுமானால் உடம்பை வெறுத்தலையும், ஞானாசிரியரைத் தேடிப் பெறுதலையும் பண்பாடாகக் காணமுடிகிறது. இதே கருத்தைப் பிறிதோர் இடத்திலும் சிவப்பிரகாசர் எடுத்துக் காட்டி முத்தியடைய ஞானாசிரியரைப் பெற வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மாதேவி அம்மையானவள் காடு சார்ந்த பகுதியிலும் பெரிய மலைப் பகுதியிலும் ஞானாசிரியனைத் தேடிப் பார்த்தாள். அவ் இடங்களில் காண முடியவில்லை. துன்பத்தைத் தருகின்ற பிறப்பு என்கின்ற நோய் போவதற்கு நல்ல மருந்தாகிய ஞானாசிரியன் வசவராசன் வீட்டில் இருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்று அடைந்தாள் என்ற கதைப் போக்கில் ஞானாசிரியரைத் தேடிச் சென்ற பண்பாடு வலியுறுத்தப் பெறுகிறது.

**காட்டினும் பெரும் குன்றினும் தேடினள் காணாள்
வாட்டுறும் பிறப்பு எனும் பிணி மாய்வுற வீட்டில்
கூட்டும் நன்மருந்து இருப்பதை அறிஞரால் கூறக்
கேட்டு வந்து மாதேவி அந்நகரினைக் கிடைத்தாள்**

(பா. 840)

அல்லமதேவரை மாதேவி அம்மைத் தேடிச் சென்ற செய்தியை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது. எனவே ஞானாசிரியர் பால் உபதேசம் பெற்று இறையருளை அதாவது முத்தியைப் பெற முயல்வது அடியவரின் பண்பாடாகத் தெரியவருகிறது. ஞானாசிரியர்களைப் பற்றிய பண்பாட்டையும் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

**முற்றுறு காமமும் சினமும் மோகமும்
அற்றவன் உறவொடு பகையும் அற்றவன்
உற்றிடு பசும்பொன்னோடு ஓடும் ஒன்றுஎனப்
பெற்றவன் உயர்சிவ யோகிப் பேரினோன்**

(சித்தாந்த சிகாமணி, பா.392)

இப்பாடலில் சிவயோகியாகிய ஞானாசிரியப் பெருந்தகையின் பண்பாடு காமம், மோகம், சினம் இவற்றை விடுவதும், எதிலும்

ஏற்றத்தாழ்வு காணாமையும், பகைமை காணாமையும், ஒடும் செம்பொன்னும் ஒக்க நோக்குகின்ற தன்மையும் உடையவர் என்பதைச் சிவப்பிரகாசர் எடுத்துரைக்கிறார்.

மேலும் ஞானியின் சிறப்பைப் பிறிதோரிடத்திலும் சிவஞானியாம் ஞானாசிரியரின் சிறப்பினைக் குறிப்பிடும் பகுதி காணப்பெறுகிறது. மேகமானது பெருங்கடல் நீரை முகந்து அக்கடலிலே பொழியினும் அதனால் அக்கடல் வளம் பெறுதல் போல , சிவஞான தேசிகர் அன்பர்கள் தாம் கொண்டு வந்து கொடுத்த திருநீற்றையே எடுத்துக் கொடுத்தவர்க்கே திரும்ப அருளாகக் கொடுத்தாலும் அவர் அதனைப் பெற்றுப் பெரும்பேறு பெறுவர் என்று சிவஞானியின் பெருமையைப் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

**தடங்கடல் நீர்முகந்து ஆங்குப் பொழியினும் தண்விசம்பு
நெடுங்கடல் நீர்மை பெறல்போல வேதங்கள் நிறுதொட்டு
நடுங்கிடும் ஆறுஇல் சிவஞான தேசிகன் நல்கினு ஓர்
படங்கிடை ஞாலமுடையார் பெருகுவர் பாக்கியமே**

(சிவஞான பாலைய தேசிகர் கலம்பகம், பா. 51)

இப்பாடலில் நீறு தொட்டு தேசிகன் நல்கினும் என்ற தொடரும், பெருகுவர் பாக்கியமே என்ற தொடரும் சிவஞானியின் பெருமையைச் சுட்டிக் காட்டுவதாகும்.

இத்தகைய அடியார்களைக் காக்க வேண்டியது அரசு கடமையாகும் என்பதை வசவதேவரின் செயலில் வைத்துச் சிவப்பிரகாசர் வற்புறுத்துகிறார்.

**மொழியினால் நினைவால் நோக்கால் முக்கணான் அடியர் வேண்டிற்று
ஒழிவிலாது உதவித் தாய்போல் ஒம்பினன் புறமதத்தோர்
வழியெலாம் வழக்குமாற மலிபுகழ்ச் சைவம் என்னும்
பழியிலா வழிநடப்பப் பண்ணினன் வசவதேவன்**

(பிரபுலிங்கலீலை, பா. 525)

இப்பாடலால் அரசாட்சி செய்கின்றவர்கள் சிவனை வணங்குகின்ற அடியார்கள் . தங்கள் பேச்சாலும், நினைவாலும் தன் பார்வையாலும் வேண்டுகின்ற பொருள்களைத் தாய்போல் நின்று உதவ வேண்டும், அத்துடன் சைவத்தையும் காக்க வேண்டும் என்று கூறி அரசு பண்பாட்டை நினைவு படுத்துகிறார்.

இவ்வாறு பல இடங்களில் அடியார்களின் பெருமையையும், பண்பாட்டையும் பதிவு செய்து, சிந்தையிலே சிவனைத் தேக்கி

வாழும் சமுதாய மக்களின் பெருமையை உணர்த்துகிறார் சிவப்பிரகாசர்.

பண்பாடற்ற செயல்கள்

புலமை வல்லவர்கள் மக்கள் வாழும் நன்னெறியை உடன்பாட்டிலும் எதிர்மறையிலும் குறிப்பிடுவார்கள். உண்மை கூறவேண்டும் என்பதைப் பொய் பேசக்கூடாது என்று சொல்லுவது எதிர்மறையின் மூலம் உண்மை பேசும் ஒழுக்கத்தை வளர்ப்பதாகும். இந்த அடிப்படையில் பண்பாடற்ற செயல்களைத் தன்னுடைய நூல்களில் குறிப்பிட்டு, அவைகளை விலக்கிப் பண்பாடோடு திகழ வேண்டும் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுவார். இதற்குப் பல சான்றுகள் இருப்பினும் விரிவு கருதி ஒருசில எடுத்துக் காட்டப் பெறுகின்றன. பண்பாடற்ற பாவத்திற்குரிய செயல்களைச் செய்பவர்களின் பட்டியலைச் சிவப்பிரகாசர் தருகிறார். தன்னைத் தேடி வந்த விருந்தினர்கள் வீட்டின் புறத்தே இருக்கத் தான்மட்டும் அகமனையினுள் உணவினை உண்ணுகின்றவனும்,

மக்கள் உண்ணும் பந்தியில் உணவுப் பொருள்களை வேறுபடப் பரிமாறுகின்றவனும், தாய் தந்தையர் முன்னே உண்ணப் பின்னர் தான் உண்ணாது முன்னமே உண்ணுகின்றவனும், பிற உயிர்கள் பசியால் வருந்துதை எண்ணாது நண்பகலில் உண்ணுகிறவனும், பழிக்கப் பட்ட புலால் உணவை உண்ணுகின்றவனும், இறைவனை வழிபடாது ஆசையால் உண்பவனும், பிறர் செல்வம்கண்டு பொறாமை கொள்பவனும். புண்ணியத்தால் செல்வம் அடைந்தவர்கள் வினை வயத்தால் பின் அச்செல்வத்தை இழந்த போது அதனைக் கண்டு மகிழ்பவனும், கன்றுக்குப் பால் ஊட்டாமல் பாலைக் கரப்பவனும்,

ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பவனும், நடுநிலை தவறுபவனும், பிற உயிர்களைக் கொல்பவனும், போர்க்களத்தில் புறங்கொடுத்து ஓடுபவனும், அடைக்கலம் வந்தவனைக் காப்பாற்றாது துரத்தி விடுபவனும், கொடுப்பேன் என்று கூறியதைக் கொடுக்காதவனும், பிறர் கொடுப்பதைத் தடுப்பவனும், பெற்றோர் சொல்லைக் கடந்து ஒழுகுபவனும், துறவியரைக் கண்டால் எழுந்து வணங்காதவனும், நூல்களைக் கற்காமலேயே கற்றவன் போல் பேசுபவனும், இரவினில் அநாதையாய் வந்தவனைத் தன்வீட்டில் தங்கமுடியாமல் துரத்துபவனும், முன்னே போற்றிப் பின்னால் இகழ்பவனும், சுற்றத்தாரைப் பேணாதவனும், பிறர் பொருளைக்

கவர்ந்து கொள்பவனும், பிறர் செய்த தொழிலுக்குக் கூலி கொடுக்காதவனும். பிறருடைய மனைவியைக் கொணர்வதற்கு எண்ணுபவனும், ஞானாசிரியனை வணங்காதவனும், விற்பதற்குத் தகுதியற்ற பொருளை விற்பவனும், வயல், நந்தவனம், ஆறு, திருக்கோயில் ஆகியவற்றில் சிறுநீர், மலம் கழிப்பவனும், மக்கள் செல்லும் வழியை அடைப்பவனும்,

பிறரின் ரகசியத்தை வெளியிடுபவனும், பிறரின் நன்மையைப் பாராது குற்றத்தையே சொல்லிக் கொண்டிருப்பவனும், கூறத் தகாத சொற்களைக் கூறுபவனும், அறிவற்ற மனைவியின் வழி நடப்பவனும். குடும்பத்தைப் பிரிப்பவனும், நூல்களுக்குப் பொய்யுரை தருபவனும், மெலியோரிடத்தில் கோபத்தைக் காட்டுபவனும், பிறர் பொருளால் புண்ணியத்தைத் தேட நினைப்பவனும், பொருட் செல்வம் பெற்றும் நல்ல அறச் செயல்களைச் செய்யாதவனும், செய்யும் தொழிலில் பாவத்தையே செய்பவனும் பாவம் செய்தவர்கள் ஆவார்கள் என்று பண்பற்ற செயல்களை எல்லாம் பட்டியல் இட்டுக் காட்டிச் சிவப்பிரகாசர் அவற்றைச் செய்யக் கூடாது என்ற குறிப்பைப் பிரபுலிங்க லீலையில் மாதேவியின் கூற்றில் பதிவு செய்கிறார். இக்கருத்துக்களைக் கொண்ட பாடல்கள் 563 முதல் 573 வரை உள்ள எண்களைக் கொண்ட பாடல்களாகும். இப்பாடல்கள் இன்றைய சமுதாயத்தில் நாளும் பரவிட வேண்டும் பாடல்களாகும்.

பெண்களிடம் பழகும் பொழுது பண்பாட்டோடு பழக வேண்டும். அவ்வாறு இல்லையென்றால் அது துன்பத்தைத் தரும் என்று நன்னெறியில் சிவப்பிரகாசர் பதிவு செய்கிறார். சிற்றெறும்புகள் பலமுறை ஊர்ந்து சென்றால் வன்மையான கருங்கல்லும் குழிவிழுந்து போகும். அதுபோலப் பெண்களிடம் தொடர்ந்து வாய்ப் பேச்சாகப் பழகி வந்தாலும் மனம் தளர்ந்து காம எண்ணத்தை உண்டாக்கி விடும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே பெண்களிடம் உரியமுறையில் தான் பழக வேண்டும் என்பதைக் கீழ்வரும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

**பகர்ச்சி மடவார் பயிலநோன் பாற்றல்
நிகழ்ச்சி தருநெஞ்சத் திட்பம் - நெகிழ்ச்சி
பெறும்பூரிக் கின்றமுலைப் பேதாய் பலகால்
எறும்பூரக் கற்குழியு மே**

(நன்னெறி, பா. 23)

பாடலில் சிறிய உருவமும், செயலும் கொண்ட எறும்பு

வன்மையாக இருக்கும் கல்லையே குழிவிழச் செய்யும் என்ற உவமை எவ்வளவுதான் மனத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருந்தாலும் தொடர்ந்து வரும் பிற பெண்களின் நட்பு காமத்தை உருவாக்கித் தீமையைச் செய்ய வைக்கும், ஆதலால் இப்பண்பாடற்ற செயலை விலக்க வேண்டும் என்று சிவப்பிரகாசர் குறிப்பிடுகிறார்.

வீடுகளில் புதிய ஆடவரைத் தங்க வைக்க வேண்டுமானால் வீட்டில் உள்ள பெரியவரிடம் அனுமதி பெறுதல் வேண்டும். இல்லையென்றால் தீய செயல்கள் நடைபெறுவதற்கு ஏதுவாகும் என்பதை மாயை அல்லமனைத் தங்க வைப்பதற்குத் தன்னுடைய தந்தையான மமகார மன்னனிடம் அனுமதி கேட்டதாகிய நிகழ்வைப் பதிவு செய்கிறார் சிவப்பிரகாசர்.

**தண்ணுமை அல்ல மன்றன் சதுருரைத் துடனி ருப்பக்
கண்ணகல் ஞாலங் காக்குங் காவல னிசைவு கொண்டு**

(பிரபுலிங்கலீலை. பா. 240)

இப்பகுதியில் அரசகுலப் பெண்ணே தந்தையிடம் அனுமதி கேட்டாள் என்ற செய்தி கூறப் பெற்றிருப்பதால் முன் பின் தெரியாத பிறரை வீடுகளில் தன்னிச்சையாகத் தங்க வைப்பதில் தவறுகள் ஏற்படும் என்பதால் இத்தகைய செயலைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துவது போல் காப்பிய நிகழ்ச்சியைச் சிவப்பிரகாசர் அமைத்திருப்பது அறிந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

தற்காலத்தில் வாழுகின்ற சமுதாய மக்களில் ஒருசிலர் பண்பற்றவர்களாக வாழுகின்றார்கள். அவர்களை இறைவன் திருத்த வேண்டும் என்ற செய்தியையும் குறிப்பாகச் சிவப்பிரகாசர் காட்டுகிறார். புறத்தே தவவேடம் கொண்டு, சிவத்தொண்டினைச் செய்யாதவர்கள் வாழுகின்றார்கள். நல்ல தவத்தினர் என்று தங்களைப் பொய்யாகக் கூறிக்கொண்டு, பொய்ம்மையாக வாழுகின்றவர்களும் உள்ளனர். இவர்களை இறைவனாகிய சிவஞானி திருத்தி மெய்யடியாராக ஆக்கித் தான் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார் என்று சிவஞானியின் ஆற்றலைக் கூறுமாற்றால் இன்றைய மக்களின் பொய்ம்மைக் கோலத்தைப் புலப் படுத்துகிறார்.

மெய்ப்படிவம் மேவி அடிமைக்கு உரிமையராய்

மெய்ச்செயலில் இலாதவரும் நற்றவரே னனாஓர்

பொய்ப்பெயர் கொள்வார் எனினும் மெய்ப்பெயரராயே

புக்கு உதவுநீ (சிவஞான பாலைய தேசிக பிள்ளைத்தமிழ், பா.79)

இப்பாடலால் சிவப்பிரகாசர் காலச் சமுதாயத்தில் பொய்த்தவம் கொண்ட சிலரும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அந்த வாழ்க்கையைச் சிவஞானி திருத்தி மெய்யடியாராக ஆக்கியிருக்கிறார் என்பது புலப்படுகிறது. எனவே பொய்யடியாராக வாழ்தல் கூடாது என்ற பண்பாட்டைச் சிவப்பிரகாசர் சுட்டிக் காட்டுகிறார் எனலாம்.

முடிவு

செந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழர்தம் பண்பாட்டையும் நாகரிகத் தையும் வெளிப்படுத்தும் கருவூலங்களாகும். பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகு என்பதற்கு ஏற்பத் தமிழ் மக்களின் பண்பாடுகள் உலக அரங்கில் தமிழர்களை நாகரிகம் பெற்றவர்களில் முதன்மையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனை இலக்கியங்கள் காட்டும் பண்பு தமிழர்களின் அவ்வக்கால வாழ்வின் முறைகளாகும். அந்த அடிப்படையில் சிவப்பிரகாசரின் இலக்கியங்களில் காணப்படும் தனிமனிதப் பண்பாடுகளான இல்லறம், உணவு, உடை, வாழ்க்கை இவற்றையும் அதன்பிறகு கூடி வாழுகின்ற சமுதாயமான அடியார்களின் பண்பாடுகளையும், சமுதாயத்தில் காணப்படுகின்ற உயர்ந்த பண்பாடுகளையும், பண்பில் தவறியவர்களின் நிலையையும், அதைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சான்றோர்களின் நன்னெறி உரைகளையும் காணுகின்ற பொழுது சிவப்பிரகாசரின் நூல்கள் அவரின் காலத்துத் தமிழர்தம் பண்பாட்டுப் பெட்டகமாகத் திகழுகின்றன என்று முடிவிற்கு வரலாம்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞான பாலைய தேசிகர் திருவடி போற்றி

உ

ஸ்ரீமுருகன் துணை

திருக்கயிலாய பரம்பரை மயிலம் பொம்மபுர ஆதீனம்
 ஸ்ரீமத் சிவஞானபாலய சுவாமிகள் திருமடம்
 மயிலம் & பொம்மைய பாளையம்
திருமடம் வெளியீடுகள்

வெளியீடு எண்	நூல்களின் பெயர்	பதிப்பு ஆண்டு
20	இலிங்க அபிஷேக மாலை (மூலமும் - பழைய உரையும்)	1965
21	காசி வழித்துணை விளக்கம்	1965
22	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள் நெஞ்சுவிடு தூது (மூலமும் - குறிப்புரையும்)	1966
23	நெடுங்குழி நெடில் குறுங்கடிநெடில் (மூலமும் - உரையும்) வி.குமாரசாமி	1967
24	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ் (மூலமும் - குறிப்புரையும்) வி.குமாரசாமி	1968
25	கைத்தல மாலை சிவநாம மகிமை (மூலமும் - உரையும்) வி.குமாரசாமி	1969
26	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 1	1987
27	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 2	1988
28	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 3	1989
29	நிரஞ்சன் மாலை (மூலமும் - உரையும்) வி.குமாரசாமி	1990
30	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 4	1990
31	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 5	1991
32	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 6	1992
33	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள் தாலாட்டு (மூலமும் - உரையும்) வி.குமாரசாமி	1992

34	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 7	1993
35	அல்லமபிரபு தேவர் சடுத்தலம், வி.குமாரசாமி	1993
36	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய தேசிகர் திருப்பள்ளி எழுச்சி மூலமும் உரையும், அடிகளாசிரியர்	1993
37	சோணசைலமாலை நால்வர் நான்மணிமாலை நன்னெறி மூலம் மட்டும்	1993
38	இட்டலிங்கப் பெருமான் தோத்திரத் திரட்டு - மூலம்	1993
39	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 8	
40	மிசிர சடுத்தலம் (குறிப்புரை)	
41	சோணசைலமாலை (நூலாய்வு) க.விநாயகம், மா.சற்குணம்	1994
42	நால்வர் நான்மணிமாலை ஓர் ஆய்வு சு.திருநாவுக்கரசு, இரா.இலட்சாராமன்	1994
43	திருச்செந்தில் நிரோட்டகயமாக அந்தாதி, பழமலை அந்தாதி (மூலமும் உரையும்) பழைய உரை	1994
44	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 9	1995
45	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள் நெஞ்சவிடுதாது 2ஆம் பதிப்பு ஆ.சிவலிங்கனார்	1995
46	பெரிய நாயகியம்மை கலித்துறை (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	1995
47	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள் தொகுதி - 10	1996
48	பரம ரகசிய சடுத்தலம் (மூலமும் பழைய உரையும்) வி.குமாரசாமி	1996
49	ஸ்ரீ பிட்சாடன நவமணிமாலை (மூலமும் உரையும்)	1996
50	ஸ்ரீ பசுவேசர் பொன்மொழிகள், தொகுதி-11	1997
51	சிவ சடுத்தல சாரம் சிவயோக இலக்கணம் அக்கமாதேவி சிருட்டி (படி எடுத்தது) வி.குமாரசாமி	1997
52	திருவெங்கைக்கலம்பகம் (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	1997
53	திருவெங்கை உலா (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	1998

54	ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் தனிப்பாடல்கள் (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	1998
55	ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞான பாலய தேசிகேந்திர சுவாமிகள் அட்டகம் போற்றிப் பஞ்சகம் ஆ.சிவலிங்கனார்	1999
56	ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவஞானபாலய சுவாமிகள் பதிற்றுப்பத்தந் தாதி, ஆ.சிவலிங்கனார்	1999
57	திருக்கவப்புராணம் (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	1999
58	ஸ்ரீ மகான் பசுவேசர் பொன்மொழிகள், பகுதி - 1	1999
59	ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சீர்த்தி மாலைத்திரட்டு (6 தலைப்புகள்) ஆ.சிவலிங்கனார்	1999
60	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய சுவாமிகள் பனுவல் திரட்டு (மூலமும் - உரையும்) (2 தலைப்புகள்) ஆ.சிவலிங்கனார்	2000
61	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய தேசிகர் மும்மணிக்கோவை, ஆ.சிவலிங்கனார்	2000
62	ஸ்ரீ சிவஞான பாலய தேசிகர் நூற்றிரட்டு மூலம் (5 நூல்கள் தொகுப்பு)	2000
63	ஸ்ரீமகான் பசுவேசரின் பொன்மொழிகள் 101, பகுதி-2	2000
64	ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ் (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	2000
65	'ஒருவாறும் இன்றி' பாடல் விளக்கம் (ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ் பாடல் விளக்கம்) ஆ.சிவலிங்கனார்	2001
66	கற்பனைக்களஞ்சியம் சிவப்பிரகாசர் செந்தமிழ் நூல்களில் திருக்குறள் ஆட்சி, ஆ.சிவலிங்கனார்	2002
67	கற்பனைக் களஞ்சியம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நன்னெறி வெண்பா நாற்பது (மூலமும் உரையும்) ஆ.சிவலிங்கனார்	2002
68	ஸ்ரீமகான் பசுவேசர் பொன்மொழிகள் பகுதி - 4	2003
69	குருகுடேசம் -1, வை.ரத்தினசபாபதி	2003
70	நல்லாற்றுார் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செந்தமிழ் நூல்களில் கற்பனைகள் ஆ.சிவலிங்கனார்	2003

71	ஸ்ரீமகான் பசவேசரின் பொன்மொழிகள் பகுதி - 3	
72	சோணசைல மாலை (மூலமும் உரையும்) க.விநாயகம், மா.சற்குணம்	2003
73	நல்லாற்றூர் - துறைமங்கலம் கற்பனைக் களஞ்சியம் ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செந்தமிழ் நூல்கள் (இரு தொகுதிகள்)	2004
74	குருகுடேசம் - 2, வை.ரத்தினசபாபதி	2005
75	நால்வர் நான்மணிமாலை, மூலமும் உரையும்	2005
76	ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வரலாறு	2005
77	சோணசைல மாலை (மூலமும் உரையும்) பகுதி 2, க.விநாயகம் மா.சற்குணம்	2005
78	இட்டலிங்க பெருமான் தோத்திரத்திட்டு (5 நூல்கள் தொகுப்பு)	2005
78அ	பசவேசர் பொன்மொழிகள் - 5	2008
79	பசவேசர் பொன்மொழிகள் - 6	2009
80	பசவேசர் பொன்மொழிகள் - 7	2010
81	பரசிவப் பாமாலை	2011
82	பிரபலிங்க லீலை மூலமும் - உரையும், அடிகளாசிரியர்	2012
83	சித்தரும் சிவஞானியும், ஆ.சிவலிங்கனார்	2013
84	மயிலம் முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் வ. வைத்தியநாத தேசிகர்	2013
85	குருகுடேசம் - 3, வை.இரத்தினசபாபதி	2013
86	இட்டலிங்க பூசை முறைகள்	2013
87	மயூராசல புராணம்	2014
88	வீரசைவம் - சுருக்க வடிவமைப்பு	2014
89	சித்தாந்த சிகாமணி மூலம்	2014
90	சிவஞானபாலய தேசிசேந்திர சுவாமிகள் நவமணிமாலை மற்றும் சிவஞானபாலய தேசிசேந்திர சுவாமிகள் உயிர் வருச்சுமணி மாலை	2015
91	ஸ்ரீசிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நோக்கில் சமுதாயம்	2015
92	ஸ்ரீசிவஞான பாலய சுவாமிகள் கலம்பகம்	2015

நாடப் பகம்பொன்னிடைப் பதித்த
நாகமணியின் தமது தமிழ்
நாட்டப் படும்நின் தனதுதிரு
நாமத் தினைப்புன் மதியால் என்
பாடல் பதிப்பது இரும்பில் அதைப்
பதிக்கும் தகைமை போலும்காண்
திருவெங்கைக் கலம்பகம் - 58

இறைவிடை இவரும் நினைப் பிறவாமை
வேண்டுநர் வேண்டுக மதுரம்
பெருகுறு தமிழ்ச்சொல் மலர்நினக்கு அனை
பிறவியே வேண்டுவன் தமிழேன்
இருசுடர்களும் மேல்கீழ் வரை பொருந்த
இடையுறல் மணிக்குடக் காவைத்
தரையிடை இருத்திநிற்றல் நேர்சோண
சைலனே கைலைநா யாகனே
சோணசைலமாலை - 40

ISBN: 978-81-92-6955-

9 788192 695570